

JOHN BEVERE

AUTOR NAJPRODAVANIJIH KNJIGA

Božansko
strahopoštovanje

ČUDESAN I ZDRAVI STRAH GOSPODNJI
KOJI MIJENJA ŽIVOTE

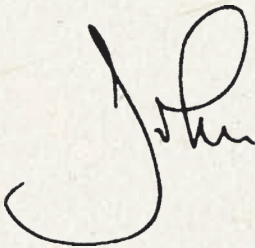
Dragi prijatelju,

strahopoštovanje se opisuje kao osjećaj poštovanja prema Bogu pomiješan sa strahom i divljenjem. To je zdravi, ispravan, sveti strah Gospodnji za kojim bi svaki vjernik trebao čeznuti, jer takvo strahopoštovanje je osnova svakog Božjeg obećanja.

Prednosti prihvaćanja ovog straha su ogromne: on donosi veću mudrost, intimnost s Bogom, dugovječnost, čast, sigurnost i izgradnju trajne baštine. Sveto pismo jasno opisuje da je Bog blizu onima koji ga uporno traže u poslušnosti i istini. Isus je vrednovao ovu vrlinu iznad svih ostalih – i mi bismo bili mudri da činimo isto tako.

Ohrabrujem te da zamijeniš beživotnu i svjetovnu kršćansku religiju intimnim, dugovječnim, smislenim, plodnim i ispunjenim odnosom s Bogom, slobodnim od svih ostalih strahova i anksioznosti.

Tvoj brat u Kristu,

John
JohnBevere@gmail.com

MessengerX

Messenger
INTERNATIONAL

Božansko strahopoštovanje

*Čudesan i zdravi strah Gospodnji
koji mijenja živote*

JOHN BEVERE

SYLOM

The Awe of God, Serbian, Croatian and Bosnian, by John P. Bevere

© 2024 Messenger International

MessengerInternational.org

Originally published in English as *The Awe of God*

ISBN 978-1-400-33670-8

Author photo © Meshalli Mitchell

Additional resources in Serbian, Croatian and Bosnian are available for free download and video streaming at

MessengerX.com and on the **MessengerX app**

To contact the author: JohnBevere@gmail.com

This international leadership seeding edition of the *Awe of God* book has been produced in collaboration between Thomas Nelson and Messenger International. It is a free gift and is **NOT FOR SALE**

Printed in Serbia

Božansko strahopoštovanje, Hrvatski, Srpski i Bosanski, by John P. Bevere

©2024 Messenger International

MessengerInternational.org

Original preveden sa engleskoga kao *The Awe of God*

ISBN 978-1-400-33670-8

Autor fotografije © Meshalli Mitchel

Dodatni materijali na hrvatskom, srpskom i bosanskom su dostupni za besplatno preuzimanje i objavljivanje videa na

MessengerX.com i na **MessengerX.app**

Kontakt autora: JohnBevere@gmail.com

Ovo međunarodno izdanje za vođe „Božansko strahopoštovanje” je proizvedeno u suradnji Thomas-a Nelson-a i Messanger International-a. Knjiga je dar i

NIJE NA PRODAJU

© 2024 Syloam za srpsko, hrvatsko i bosansko izdanje

Nakladnik: Syloam

Černyševského 11, 851 01 Bratislava

www.syloam.eu

Za nakladnika: Miroslav Fic

Urednik: Miroslav Fic

Prijevod: Marija Nikolić

Lektura i korektura: Marijeta Kvetek

Prijelom: Syloam.org

Tisak: 1909.Minerva

Naklada: 5000

ISBN: 978-80-99940-16-2

U ovoj je knjizi autor koristio navode stihova iz različitih prijevoda Biblije. Za sve navode koji se poklapaju sa standardnim prijevodom Biblije u izdanju Kršćanske sadašnjosti, Zagreb, 2006, korišteni su stihovi iz tog izdanja Biblije, a sve druge, prevoditeljica je slobodno prevela.

A App Store je zaštitni znak od Apple Inc., registrirano u SAD-u i drugim zemljama.

Google Play i Google Play logo je zaštitni znak od Google LLC

*Mojoj veličanstvenoj ženi, najboljoj prijateljici i
dragocjenoj ljubavi, Lisi Bevere.*

*„Žena sa strahom Gospodnjim zaslužuje hvalu.“
Izreke 31:30*

*Ovu knjigu sam napisao u četrdesetoj godini našega braka.
Svaka godina s tobom je sve bolja, i kada bih mogao,
oženio bih te opet bez razmišljanja.*

*Ne postoje riječi koje mogu izraziti zadovoljstvo i
radost koju donosiš mome srcu.*

*Ne bih bio ono što jesam da nije bilo tvoje ljubavi i potpore.
Ti si mudra, zabavna, ljupka, snažna, pustolovna i prekrasna.
Volim te zauvijek.*

SADRŽAJ

Kako čitati ovu knjigu	IX
Uvod	XIII

1. TJEDAN: ČUDESAN BOG

1 Božje blago	3
2 Razlikovanje strahova	11
3 Što je sveti strah?	19
4 Božja opipljiva prisutnost	27
5 Nezaboravna večer	35
6 Promatrajući ga	43
7 Božja slava	51

2. TJEDAN: OTKRIVENI KAKVI JESMO

8 Tvoja vrijednost	59
9 Smrtonosni sraz	67
10 Bog ne gleda	75
11 Strah i drhtanje	83
12 Zarazno licemjerje	91
13 Tri slike	99
14 Vječne odluke	107

3. TJEDAN: NEODOLJIVA SVETOST

15 Strah od ljudi	115
16 Stav povlaštenosti	123
17 Odvajanje od zla	131
18 Dugovječnost	139
19 Očistimo se	147
20 Naša težnja	155
21 Želja i moć	163

4. TJEDAN: NAŠ ODGOVOR NA BOŽJU RIJEČ

22 Drhtanje na Božju Riječ	171
23 Odmah	179
24 To nema smisla	187
25 Bez očitog dobitka	195
26 Dobra bol	203
27 Izvršeno je	211
28 Žigosanje savjesti	219

5. TJEDAN: BLISKOST S BOGOM

29 Gdje bliskost počinje	229
30 Drugačiji Isus	237
31 Ne poznajem vas	245
32 Gospodnje tajne	253

33 Unutarnji mjerac	261
34 Licem u lice	269
35 Vi ste moji prijatelji	277

6. TJEDAN: DOBROBITI BLAGA

36 Uspostavljanje Njegovih obećanja	287
37 Strahopoštovanje koje uklanja strahove	295
38 Nasledstvo	303
39 Najvažnija stvar	311
40 Uspješan život	319
41 Dobar završetak	327
42 Pronalazak blaga	335
Dodatak: Pogled na Božju veličinu	347

KAKO ČITATI OVU KNJIGU

Dragi čitatelju,

ovo nije bilo kakva poruka – ona je životno važna, i ako u nju povjeruješ i djeluješ po njoj, promijenit će te zauvijek. Siguran sam u to jer su ove istine promijenile moj i nebrojene druge živote. Kada god me se upita za savjet – bilo o braku, obitelji ili službi – moj trenutni odgovor je ono što se nalazi u ovoj knjizi.

Zbog važnosti ove teme, puno vremena i promišljajućih molitvi posvećeno je tome kako ju prezentirati. Uzevši u obzir brzinu i tok naših života danas – zahtjeve rasporeda i brzinu tempa – osjetio sam potrebu prilagoditi i predstaviti ove istine u malim zalogajima tako da budemo u stanju temeljitije ih prožvakati.

Na prvi pogled ovo može izgledati kao dnevna pobožnost, ali uvjeravam te da nije. Dopusti da objasnim. Dnevne pobožnosti često imaju različite teme za svaki dan koje se nužno ne povezuju u sažetu i sustavnu poruku. Iako ova knjiga tako izgleda, svako

poglavlje po danu povezano je s onim prijašnjim i formira se u jednu potpuno publicističku knjigu. Prednost ovoga je u tome što možeš odlučiti kako ćeš ju čitati. Knjigu se može pročitati za par dana, ako ti je tako draže; međutim, moja preporuka je da ju se čita u razdoblju od šest tjedana (poglavlje po danu) ili od tri tjedna (jedno poglavlje ujutro, a drugo navečer).

Na kraju svakoga poglavlja, naći ćeš pet alata koji će ti pomoći utvrditi sadržaj. Taj dio zovemo „Učinimo ovo osobnim“, a sastoji se od 5 točaka:

- 1 **Stih:** Uključit ću stih iz Biblije koji je ključan za poruku dana koju sadrži tekst, ili stih koji nije spomenut u samome tekstu, ali osnažuje ono što je predstavljeno. Preporučujem da se ti stihovi nauče napamet.
- 2 **Smisao:** Ovo je glavna misao sadržana u tom poglavlju koja će dočarati njezinu važnost. Kada ju opet prođemo, to će ojačati njenu učinkovitost i dati ti sažeti prikaz pri ponovnom pregledavanju toga poglavlja.
- 3 **Promišljanje:** Ovo je najvažnije. Psalmist izjavljuje: „Razmišljat ću o naredbama tvojim i putove ću tvoje razmatrat“ (Psalam 119:15). Mi razmatramo kada promišljamo o tome kako se Božja Riječ primjenjuje na nas i našu trenutnu situaciju. Ako radimo tako, piše da će naši putovi biti plodonosni i da ćemo imati dobar uspjeh (Jošua 1:8, Psalam 1 i 1. Timoteju 4:15).
- 4 **Molitva:** Ovdje će se nalaziti molitva koja odražava učenje poglavlja. Jako je važno da Bog čuje naš glas i da mu damo dozvolu da nas promijeni u skladu sa svojim Riječju.

5 **Objava:** Rečeno nam je da su smrt i život u vlasti našega jezika (vidi Izreke 18:21). Kada izgovaramo ono što On objavljuje nad nama, naš duh, duša i tijelo doći će u slaganje s Njegovom voljom za nas, što je dokazan način da iskusimo puninu života.

Ohrabrujem te da odvojiš vrijeme dok prolaziš kroz ovu knjigu tako da Božje istine prodru duboko u tvoje srce i dušu. Sljedećih tjedana, svakodnevno prebivanje u ovim istinama će ti pomoći da sjednu na svoje mjesto i puste korijenje u tvome životu. To je više od čiste informacije: to je put približavanja našem Bogu. Također, preporučujem ti da vodiš bilješke dok čitaš poglavlja i prolaziš svaku od točaka „Učinimo ovo osobnim“. Uloži svoje misli i molitve u dnevnik svaki dan, pa kada ih opet budeš prolazio, možeš se prisjetiti onoga što ti je Duh Sveti otkrio.

Još nekoliko preporuka. Svojim pametnim telefonom ili satom izmjeri koliko ti vremena treba da prođeš poglavlje, dio „Učinimo ovo osobnim“, i dnevnik. Nemoj žuriti, to nije utrka. Razlog mjerenja vremena je da nakon nekoliko poglavlja možeš isplanirati koliko ti vremena treba za buduća poglavlja.

Drugo, pokušaj razviti naviku i nemoj dopustiti da išta omete tvoje izdvojeno vrijeme svaki dan. Moja je molitva i nada da ono što je Bog učinio u meni zadnjih četrdeset godina, učinit će i tebi dok prolaziš kroz ovu knjigu.

Treće, poruka uvijek dobije na važnosti kada ju poučavam ili prolazim s grupom prijatelja. Izaberi neke bliske prijatelje i odradite ovo zajedno. Kada prođeš poglavlje sam – samo ti i Duh Sveti – nađi se sa svojim prijateljima i podijeli s njima što ti je On pokazao. Čini to redovito.

Moja molitva je da tvoja intimnost s Bogom raste dok prolaziš kroz Božansko strahopoštovanje. Važno je čitati uvod i ne propustiti poglavlje 1 jer ono otvara naše srce za ono što ćemo razmatrati. A kada završiš ovu knjigu, bilo bi mi drago čuti od tebe kako je na tvoju vjeru i život utjecao sveti strah Gospodnji.

Iskreno,
John Bevere

P.S. Podsjetnik: nemoj propustiti uvod. Moja molitva je da on u tebi zapali vatru da njeguješ sveto strahopoštovanje i srčano uroniš u ovu poruku.

UVOD

Strah. Ljudi ga godinama pokušavaju iskorijeniti. Mnogi su ga istraživali, borili se protiv njega i radili na tome da uklone njegov utjecaj na svoje živote. Čak i poznati citat predsjednika Franklina D. Roosevelta tome daje pozornost: „Jedino čega se trebamo bojati je samih sebe.“ Glasovi sa svih strana odjekuju o tome da trebamo naći način da nadvladamo strah, i možemo naći stotine ako ne i tisuće knjiga samopomoći na tu temu. Od kasnih 1980-tih ljudi su nosili odjeću s hrabro isprintanim natpisom „Bez straha“ (No fear). Čini se da smo nepopustljivi u našoj potrazi da uklonimo sve strahove iz naših života.

Ovaj pothvat izgleda razuman, plemenit i razborit. Na raznim frontama to i je tako. Međutim, istina je da nije svaki strah loš. Zašto onda tolika opsjednutost? Vjerujem da to proistječe iz označavanja svih strahova jednom kategorijom pod nazivom „štetno“. No li je ova tvrdnja točna?

Prvo, moramo priznati da zaista postoje destruktivni strahovi, čak i kada se čine razumnima. Ako se bojimo izgubiti sav svoj novac i posjed, vjerojatno ćemo biti opsjednuti time i postati škrtci i sakupljači, obožavajući naš novac i imovinu iznad sveg ostalog. Ako se bojimo izgubiti supružnika, previše ćemo se

priljubiti uz tu osobu ili biti sumnjičavi oko svakog njenog ili njegovog postupka. U svakom slučaju, to vodi ka zamjeranju i na kraju škodi odnosu. Ako imamo duboki strah da nešto propuštamo – FOMO [fear of missing out] – to će uzrokovati da lovimo nova uzbuđenja i nova iskustva, a na štetu zdravog društvenog života, prave povezanosti i predivnog mira koji donosi predanost. Ako se bojimo za sigurnost naše djece, mi ćemo vjerojatno osujetiti njihov rast gušeći ih ili potičući na rasipničko ponašanje. Ova lista kao da nema kraja.

S druge strane, konstruktivni strahovi donose korisnu mudrost. Strah da ne padnemo sa 600 m visoke litice daje nam mudrost da ne zakoračimo preblizu vrhu odakle bi mogli pasti. Strah od snage medvjeda grizlija daje nam mudrost da ne budemo prijetnja mladuncima medvjedice. Strah od opekлина trećega stupnja daje nam mudrost da stavimo zaštitne rukavice kada vadimo posudu iz vruće pećnice.

Čak i konstruktivan strah, iako koristan, može biti izopačen i sputavati naše živote. Zbog nerazriješenog straha od pada možemo ne ući u zrakoplov i tako ostati na zemlji. Nekontrolirani strah od grizlija može nas spriječiti da odemo u ugodnu šetnju šumom, a strah od opekлина nas može spriječiti da upalimo pećnicu i uživamo u domaćem jelu.

Pravo pitanje koje trebamo postaviti je: Čega se najviše bojimo? Ovo je puno bolji upit od fokusiranja na to kako poništiti destruktivne strahove i upravljati konstruktivnima. To je mudro pitanje, i ako ispravno odgovorimo, to stavlja sve druge strahove u ispravnu perspektivu i poboljšava naš život sada i u vječnosti. To i osvjetljava put prema dobrom i ispunjenom životu. Biblija ima puno toga za reći o strahu, a ovo je temelj: strah Gospodnji

je početak mudrosti (Izreke 1:7), i to ne bilo kakve mudrosti, nego Božje mudrosti. To nije loše mjesto za početak.

Razmislite o ovome: što ako je ispravno usmjeren strah zapravo vrlina? Što ako je strah Gospodnji paradoksalni put ka autentičnom odnosu s Gospodinom? I što ako je sveti strah ono što uistinu otvara vrata punini života koju su Isusovi sljedbenici iskusili kroz stoljeća? Što ako ovaj strah iskorjenjuje sve druge strahove – strah od započinjanja vlastitog posla, strah što će tvoja vlada učiniti, strah što će se dogoditi tvojoj djeci, strahovi od kojih pate hipohondri, strah koji uzrokuje mentalne bolesti ili depresiju (ova lista može biti beskrajna)?

Dok započinjemo naše putovanje, molim vas dopustite mi da objavim ove četiri istine:

- 1 Ljudi smo i bojat ćemo se.
- 2 Strahopoštovanje i strah Gospodnji je dublji, ljepši i intimniji nego što mnogi se usude i pomisliti.
- 3 Strah Gospodnji proguta sve destruktivne strahove.
- 4 Strah Gospodnji je početak svega dobrog.

Neki će nas ispravno podsjetiti da je u Bibliji oko 365 puta navedeno „ne boj se“, i to mnoge kršćane dovede do zaključka da Bog ne želi da se bojimo. Ali, ti stihovi se odnose na destruktivan strah. Dodatno, mogu naznačiti oko 200 stihova u Bibliji koji nas potiču da se „bojimo Boga“. I tu je taj nesretni dio: naša težnja da eliminiramo svaki strah u našem životu (uključujući strah Gospodnji koji je vrlina), ovo područje naše vjere je ostavljeno neispitano, neiskušano i bez koristi.

Strah Gospodnji je čudesniji, inspirativniji i radosniji nego što uopće možemo zamisliti. U nastavku vam želim pokazati kako

ispravno usmjeren strah – posebno vrlina straha Gospodnjega iznad svega drugoga – otvara put životu koji je iznad svega što ste ikada zamišljali. I samo tada smo u stanju hrabro se uhvatiti u koštac sa svime što nam život donese. Riječima Charlesa Spurgeona: „Strah Gospodnji je smrt svakom drugom strahu; poput moćnoga lava, on otjera sve druge strahove pred sobom.“

Moja nada je da, dok čitate ovu knjigu, uronite duboko u ovu vrlinu, ogulite religioznu fasadu svega onoga što ona nije i otkrijete dobrotu kojom ona stavlja naša stopala na čvrsto tlo. Da, ne bojte se zla – ali otkrijte kako ova neshvaćena vrlina straha Gospodnjega čini da vaš život procvjeta u nešto živopisno predivno.

Započnimo istraživanje toga kako čudesan je naš Bog.

Mi ćemo to nazvati „*Božanskim strahopoštovanjem*“!

Čudesan Bog

1. TJEDAN

*Strah Gospodnji je Njegovo blago,
odabrani biser, dan samo...
onima koji su vrlo voljeni.*

-JOHN BUNYAN

1 | BOŽJE BLAGO

Što biste napravili da vam se kaže da postoji skrivena vrlina koja je u suštini ključ cijeloga života? Ona otključava smisao vašeg postojanja i privlači prisutnost, zaštitu i providnost vašeg Stvoritelja. Ona je korijen svakoga plemenitog karaktera, osnova svake sreće i pruža potrebne prilagodbe svim neharmoničnim okolnostima s kojima se suočavamo. Čvrstim prihvaćanjem ove vrline produljuje vam se život, priskrbljuje zdravlje, osigurava uspjeh i sigurnost, uklanja nestašica i garantira plemenita baština.

Zvuči predobro da bi bilo istinito? Možda se pitate: „*Je li ova knjiga izmišljena priča?*“ Uvjeravam vas da nije – iznio sam vam istinu.

Upućeni u ovu stvarnost, mnogi bi se podsmjehivali i mislili: „Takva vrlina ne postoji!“ A opet, sva gore navedena obećanja napisala je jedna od najmudrijih osoba koja je ikada živjela. Štoviše, on to napisao nadahnućem našega Stvoritelja, a Njegove riječi su nepogrešive!

Ipak, prije nego što je Solomon napustio ovaj svijet, on je otpao od blaženstva iz kojeg je pisao, jer je njegovo srce napustilo Izvor njegove mudrosti i posljedično je zalutao s puta živoga izvora.

Dopustite da kratko ispričam njegovu priču. Kao dijete Solomon je bio podučavan ovoj vrlini i prihvatio ju je. On je ojačao u plemenitom karakteru i razvio bistar uvid. Brzo je napredovao kao vođa i s vremenom postao vladar nad milijunima. Nakon njegove molitve Bogu, posjedovao je ogromnu mudrost; zapravo, vrlo malo toga mu je bilo teško razumjeti. Napisao je tisuće mudrih izreka i skladao stotine pjesama: „Zborio je o drveću: od cedra što je na Libanonu pa do izopa što klija na zidu; raspravljao je o životinjama, o pticama, o gmazovima i o ribama.” (1. Kraljevima 5:13)

Ovaj mudri čovjek postigao je stupanj uspjeha, sreće i slave koja se ne može mjeriti ni sa čime prije i koja se nije iskusila nikada poslije. Kraljevi, kraljice, veleposlanici, visoko rangirani vođe prelazili bi ogromne udaljenosti da bi bili u njegovoj prisutnosti, čuli njegove uvide, svjedočili izvrsnosti i jedinstvu njegovog tima i da bi bili pod utjecajem inovacija koje je proizvela velika snaga i bogatstvo njegove nacije. Bio je toliko impresivan da jedna kraljica nije vjerovala izvještajima koje je čula prije nego ga je sama posjetila. Međutim, nakon što je provela vrijeme s njime, izjavila je: „...i doista, ni pola mi nije bilo rečeno; ti nadvisuješ u mudrosti i blagostanju slavu o kojoj sam čula. Blago tvojim ženama, blago tvojim slugama, koji su neprestano pred tobom i slušaju tvoju mudrost!” (1. Kraljevima 10:7-8).

Iz onoga što čitamo, ljudi koje je vodio bili su sretni i uspješni u svojim pothvatima. Siromaštvo nije postojalo: svaka obitelj u

njegovu kraljevstvu posjedovala je vlastitu kuću i vrt. Povijesni izvještaj govori za ljude: „jeli su i pili i bili sretni“ (1. Kraljevima 4:20). Živjeli su u miru i sigurnosti.

Kako je vrijeme prolazilo, ovaj značajan vođa se na kraju udaljio od onoga što je napajalo njegova postignuća. Postao je mudar u vlastitim očima i nije više smatrao potrebnim paziti na božansku vrlinu mudrosti. Izgubio je svoj put i na kraju postao gorki cinik. On nije jedini koji je patio zbog svoje pogrešne procjene – patili su i oni koje je vodio.

Život mu je postao besmislen. Napisao je omalovažavajuće izjave poput: „Sve je dosadno, krajnje dosadno – nitko tu ne može naći značenje,¹ i „Povijest se stalno ponavlja i nema ničega novog pod suncem.“ Čak dramatičnije izjavljuje: „Dan kada umireš je bolji od dana kada si se rodio,“ i „Ono što je krivo ne može biti ispravljeno. Ono što nedostaje ne može biti popravljeno.“⁴ Zapravo, on je napisao cijelu knjigu prikazujući doseg besmislenog postojanja života; njemu je sve to bila ispraznost. Ovaj čovjek, u relativno kratkom vremenu, strmoglavo se srušio, od visokog uspjeha do duboke provalije šokantnog pesimizma. Mnogi psiholozi danas bi mu za dijagnozu postavili teški slučaj manične depresije. Kako jedan čovjek može biti u rasponu takvih ekstrema?

Dobra je vijest da njegova priča ne završava u dubinama ove provalije. On se naposljetku vratio najvažnijoj životnoj vrlini. Ne znamo koliko mjeseci ili godina je proveo pišući svoju tužnu knjigu, ali njezino posljednje poglavlje daje nam uvid u njegov oporavak. On započinje pisanjem sedam puta u raznim formama: „Sjeti se svoga Stvoritelja,“, a njegove zadnje riječi su:

Čujmo svemu završnu riječ: »*Boj se Boga*, izvršuj Njegove zapovijedi, jer - to je sav čovjek« [punina, izvorna svrha njegova stvaranja, objekt Božje providnosti, korijen karaktera, osnova sreće, prilagodba svim neharmoničnim okolnostima i uvjetima pod suncem] *i sva* [dužnost] za svakog čovjeka. (Propovjednik 12:13, slobodan prijevod)

Ta cijenjena vrлина nije ni jedna druga nego *strah Gospodnji*. Pisac, kralj Solomon, izjavljuje da je to preduvjet za ispunjen i izobilan život. U Pismu čitamo: „Ima li koga da se boji Jahve? On će ga poučiti kojim će *putem* krenuti.“ (Psalam 25:12). Ovaj put je neuobičajen jer, na žalost, poput kralja Solomona u njegovim tamnim satima mnogi vjeruju da njihova vlastita mudrost donosi uspjeh i sreću. Sveti strah nas drži povezanima s mudrosti našega Stvoritelja – jedini On zna što nas unaprjeđuje i što nas poništava.

Važnost svetoga straha je toliko velika nad svim drugim vrlinama da ga Pismo identificira kao Isusov užitak (Izaija 11:3), i jednako nevjerojatno „strah je Gospodnji blago njegovo“ (Izaija 33:6, prijevod Ivan Šarić). Stanite i razmislite: to je *užitak* i *blago* Bogu svemogućemu. Zadivljujuće! Uskoro ćemo dublje uroniti u ovu čudesnu realnost, no prvo se vratimo kralju Solomonu.

Zašto sam započeo ovu poruku s njegovim uspjehom, padom, i naposljetku obnovom? U prvih nekoliko godina moje službe, jedan mudri voditelj je izjavio nešto što je privuklo moju pozornost i ostalo sa mnom sljedećih desetljeća. On je izjavio: „Moj općeniti princip je da se suzdržavam na mjesto autoriteta promovirati nekoga čiji put je besprijekoran.“

Kada sam pitao zašto, on je odgovorio: „O karakteru osobe više od bilo čega drugoga naučim po njihovoj reakciji na neuspjeh. Jesu li preuzeli odgovornost, pokajali se i narasli zbog

tog iskustva? Ili su opravdavali svoje ponašanje i okrivili nekoga drugoga? To pokazuje jesu li on ili ona spremni za odgovornost.“
 A ja sam iz toga naučio sljedeće: *to pokazuje vrednuje li on ili ona mudrost iznad svega ostaloga.*

Solomon nije u punini shvaćao vrijednost Božjeg straha, iako ga je po inspiraciji Duha Svetoga naučavao! Zbog toga ga je bilo moguće odvući od njega. Prije njegova pada, strah Gospodnji nije bio njegovo *blago* ili *užitak* i nije bio čvrsti temelj njegovih motiva i postupaka. U padu, iskusivši stanje ludila i oporavivši se na kraju, on je potpunije shvatio veličinu njegove moći.

Na tu temu je apostol Pavao napisao:

Ja bijem svoje tijelo...podčinjujem ga, iz *straha* da nakon objave Evanđelja drugima, kao i svega onoga što se na to odnosi, sam ne postanem nepodoban [ne proći test; biti neprihvaćen i odbačen kao lažan]. (1. Korinćanima 9:27, slobodan prijevod)

Pavao je razumio važnost vrednovanja mudrosti koju mu je povjerio Božji Duh, da ne napravi istu tragičnu grešku kao kralj Solomon. Skrivenne istine Božjeg saveza su mu bile otkrivene, kako bi oslobodile mnoge, ali da nije gledao na Božji *strah* kao nešto neprocjenjivo i čvrsto ga se držao, i on bi završio kao beznadni cinik – nepodoban, neodobren i odbačen kao lažan.

Prihvaćanje Gospodnjeg straha kao našeg najcjenjenijeg blaga omogućava nam da ostanemo podložni istini, a čineći tako, ostajemo na putu života, koji donosi izvanredne nagrade.

U vremenima kada većina gleda na strah kao nešto štetno i škodljivo, izjava da je *strah Gospodnji* korisna i vrijedna vrlina djeluje protivna intuiciji. Međutim, u autoritetu Svetoga pisma,

uvjeravam vas da kada ga prihvatimo, on će nam omogućiti da ostanemo na putu života. Tada ćemo iskusiti istinsku intimnost s Bogom i prednosti koje će nam promijeniti život – a jedna od najvećih je ta da ćemo se preoblikovati prema slici Isusa Krista. Stoga, hajdemo započeti naš put otkrivanja božanskog strahopoštovanja.

===== Učinimo ovo osobnim =====

Stih: „Pouzdan je tvoj vijek: mudrost i znanje spasonosno su blago – a strah Gospodnji njegovo bogatstvo.“ (Izaija 33:6)

Smisao: Ako je strah Gospodnji Božje blago, tada bi trebalo biti i naše.

Promišljanje: Kako praktično izgleda cijeliti strah Gospodnji? Kako mu pristupiti? Kao njime rukovati? Kako ga ne izgubiti?

Molitva: Dragi nebeski Oče, na ovome putovanju otkrivanja straha Gospodnjeg, molim Te da ga upoznam, živim po njemu i uživam u njemu. Neka on postane moje blago, kao što je i Tvoje. Neka mi on da mudrost i znanje potrebno da živim ispunjen i uspješan život, onakav kakav je Tebi ugodan. Neka, također, i oni koji su mi dragi budu prosvijetljeni i neka svatko tko se sa mnom druži prepozna njegovu vrijednost. Tražim ovo u ime Isusa Krista, moga Gospodina i Spasitelja, amen.

Objava: Odlučujem vrednovati strah Gospodnji kao najveće životno blago, i čineći tako, bit ću osnažen/a ostati na putu živoga izvora.

*Da, boj se Boga,
ali nemoj biti
zastrašen Njime.*

- J. A. SPENDER

2 | RAZLIKOVANJE STRAHOVA

U ljeto 1994. godine bio sam pozvan služiti na crkvenoj konferenciji u jugoistočnim državama SAD-a. Tu je bila ogromna zajednica koja je prije dvije godine iskusila silno probuđenje u trajanju od četiri tjedna, a koje je vodio svjetski poznati propovjednik. Probuđenje je naglašavalo Božju dobrotu, ljubav i radost i pozitivno je utjecalo na mnoge živote. Nažalost, crkva je ostala usmjerena na iskustvo probuđenja i nije nastavila dalje upoznavati Božje srce. Ukratko, zaglavili su i izgubili ravnotežu.

U to sam vrijeme bio na putu upoznavanja straha Gospodnjeg. Uvidio sam njegovu važnost, ali sam još rastao u spoznaji njega i zbog toga sam oklijevao to dijeliti s javnošću. Usprkos tome, snažno sam osjećao potrebu da odložim nesigurnost i da služim o strahu Gospodnjem već prve večeri.

Popeo sam se na pozornicu i počeo govoriti zajednici iz moga ograničenog razumijevanja. Nije pomoglo mome samopouzdanju to što su me ljudi počeli gledati blijedo i nezainteresirano. Činilo se kao da moje riječi padaju na mrtvo tlo. Ispalo je da sam bio u pravu i uskoro ću saznati zašto.

Sljedeće večeri nakon slavljenja glavni pastor je došao na pozornicu i očekivao sam da će to biti rutinsko predstavljanje, ali nije bilo tako. Petnaest minuta je ispravljao ono što sam govorio večer prije. On je samouvjereno govorio: „Strah Gospodnji se samo odnosi na vrijeme Staroga zavjeta, ali kao kršćanima, nama nije dan duh straha.“, citirajući 2. Timoteju 1:7.

Sjedio sam u prednjem redu strašno šokiran i osjećao kao da sam usred noćne more. Što je duže govorio, postajalo je sve neugodnije. On je nastavio: „U Novom zavjetu nam je rečeno: ‚U ljubavi nema straha; naprotiv, savršena ljubav isključuje strah‘” (1. Ivanova 4:18). Dakle, ono što je John poučavao sinoć je greška i ja vas želim zaštititi od toga.“ Njegova temeljita ispravka moje poruke je trajala još par minuta.

Nakon što je završio, na moje iznenađenje, predstavio me publici da služim. Još se sjećam kako koračam i mislim u sebi: *Kako mogu služiti ovim ljudima nakon ovoga što je on upravo učinio? Ovo se ne događa.* Ali se događalo i morao sam se sabrati u trenutku kada sam jedino želio pobjeći. Bilo je teško zadržati misao, a kamo li ljudima na konferenciji dati poruku punu života.

Dok sam govorio, moje misli su se vraćale na riječi njegovog ispravka; nisam ih se mogao riješiti. Iskustvo je bilo istovremeno nestvarno i užasno. Morao sam nekoliko puta upregnuti svoje

misli da ostanem na pravome putu. Borio sam se protiv osjećaja koji su mi govorili: *Zaboravi ovo, prestani govoriti i makni se odavde*. Bilo je jadno. Nakon kratke poruke, predao sam službu njemu, vratio se brzo u hotel i otišao u krevet iznimno zbunjen i osjećajući se kao izopćenik.

Sljedećeg jutra, otišao sam do tihog gradilišta blizu moga hotela gdje nije bilo radnika. Iskreno sam molio, iščekujući Božju korekciju. Iskreno sam upitao: „Gospodine, jesam li povrijedio Tvoju crkvu? Jesam li poučavao nešto neistinito? Jesam li Tvoje ljude stavio u ropstvo?“

Nastavio sam tako neko vrijeme, i dok sam se molio, ono što sam izgovarao počelo se mijenjati. Prestao sam sumnjati u poruku koju sam podijelio te večeri i počeo sam strastvenije tražiti bolje razumijevanje svetoga straha. To je bio vapaj iz dubine moga srca, i bio sam iznenađen onime što se događalo. Nisam osjetio Božje nezadovoljstvo nego Njegovo zadovoljstvo onime što sam učinio. Počeo mi je prizivati u sjećanje brojne stihove iz Novoga zavjeta koji se odnose na strah Gospodnji. Ubrzo više nisam bio zbunjen nego sam glasno i strastveno vapio: „Oče, želim upoznati strah Gospodnji, želim hodati u njemu!“

Novozavjetni pisci jesu napisali ono što je taj pastor citirao, ali su također zapisali i druge izjave:

- Apostol Pavao piše: „sa *strahom* i *drhtanjem* nastojte postići svoje spasenje“ (Filipljanima 2:12, slobodan prijevod)
- On ponovo upućuje: „očistimo se, ljubljani, od svake tjelesne i duševne ljage, i privedimo k savršenstvu svoju svetost u *strahu Božjemu*.“ (2. Korinćanima 7:1)

- Pisac Hebrejima bilježi: „Zato, primajući u posjed kraljevstvo koje se ne može uzdrmati, čuvajmo i dalje milost. Njom i dalje štujmo Boga kako mu je ugodno, u *strahu i poštovanju*.“ (Hebrejima 12:28)
- Apostol Petar piše: „Ako dakle zovete Ocem onoga koji bez pristranosti prema osobama sudi po djelima svakoga pojedinca, provodite sa strahom vrijeme svoga boravka u tuđini.“ (1. Petrova 1:17)
- Apostol Juda izjavljuje: „spašavajte sa strahom“ (Juda 23, slobodan prijevod)
- Isus nas upozorava: „Ne bojte se onih koji ubijaju tijelo, a duše ne mogu ubiti! Bojte se radije onog koji može i dušu i tijelo uništiti u paklu.“ (Matej 10:28)

Mogao bih ovako nastaviti i sigurno kako napredujemo i hoćemo, ali nadam se da ste shvatili: *sveti strah* je novozavjetna istina. Ovo je tek nekoliko stihova iz Pisma koje mi je Gospodin donio u srce dok sam molio.

Tada sam shvatio da je pastor pomiješao „duh straha“ sa „strahom Gospodnjim“. Razlika je ogromna i vidljiva je u onome što se dogodilo kada je Mojsije vodio izraelski narod na brdo Sinaj na susret s Bogom.

Kada je sav narod stigao, Mojsije se uspeo na prvi osobni susret. Svemogući mu otkriva svrhu iza Njegova moćnoga oslobođenja:

»Ovako kaži domu Jakovljevu, proglasi djeci Izraelovoj: Vi ste vidjeli što sam učinio Egipćanima; kako sam vas nosio na orlovskim krilima i k sebi vas doveo.« (Izlazak 19:3-4)

Glavni razlog Božjeg izbavljenja je bio da *sav narod* dovede k sebi. On je čeznuo za njima i želio ih susresti tako da ga mogu upoznati kao Mojsije. Međutim, tri dana kasnije, kada Bog silazi na planinu da im se predstavi, narod odgovara brzim povlačenjem. U strahu vape Mojsiju: »Ti nam govori, a mi ćemo slušati. Neka nam Bog ne govori da ne pomremo« (Izlazak 20:19). U namjeri da ih smiri, njihov vođa im objašnjava: »Ne bojte se – reče Mojsije narodu – Bog je došao da vas samo iskuša; da *strah pred Njim ostane s vama* te da ne griješite.« (Izlazak 20:20)

Na prvi pogled Mojsije zvuči kontradiktorno: „Ne bojte se“ jer je Bog došao „da strah pred Njim ostane s vama“. Je li Mojsije promijenio svoje mišljenje? Odgovor je ne. Mojsije jednostavno pravi razliku između „bojati se Boga“ i imati „strah Gospodnji“. To je ogromna razlika.

Onaj koji se straši Boga nešto skriva. Sjetimo se, u vrtu, kada je Adam sagriješio, on i Eva su se sakrivali od Gospodina. Njihova reakcija nije bila jedinstvena; slični obrasci ponašanja protežu se kroz cijelo Pismo kod onih koji odu u tamu.

Međutim, osoba sa strahom Gospodnjim ništa ne skriva. On ili ona ne mogu ni zamisliti biti odvojeni od Boga. To možemo vidjeti u činjenici da dok se je narod povlačio od Boga, Mojsije se paralelno približavao Bogu. Osoba sa strahom Gospodnjim ne misli u sebi: „Koliko se mogu približiti grijehu, a ne pasti?“. Ne, on ili ona kažu: „Želim biti toliko blizu Bogu i toliko daleko od grijeha, da ga ne mogu ni vidjeti.“

Dakle, prije nego utvrdimo što je sveti strah i navedemo njegove prednosti, idemo prvo razjasniti što on nije. *On ne znači strašiti se Boga i zbog toga se povlačiti od Njega*. Kako možemo uživati u intimnosti s nekim koga se bojimo? Povlačenje je

suprotno od onoga što On želi. U psalmima čitamo: „Moje srce mi govori: »Traži lice Njegovo!« Da, lice tvoje, o Jahve, ja tražim“ (Psalam 27:8). Čuješ li taj poziv na intimnost? On želi da mu dođeš bliže, da se družite, smijete, dijelite i vodite život zajedno. Psalmist također piše: „Prisan je Jahve s onima koji ga se boje“ (25:14). Dakle, činjenica je da Bog želi biti blizak i intiman s tobom. Stoga, budi siguran, sveti strah ne gasi intimnost; on čini suprotno – on pospješuje našu interakciju s Bogom.

Učinimo ovo osobnim

Stih: „Nemojte se bojati. Bog je došao da vas iskuša i usadi duboko i pobožno strahopoštovanje u vas tako da ne griješite.“ (Izlazak 20:20, slobodan prijevod)

Smisao: Sveti strah ne podrazumijeva da smo zastrašeni pred Bogom i povlačimo se od Njega, nego da se strašimo biti odvojeni od Njega.

Promišljanje: Koja je bila glavna svrha Božjeg izbavljenja Izraela iz Egipta? Koja je glavna svrha Božjeg izbavljenja mene od ropstva ovome svijetu?

Molitva: Dragi nebeski Oče, hvala Ti što si me izbavio od duha straha kroz moga Gospodina Isusa Krista. Molim Te da usadiš u mene sveti strah tako da ne sagriješim protiv Tebe, jer bi me to odvušlo od intimnosti koju Ti želiš sa mnom i koju ja želim s Tobom. Molim Te ovo u Isusovo ime, amen.

Objava: Bog me je pozvao u intimnost s Njim. Stoga, ja nisam zastrašen/a Bogom već ga se želim bojati tako da ne sagriješim.

*Bojati se Boga je jedna
od prvih i najvećih dužnosti
svakoga Njegovog razumnog bića.*

- CHARLES INGLIS

3 | ŠTO JE SVETI STRAH?

Nemoguće je definirati sveti strah u jednoj rečenici, retku ili poglavlju. Kao što je nemoguće u tom prostoru objasniti punu širinu Božje ljubavi. Trebalo bi nekoliko poglavlja, a čak i tada bismo bili daleko od punine razumijevanja. Zapravo, vjerujem da ćemo nastaviti otkrivati dubinu svete ljubavi i svetoga straha kroz cijelu vječnost.

Nakon što sam ovo objasnio, dopustite mi da vam ponudim opći pregled definicije svetoga straha. Sjetite se svoga djetinjstva kada vam je dana bojanka i uz nju bojice. Vi biste otvorili knjigu, odabrali stranicu i pronašli obris kojeg treba ispunjavati bojom unutar označenih linija. Na sličan će vam način ovo poglavlje dati obrise kao u bojanci, a u ostatku knjige ćemo ih ispunjavati bojom. Kada biste pročitali samo ovo poglavlje, dobili biste općenitu sliku svetoga straha, ali biste propustili njegove istine koje nas mijenjaju.

U prijašnjem poglavlju smo ustanovili da nas strah Gospodnji ne odvlači od Božje prisutnosti – zapravo, upravo suprotno od toga. Dobar i predivan strah nas privlači bliže k Njemu i ovo je važno dobro utvrditi prije nego nastavimo.

Neki kažu da strah Gospodnji označava samo pobožno obožavanje (štovanje) Boga. Čuo sam kako ove riječi izgovaraju poznati službenici s propovjedaonica, u razgovorima i tijekom zajedničkih obroka s voditeljima. Iako je ova definicija početak, daleko je od potpune slike. To je kao da kažemo da je definicija Božje ljubavi da je ona „strpljiva i dobrotiva“ (1. Korinćanima 13:4). Ali ako ostanemo na tome, bit ćemo nedostatni i potpuno promašiti cilj.

Kada smo Lisa i ja bili u svojim ranim četrdesetima, zet jednog cijenjenog voditelja nas je posjetio i ponudio mogućnost investiranja u njegovu tvrtku. Sastali smo se na par sati i jasno se sjećam ljubaznosti i strpljenja koje nam je iskazao. Da ste gledali njegovo ponašanje i vi biste rekli da je pun ljubavi. Međutim, nakon nekoliko dana molitve, Lisa i ja nismo dobili utisak da bismo trebali investirati. Sada, nakon dosta godina, drago nam je da nismo, jer je on proveo nekoliko godina na robiji zbog provođenja ogromne Ponzijeve sheme (investicijska prevara).

Je li taj čovjek bio strpljiv i ljubazan? U potpunosti. Je li hodao u ljubavi? Definitivno ne. Zašto? Jer nam Pismo govori: „jer u ovome stoji ljubav prema Bogu, da vršimo njegove zapovjedi“ (1. Ivanova 5:3). Krađa je sebična i krši Božju zapovijed ljubavi (Efežanima 4:28). Zlostavljač djece može biti ljubazan, čak i strpljiv, dok istovremeno uništava život jedne mlade osobe. Voli li on to dijete? Naravno da ne!

Na isti način, ako ograničimo sveti strah na pobožno štovanje, možemo promašiti bit i otići u pogrešnom smjeru. Zato hajdemo nacrtati obris, a u sljedećim ćemo poglavljima između linija dodati boje, i to podučavanjem, primjerima iz Pisma i raznim pričama. Prije nego krenemo, želim vas upozoriti da u definiranju svetoga straha možete čuti neke zastrašujuće riječi, ali uvjeravam vas, ono suprotno je istinito. Ostanite do kraja poruke i otkrit ćete da je sveti strah dar ljubavi i zaštite našega Stvoritelja kojemu je iskreno stalo do nas i koji čezne za nama.

Ima puno stihova u Novome zavjetu kojima bismo mogli započeti, ali vjerujem da je ovaj prigodan:

Zato, primajući u posjed kraljevstvo koje se ne može uzdrmati, čuvajmo i dalje milost. Njom i dalje štujmo Boga kako mu je ugodno, u [po]štovanju i strahu [Božjem]. Uistinu »je Bog oganj koji proždire«. (Hebrejima 12:28-29, u zagradi slobodan prijevod)

Ako поближе pogledate, uočiti ćete dva pojma koja su naglašena: *poštovanje* i *strah Božji*. To nam odmah pokazuje da se strah Gospodnji ne može ograničiti na štovanje jer bi se inače pisac samo ponavljao drugim izrazom. To nisu samo dvije različite riječi na hrvatskom jeziku nego i dvije različite grčke riječi: *aidôs* i *eulábeia*.

Štovanje je izvrstan prijevod za prvu grčku riječ. U rječniku Complete Word Study Dictionary riječ *štovanje* se definira kao „*duboko divljenje i strahopoštovanje*“. Volim ove tri riječi udružene jer kada zastanemo kod svake pojedinačno naše razumijevanje dolazi na viši nivo.

Drugi izraz, *strah Božji*, nosi značenje *strahopoštovanje*. Definiciju te riječi nalazimo u originalnom rječniku Noah

Webster iz 1828. godine. Tamo piše: “strah, nadahnut jezom nečim ogromnim i strašnim; utjerati strah i poštovanje. Utjecati strahom, stravom ili poštovanjem.“ Neka vas ne prepadnu riječi *jeza* i *strava*. Iako se u grčkom rječniku također koriste ove riječi, zapamtite: sveti strah ima privlačan, a ne odbojan učinak. Moramo se upitati: postoji li pozitivni i zdravi aspekt ovih riječi? Vjerujem da Pismo pokazuje da postoji i to ćemo vidjeti kasnije kad budemo dodavali boje.

Započnimo definicijama. Strah Gospodnji znači *štovati* i biti u potpunom *strahopoštovanju* Njega.

Bojati se Boga znači *uzdizati* ga. To znači „iznimno poštivati“ Boga.

Bojati se Boga znači uvažavati, poštivati, cijeniti, štovati i obožavati Njega iznad svakoga i svega drugoga.

Kada se bojimo Boga, mi preuzimamo Njegovo srce. Volimo ono što On voli, mrzimo ono što On mrzi. (Primijetite da ne piše da „ne volimo“ ono što On mrzi, već „mrzimo“ ono što On mrzi.) Ono što je važno Njemu, važno je i nama. Što mu nije važno, i nama prestaje biti važno.

Bojati se Boga znači mrziti grijeh.

Bojati se Boga znači mrziti nepravdu.

Bojati se Boga znači odmaknuti se od zla u svakom smislu – mislima, riječima i djelima. Suzdržavati se od varljivog govora. Ne govoriti i ponašati se kako nije istinito za naše srce i misli. Strah Gospodnji drži naše vanjsko ponašanje usklađeno s našim nutarnjim mislima, motivima i uvjerenjima.

Bojati se Boga znači hodati u istinitoj poniznosti pred Bogom i ljudima.

Bojati se Boga znači dati mu slavu, divljenje, hvalu i obožavanje koje On zaslužuje.

Bojati se Boga znači dati mu ono što mu pripada.

Bojati se Boga znači drhtati pred Njim u divljenju i strahopoštovanju. To znači davati Njegovoj Riječi i prisutnosti punu pažnju.

Bojati se Boga znači biti mu poslušan. To nije samo želja nego unutarnja sila odlučna izvršiti Njegovu volju, bez obzira na cijenu. Mi željno, voljno i odmah poslušamo – iako ne vidimo korist ili to nema smisla – i izvršimo to potpuno, do kraja.

Bojati se Boga znači uzdržati se od svakog oblika prigovaranja, mrmljanja i gundanja.

Bojati se Boga znači poštivati, uvažavati i podrediti se Njegovom direktnom i delegiranom autoritetu. To također znači poslušati delegirani autoritet s jedinom iznimkom ako nam taj autoritet kaže da zgriješimo.

Strah Gospodnji oblikuje naše namjere, misli, riječi i djela.

Sad ćemo nabrojiti prednosti svetoga straha. Ovdje su samo neka od biblijskih obećanja dana onima koje žive u njemu.

Strah Gospodnji je početna točka intimnog odnosa s Bogom. Mi postajemo Njegovi prijatelji i Njegove tajne nam se otkrivaju.

Strah Gospodnji je početak mudrosti, razumijevanja i znanja. On nam daje da vidimo unaprijed i imamo jasno Božje vodstvo.

Strah Gospodnji je način kako sazrijevamo u spasenju i mijenjamo se prema slici Isusa.

Strah Gospodnji je čist i proizvodi istinsku svetost u našim životima.

Prebivanje u strahu Gospodnjem nam osigurava vječnu baštinu.

Strah Gospodnji proizvodi pouzdanje, neustrašivost i sigurnost. On proguta sve ostale strahove, uključujući strah od ljudi.

Strah Gospodnji nam daje identitet, čini nas produktivnima i osnažuje nas da se možemo umnožavati.

Strah Gospodnji pruža anđeosku potporu, ispunjenje želja, trajni uspjeh, plemenitost, utjecaj, dugovječnost, produktivne dane, užitek u životu, sreću, zadovoljstvo u radu, ozdravljenje za naše tijelo i još puno toga.

Strah Gospodnji traje zauvijek – nikada neće izblijediti. Strah Gospodnji je dragocjeni dar našeg nebeskog Oca.

Učinimo ovo osobnim

Stih: „Zato, primajući u posjed kraljevstvo koje se ne može uzdrmati, čuvajmo i dalje milost. Njom i dalje štujmo Boga kako mu je ugodno, u [po]štovanju i strahu [Božjem]. Uistinu »je Bog oganj koji proždire.«“ (Hebrejima 12:28-29, uz slobodan prijevod u zagradi)

Smisao: Strah Gospodnji je voljeti ono što Bog voli i mrziti ono što Bog mrzi. Što je važno Njemu postaje važno i nama. Što nije jako važno Njemu nije važno ni nama.

Promišljanje: Kako praktično izgleda uvažavati, poštivati, cijeniti, štovati i obožavati Boga iznad svakog i svega drugoga?

Molitva: Dragi nebeski Oče, molim Te nauči me kako da se bojim Tvoga imena, Riječi, prisutnosti i svega tko si Ti. Želim voljeti i uživati u svetomu strahu. Duše Sveti, dok nastavljam ovo putovanje, nauči me i vodi Božjim putovima; neka ovo što čitam ne bude samo informativno, nego neka ove riječi promjene moj život na sliku Isusa Krista. Sve ovo molim u Isusovo ime, amen.

Objava: Neka moje riječi i misli moga srca budu ugodne Bogu.

*Sav Njegov karakter od nas zahtijeva
strahopoštovanje,
jer je nadmoćno svet,
a Njegovo je ime za nas
riječ koja izaziva divljenje
i koja se nikada ne treba izgovarati
lakomisleno,
niti citirati bez iskrenosti
i položenog srca pred Njim.*

- C. H. SPURGEON

1. Tjedan – dan 4

4 | BOŽJA OPIPLJIVA PRISUTNOST

Kao što je već prije spomenuto, strah Gospodnji se čini protivnim intuiciji. Kad čujemo riječ *strah*, naše misli ga povežu s nečim pogubnim i štetnim. Ali uvjeravam vas, strah Gospodnji je zapravo najmoćnija sila pouzdanja, utjehe i zaštite dostupna svakom biću u cijelome svemiru. Tu istinu ćemo otkriti nastavljajući ovo putovanje.

Sveti strah se može razdijeliti na dvije velike kategorije:

- 1 *Drhtati u Božjoj prisutnosti*
- 2 *Drhtati na Njegovu Riječ*

Razmotrit ćemo i jedno i drugo, ali ćemo sada obratiti pažnju na ovo prvo. Psalmist objavljuje: „Bog je *strahovit* u zboru svetih, velik i strašan svima oko sebe.“ (Psalam 89:8) Uočite riječ *strahovit*. Evo čvrste istine: nikada nećete pronaći divnu Božju prisutnost u okružju gdje On nije štovan i obožavan.

To je postala moja stvarnost u siječnju 1997. Tražili su me da govorim na nacionalnoj konferenciji u glavnom gradu Brazila. Bio sam ushićen što prvi put putujem u tu veliku naciju.

Zrakoplov je sletio u Brasiliju rano ujutro, tako da sam imao vremena za molitvu, pripremu i odmor u svojoj sobi. Te večeri, u vožnji do arene, nisam mogao ne primijetiti brojna vozila kako se redaju po ulici još prije našeg dolaska. Očekivano, parkiralište je bilo puno, što je ukazivalo da će konferencija biti dobro posjećena.

Uveden sam u arenu i nakon upoznavanja s nekoliko voditelja, otišao sam direktno na pozornicu. Bio sam oduševljen na samu pomisao da ću slaviti Boga zajedno s tisućama gladnih vjernika, kako sam očekivao. Međutim, to oduševljenje nije potrajalo – ubrzo sam primijetio da nema Božje prisutnosti. Bio sam zbunjen: ovo je konferencija vjernika, tim za slavljenje bio je jedan od najboljih u zemlji pa zašto nema Njegove prisutnosti?

Prije nego nastavimo, razjasnit ću nekoliko stvari o Božjoj prisutnosti. Pismo spominje dvije vrste. Prva je Njegova sveprisutnost. David svjedoči: „Kamo da idem od Duha tvogega, i kamo da od lica tvoga pobjegnem? Ako se na nebo popnem, ondje si, ako u podzemlje legnem, i ondje si... ni tmina tebi neće biti tamna...“ (Psalam 139:7-8,12). Ovo je prisutnost Božja koja obećava: „Sigurno te neću ostaviti; nipošto te neću zapustiti!“ (Hebrejima 13:5).

Druga se nalazi u Isusovoj izjavi: „...i ja ću ga ljubiti i objaviti mu samog sebe“ (Ivan 14:21). Riječ objaviti je grčka riječ *emphanízō* što znači „učiniti vidljivim...dopustiti da budeš intimno upoznat i shvaćen.“ To se događa kada se Bog otkriva našim mislima i osjetilima. Isus izjavljuje: „Jer gdje su dvojica ili trojica sabrana radi mene, tu sam ja među njima“ (Matej 18:20). Tu se očito ne misli na sveprisutnost Božju, jer da je tako, zašto bi ta izjava uopće bila potrebna? On ovdje govori o svojoj očitovanoj prisutnosti. Ta prisutnost je bila odsutna te večeri u areni. Vrlo svjestan toga, zatvorio sam oči i pitao Duha Svetoga: *Gdje je Tvoja prisutnost?*

Otvorio sam oči, i za par trenutaka primijetio nešto što nisam ranije uočio, a sad je bilo očito. Većina ljudi nije bila uključena u obožavanje. Neki su s rukama u džepu ili prekrivenima nezainteresirano gledali okolo ili izgledali kao da se dosađuju. Žene su čeprkale po svojim torbicama; mnogi su lutali po auditoriju ili kupovali slatkiše na štandovima. Brojni posjetitelji su se međusobno smijali i razgovarali. Njihovo ponašanje je izgledalo kao da čekaju da započne nekakva predstava. Mislio sam u sebi: *Ovo će sigurno prestati i ljudi će se uključiti u obožavanje.* Ali nije bilo tako.

Na moje iznenađenje, jedna od pjesama slavljenja je završila i jedan od voditelja je ustao da pročita nešto iz Svetoga pisma, a ništa se nije promijenilo, osim što se mogao čuti razgovor ljudi jer nije bilo glazbe. Ljutnja u meni je rasla dok sam bio u nevjerici da takvom nečemu svjedočim.

Tada sam čuo kako Duh Božji šapuće mom srcu: *Želim da ovo direktno konfrontiraš.*

Nakon što su me predstavili, izišao sam na pozornicu s prevoditeljem pokraj sebe. Odlučio sam ništa ne reći nego gledati u ljude. Shvatio sam da je jedini način zadobivanja pozornosti taj da prekinem sve aktivnosti na pozornici. To je djelovalo – puna minuta tišine privukla je svačiju pažnju. Ljudi su se smirili, okrenuli pogled prema pozornici i atmosfera se stišala. U tom sam trenutku znao da je sva pažnja arene na meni.

Nisam započeo večer s porukom: „Kako je divno biti u Brazilu“ ili „Hvala vam na pozivu“, niti sam se predstavio. Umjesto toga sam strogo upitao ovo pitanje: „Kako bi se vama sviđalo da dok pričate s nekim tko je nasuprot stola, on vas ignorira, pilji u strop kao nezainteresiran, ili nastavlja razgovor s osobom pokraj?“

Nakon trenutka tišine, odgovorio sam na vlastito pitanje: „Ne bi vam se sviđalo, zar ne?“

Nastavio sam ispitivati: „Što ako svaki put kada kucate na susjedova vrata on vas nezainteresirano pogleda i monotonim glasom kaže: ‚Ah, to si samo ti.‘ Biste li nastavili posjećivati njegovu kuću?“

Nakon pauze sam odgovorio: „Sigurno ne!“

Tada sam izjavio: „Mislite li da će Kralj cijeloga svemira očitovati svoju prisutnost ili govoriti na mjestu gdje nije uzdignut i štovan?“

Ovaj put sam čvrsto odgovorio: „Nikada!“

Nastavio sam: „Kada bi predsjednik vaše zemlje stajao na ovoj pozornici, on bi zasigurno imao vašu punu pažnju i poštovanje.“

Ili kad bi jedan od vaših omiljenih nogometaša stajao tu, većina vas bi bila na rubu svojih stolica od uzbuđenja, iščekujući svaku riječ. Ali dok je prije nekoliko trenutaka bila čitana Božja Riječ, vi niste obratili pozornost. To vam je bila beznačajna buka!“

Sljedećih devedeset minuta sam ljudima govorio o strahu Gospodnjem. Mogla se čuti kap vode. Činilo se da su bili pomalo zapanjeni konfrontacijom, ali su ipak pozorno slušali.

Nakon što sam bio gotov, pozvao sam ih: „Ako ste vjernik, ali vam nedostaje svetoga straha, a voljni ste pokajati se, ustanite!“

Bez oklijevanja, 75 % ljudi je ustalo. Unutar par trenutaka, prije početka molitve, očita Božja prisutnost je ispunila arenu. Ljudi su počeli jecati i plakati dok je predivna prisutnost Božja doticala njihove živote. Sveti strah ih nije uplašio i otjerao od Boga; on ih je privukao.

Ono što se potom dogodilo jedno je od najčudesnijih iskustava koje sam imao u četrdeset godina službe. Ali prije nego prijedemo na tu priču, zaključit ćemo ovim riječima:

Začuh glas njegovih riječi, i kad razabrah glas, *onesvijestih* se i padoh licem na zemlju. I gle: ruka me dotače i pomože mi da se [još drhteći] uprem na koljena i na dlanove. On mi reče: »Daniele, *miljeniče*, pripazi na riječi koje ću ti kazati! Ustani, jer ja sam evo k tebi poslan.« To reče, a ja ustadoh *dršćući*. (Daniel 10:9-11)

Daniel je bio vrlo dragocjen Bogu, a ipak je bio svladan i onesvijestio se. Čak i kad mu je pružena pomoć da stane na noge, drhtao je cijelo vrijeme. Ako se to dogodi u prisutnosti anđela glasnika – što se tek dogodi kada sam Bog dođe?

Učinimo ovo osobnim

Stih: „Bog je strahovit u zboru svetih, velik i strašan svima oko sebe.“ (Psalam 89:8).

Smisao: Božanska prisutnost će se očitovati samo u atmosferi gdje mu se iskazuje najviše poštovanje.

Promišljanje: Što znači drhtati u Božjoj prisutnosti? Kako da to praktično živim kada sam sam? A kako kada sam s prijateljima? Kada sam u javnosti? Kada sam u crkvi?

Molitva: Dragi nebeski Oče, molim Te Tvoj oprost za trenutke kada sam ušao/la u atmosferu slavljenja s nezainteresiranim stavom. Kajem se što sam uzimao/la Tvoju prisutnost zdravo za gotovo, tretirajući je kao nešto obično. Neka me Isusova krv očisti. Ponizujem se pred Tobom i molim Te za milost da se promijenim. Želim biti svjestan/na i poštivati Tvoju prisutnost bez obzira gdje sam i što radim. Želim živjeti u svetom strahopoštovanju Tebe svaki tren. Molim Te to u Isusovo ime, amen.

Objava: Uvijek ću dati punu pozornost Božjoj Riječi i cijeniti Njegovu prisutnost u svemu što kažem i činim.

*Prije molitve,
potrudi se shvatiti
Čijoj Prisutnosti pristupaš i
Kome ćeš govoriti,
imajući na umu
Komu se obraćaš.*

- TEREZA IZ AVILE

5 | NEZABORAVNA VEČER

Markovo evanđelje svjedoči kako je Gospodin radio zajedno s učenicima tako da je „potvrđivao Riječ čudesima što su je pratila“ (Marko 16:20). Ovaj zajednički pothvat započeo je nakon što je Isus uznesen na nebo, i nigdje u Novome zavjetu ne piše da će biti prekinut prije Njegova povratka.

Vratimo se na večer u Brazilu. Kada je bio upućen poziv za pokajanje zbog nepoštovanja, 75 % ljudi je ustalo. Ponizio sam se u srcu i glasno pomolio: „Gospodine Bože, potvrdi svoju Riječ objavljenu večeras.“

Unutar nekoliko trenutaka sam čuo jecanje među ljudima. Kroz sljedećih nekoliko minuta val Božje prisutnosti je ispunio prostor, osvježavajući i čisteći srca nazočnih. I nakon što se slegnuo, zadržao se divan mir.

Ljudi nisu riječima tražili oprost ili molili, no Božja prisutnost se očitovala zbog njihovih promijenjenih srca. Razmišljajući o ovome kasnije, shvatio sam da otac odmetnutog sina nije čekao da čuje sina da traži oprost prije nego mu je potrčao. Ne, sama promjena sinova srca udružena s odgovarajućom akcijom povratka privukla je entuzijastični zagrljaj i poljubac njegova oca. Činilo se da se upravo to događalo u ovoj areni.

Bili smo u posebnom trenutku: ljudi su bili u poziciji svete tišine i mekoće srca. Činilo se ispravno povesti ih u molitvu pokajanja i nije bilo potrebno puno pronicljivosti da se prepozna da su njihove riječi bile iskrene i iz srca. Ubrzo nakon molitve, drugi val Božje prisutnosti je preplavio arenu. Opet sam čuo jecaje i plač među ljudima, ali ovaj put još intenzivnije. Bilo je zaista predivno, no opet se smirilo nakon nekoliko minuta.

Bio sam zahvalan zbog osvježenja koje smo svi osjetili u ove dvije manifestacije Božjeg mira i prisutnosti. Svi smo ostali u stavu iščekivanja dok je božanska mirnoća prožimala atmosferu. U mirnoći, čuo sam kako mi Duh Božji šapuće u srce: *Očitovat ću se još jedanput.*

Izgovorio sam naglas to što sam čuo, međutim, nitko od nas nije bio svjestan što će se dogoditi – susrest ćemo se s drugačijom vrstom prisutnosti. Teško je objasniti što se dogodilo, ne mogu se naći prave riječi. Ono što ću napisati djelovat će nevjerojatno, čak nerealno, ali kroz više od dvadeset godina od kada se to dogodilo, brojni ljudi su to potvrdili.

Zamislite kako stojite u šumi i odjednom snažan vjetar zapuše. Čujete glasno zviždanje vjetra kako prolazi kroz drveće. Takav slični zvuk vjetra je prošao kroz arenu. Nismo ga mogli osjetiti, ali smo ga čuli. Gotovo istovremeno nazočni su ušli u gorljivu molitvu i vapaje. Njihovi glasovi su grmjeli, a opet,

zvuk vjetra je nadglasao njihove glasove. Bio sam zadivljen, u strahopoštovanju i skoro preplašen Njegovom prisutnošću. Nisam se mogao pomaknuti, niti govoriti i sav sam se naježio. U toj atmosferi je bio autoritet koji nikada prije nisam susreo. Mislio sam: *Ovo nije prisutnost Abba Oca, to je naš sveti, čudesni, moćni Kralj!*

Tutnjava vjetra je trajala oko devedeset sekundi. Kako se postupno stišavala, ostavila je ljude u jecajima, neki su se onesvijestili, neki pali preko sjedala ispred njih – ali svi smo se tresli u strahopoštovanju. Svečanost trenutka se nastavila još desetak minuta. Nisam mogao ništa reći: svi smo ostali mirni i tihi. Tada sam službu predao voditelju i bio tiho otpraćen do auta.

Ubrzo nakon mene jedna od voditeljica slavljenja i njezin muž ušli su u auto. Ona je odmah uzviknula: „Jeste li čuli vjetar?“

Nisam to htio odmah priznati. Želio sam da netko drugi potvrdi što se zapravo dogodilo. Pa sam odgovorio: „Možda je niskoletеći zrakoplov preletio iznad zgrade.“ (Ta je cijela arena imala prostor između gornjeg zida i stropa radi ventilacije zraka, tako da su se čuli vanjski zvukovi puno bolje nego u zatvorenoj strukturi.)

Ona je sjedila na prednjem sjedalu, okrenula se šokirana i strastveno se suprotstavila: „Ne, to je bio Duh Božji!“

Njezin muž, mirniji čovjek, se ubacio: „Gospodine, to nije bio avion.“

Pitao sam: „Kako znate?“

On je odgovorio: “Izvan arene je bilo osoblje osiguranja i policajci, većinom nevjernici. Kada su oni čuli zvuk vjetra,

potrčali su unutra i pitali našu ekipu o zvuku glasnoga vjetra koji dolazi iz zgrade. Nadalje, ja sam bio kod glavnog ozvučenja [on je bio tamo da osigura ispravnu razinu zvuka dok mu žena pjeva]. Niti jedan djelić zvuka nije prošao kroz ozvučenje; mjerač decibela nije ništa registrirao cijelo vrijeme dok je vjetar puhao.“

Njegova je žena nastavila sa suzama preko lica: „Vidjela sam valove vatre kako padaju u zgradi i osjetila sam anđele posvuda.“

Zamolio sam da me odmah odvedu u hotel. Bili smo tihi na putu prema tamo. Kasnije tu večer, sjedio sam na balkonu svoje hotelske sobe satima i sve što sam mogao je obožavati Boga. Bio sam preplavljen time što se odvijalo te večeri.

Sljedeću večer kada smo došli u dvoranu, atmosfera je bila potpuno drugačija. Očitovana prisutnost Božja koja je djelovala na nas prošle večeri je još bila uočljiva. Strah Gospodnji se obnovio u srcima ljudi i oni su iščekivali Njegovu prisutnost i blagoslove na divan način.

Kao što sam već spomenuo, nekoliko njih je potvrdilo što se odvijalo te večeri i podijelili su utjecaj toga na njihove živote kroz poštu, elektronsku poštu i osobno. Godine 2016. putovao sam u Brazil držati govor u gradu Goiânia pred dvanaest tisuća voditelja. Prve riječi pastora koji me je tamo dočekaao i rukovao se sa mnom bile su: „Bio sam na sastanku u Brasiliji prije dvadeset godina kada je vjetar puhao. Od tada moj život više nikad nije bio isti.“ On je voditelj crkvene mreže koja je narasla na čak 300 000 ljudi u samo šesnaest godina.

Kada je moja žena bila u Brazilu 2019. služiti na konferenciji, jedna od voditeljica iz drugoga pokreta ju je izvijestila da je bila na službi kada je vjetar zapuhao prije više od dvadeset godina. I ona je rekla da se njezin život od tada zauvijek promijenio.

Prebivati u Božjoj prisutnosti je presudno za duhovno zdravlje svakoga vjernika. Nekada mi je bilo vrlo teško ući u Božju prisutnost za vrijeme molitve. Ali jednoga dana sam, gotovo slučajno, počeo nešto činiti. Odlučio sam ne započinjati vrijeme svoje molitve pjevanjem ili izgovaranjem nekih riječi. Samo sam razmišljao o veličini i svetosti našega Boga. Gotovo odmah sam susreo Njegovu prisutnost. Odlučio sam isto tako činiti i sljedeći dan i doživio sam isti rezultat. I trećega dana i dogodilo se isto.

Bio sam zbunjen. Upitao sam: „Gospodine, zašto mi je tako jednostavno zadnja tri dana ući u Tvoju prisutnost?“

Čuo sam da Duh Božji govori: „*Kako je Isus učio svoje učenike da mole?*“

Počeo sam citirati Gospodinovu molitvu: „Oče naš koji jesi na nebesima, sveti se ime Tvoje...“ Uzviknuo sam: „To je to! Isus je naučio svoje učenike da dođu u Božju prisutnost sa strahopoštovanjem i divljenjem!“ Sada mi je to dobilo potpuni smisao.

David potvrđuje ovu istinu izjavom: „*U svetom strahu pred Tobom* slaviti ću te usmjeren Tvome svetom hramu“ (Psalam 5:8, slobodan prijevod). Bog je naš Otac, Isus je naš Gospodin i Spasitelj i Duh Božji nas iskreno voli. Ali nemojte zaboraviti, u Novome zavjetu Boga zovu „oganj koji proždire“ (Hebrejima 12:29). Pred Isusom je Ivan, voljeni apostol najbližiji Njemu, pao na lice kao mrtav čovjek (Otkrivenje 1:17), i Duh Božji je Onaj koji se očituje kao sila Božja, tako da privuče pozornost cijeloga grada (Djela 2), trese zgrade (Djela 4) i čini mnoga druga čudesna djela.

Ovo je zaključna istina: *gdje je Gospodin štovan, očituje se Njegova prisutnost.*

===== Učinimo ovo osobnim =====

Stih: „Bio sam s vama... sa strahom i drhtanjem. I moj govor i propovijedanje nisu bili s uvjerljivim riječima ljudske mudrosti, nego u očitovanju Duha i snage, da vaša vjera ne dolazi od ljudske mudrosti nego od snage Božje.“ (1. Korinćanima 2:3-5, slobodan prijevod)

Smisao: Strah Gospodnji mijenja atmosferu. On kultivira okolinu za snagu Duha Svetoga koja mijenja naše živote i živote drugih.

Promišljanje: Jesam li iščekivao/la i vjerovao/la za očitovanje Božje prisutnosti i snage? Kako će se moj molitveni život promijeniti dok mu prilazim u strahopoštovanju? Koju promjenu trebam napraviti?

Molitva: Dragi nebeski Oče, ako sam ograničio/la očitovanje Tvoje prisutnosti zbog prijašnjih iskustava ili sam bio/la pod utjecajem tuđih ograničenja onoga što Ti možeš, molim Te, oprosti mi. Ući ću u Tvoju prisutnost u strahopoštovanju i bez ograničavanja Tebe. Molim Te, u otkrivanju svoje sile nadmaši ono što tražim, mislim ili čemu se nadam. Molim Te, učini to na slavu Gospodina Isusa i za služenje ljudima koji su u dosegu moga utjecaja. Molim Te to u Isusovo ime, amen.

Objava: Sve je moguće samo ako vjerujem i prilazim Bogu u svetome strahu.

*Kada ga vidimo
licem u lice u svoj
Njegovoj strašnoj svetosti i
plamtećoj slavi,
činit će nam se nevjerojatnim
da smo o Njemu ikada imali neku
uobičajenu misao.*

- JOY DAWSON

6 | PROMATRAJUĆI GA

Sveti strah u nama raste proporcionalno našem poimanju Božje veličine. Međutim, ovo je realnost: „Nedokučiva je veličina Njegova“ (Psalam 145:3) jer je Njegova slava van našeg razumijevanja. Njegova slava je neistraživa, nema granica, nema ograničenja i neusporediva je. Iako je tako, trebali bismo tražiti da se poveća naše razumijevanje.

Godine kada je kralj Uzija preminuo, oko 742. prije Krista, prorok Izaija je prenesen na nebo. On je vidio Gospodina na Njegovu tronu, visoko uzdignuta u svoj Njegovoj slavi. Njegova nedokučiva veličina je ispunila čitav prostor ogromne dvorane, strukture koja je vjerojatno mogla primiti više od milijardu duša.

Izaija nije bio samo zadivljen i preplavljen Stvoriteljem, nego je bio i oduševljen moćnim anđelima serafima koji su lebdjeli oko Božjega trona. S usana ovih čudesnih bića Izaija je čuo:

„Svet, svet! Svet Jahve nad vojskama! Puna je sva zemlja slave Njegove!“ (Izaija 6:3)

Mnogi od nas znaju klasičnu himnu slavljenja „Sveti, Sveti, Sveti“, koja sadrži ove riječi, a koju je u 19. stoljeću napisao John Bacchus Dykes. To je sastavni refren u crkvama već preko dvjesto godina i posljedično tome zvuči kao klasična nježna melodija slavljenja. Međutim, to je bilo daleko od onoga što je Izaija doživio.

Ova ogromna stvorenja ne pjevaju lijepu pjesmicu da se Bog bolje osjeća. Naprotiv, to je njihova reakcija na ono što vide! Svježi novi aspekti Njegove neistražive veličine se neprestano objavljuju, i sve što oni mogu je klicati: „Sveti, sveti, sveti...“

Serafi ne ponavljaju „sveti“ triput. Kada hebrejski pisac poput Izaije želi nešto naglasiti, napisat će to dvaput. Vidimo to i u Isusovoj izjavi: „Neće svaki koji mi govori: ‚Gospodine, Gospodine‘ ući u kraljevstvo nebesko“ (Matej 7:21). Da ste vi bili Matej koji sjedi i sluša Isusa, primijetili biste značajno naglašavanje u Njegovu glasu kada je rekao riječ Gospodine. Da bi istaknuo važnost koju je Isus dao toj riječi, Matej ju je napisao dvaput. U našem jeziku mi podebljamo ili ukosimo riječ koju želimo naglasiti.

Vrlo rijetko hebrejski pisac toliko naglasi riječ da je napiše triput. Zapravo, to se u Bibliji dogodilo svega nekoliko puta. To najveći stupanj važnosti za riječ ili izjavu. Glasovi ovih anđela su bili toliko snažni da su se tresli dovratnici ove ogromne dvorane.

Kada se moja obitelj doselila na Floridu, otkrili smo da tamo nije bilo podruma jer je razina vode previsoka. Graditelj naše kuće me je obavijestio: „Ako tornado zaprijeti tvome susjedstvu,

stanite ispod dovratnika u unutrašnjoj sobi kuće jer je to najstabilniji dio građevine.“ Zapanjujuće je da je Izaija posebno istaknuo dovratnike kako se tresu u tom ogromnom nebeskom prostoru. Vjerojatno je cijela građevina tutnjala od ogromnih uzvika anđela!

Koja je bila Izaijina reakcija kad je gledao Božju slavu? Nije bila: „Oh, pa to je On!“

Ne, on je uzviknuo: „Jao meni, propadoh, jer sam čovjek nečistih usana, u narodu nečistih usana prebivam“ (Izaija 6:5). Razmislite o ovoj činjenici: ovo je pobožan čovjek, prorok, onaj koji u poglavlju prije više:

„Jao onima koji zlo dobrom nazivaju, a dobro zlom, koji od tame svjetlost prave, a od svjetlosti tamu, koji gorko slatkim čine, a slatko gorkim! Jao onima koji su mudri u svojim očima i pametni sami pred sobom!“ (Izaija 5:20-21). A sada, jedno poglavlje kasnije, jednim pogledom na Božju veličinu, on ne više više: „jao grešnicima“, nego „Jao meni, propadoh“ (Izaija 6:5)! Mislio je da zna, ali sada je još više svjestan toga tko je Svemogući Bog. Također je svjestan toga tko je on pred tim svetim Bogom. Što je bio rezultat ovoga susreta? Njegov sveti strah Gospodnji se podigao za mnogo razina!

Uočavamo slične reakcije u Pismu kod onih koji su gledali Gospodina u Njegovoj slavi. Što je s Jobom? Svevišnji za njega kaže: „Nisi li zapazio slugu moga Joba? Njemu na zemlji nema ravna“ (Job 1:8). Zamislite da Bog kaže nešto ovakvo o nekome od nas? Skakali bismo od sreće! A taj čovjek susreće Božju slavu i više: „Po čuvenju tek poznavah te dosad, ali sada te oči moje vidješe. Sve riječi svoje zato ja poričem i kajem se u prahu i pepelu“ (Job 42:5-6).

Što je s Ezekielom? On je vidio Gospodina i napisao: “Tako je slava Jahvina meni izgledala. Kada sam ju ugledao, pao sam licem na zemlju“ (Ezekiel 1:28, slobodan prijevod).

A što je s Abrahamom? Kad je on vidio Boga „pade ničice“ (Postanak 17:3).

Kada se je Bog silovito očitovao na brdu Sinaj: „Onaj je prizor bio tako strašan da je sam Mojsije izjavio: »Prestrašen sam i dršćem«“ (Hebrejima 12:21).

Apostol Ivan, onaj kojeg je Isus volio, opisuje svoj susret s proslavljenim Isusom: „Kad ga opazih, padoh kao mrtav“ (Otkrivenje 1:17).

To nije dovršena lista. Ima još puno sličnih slučajeva zapisanih u Pismu.

U nedavnijoj crkvenoj povijesti, između 1266. i 1273. godine, Toma Akvinski je pisao svoje djelo Summa Theologica koje se smatra njegovim najvažnijim djelom. Međutim, jednoga dana je susreo Boga tako silovito da je to zauvijek promijenilo njegovu perspektivu i prestao je pisati. Njegov prijatelj Reginald poticao ga je da nastavi, ali mu je on odgovorio: „Došao je kraj mojim naporima. Sve što sam napisao djeluje kao slama nakon onoga što mi je otkriveno.“

U jednom dijelu izraelske povijesti, Bog želi unaprijediti sveti strah u Njegovom narodu, pa postavlja nekoliko ciljanih pitanja. Izaija koji je gledao Božju slavu, pita: „Tko je pokrenuo duh Jahvin, koji ga je uputio savjetnik? S kim se on posvjetova, tko je njemu mudrost ulio, naučio ga putovima pravde?...

S kime ćete prisposodbit Boga? I s kakvim ga likom usporedit?“ (Izaija 40:13-14,18).

Tada Bog direktno pita: „S kime ćete me usporediti? Tko mi je ravan?“ (Izaija 40:25, slobodan prijevod).

Ako je ikada u povijesti postojalo vrijeme kada se trebalo duboko promisliti o ovim pitanjima, a ne samo prijeći preko njih, to je sada. U ovom danu i satu, većina nas je preokupirana mnoštvom informacija koje stalno ispunjavaju naše umove tako da nemamo prostora ni vremena promisliti o ovim presudnim pitanjima. Razvoj svetoga straha u nama je sputavan i, posljedično tome, mnogi vjernici su ranjivi i lako odvučeni u svjetovni sustav želja, dobitka i ponosa ljudskim postignućima.

Na sličan način smo stalno bombardirani priznanjima talentiranih sportaša, lijepih holivudskih zvijezda, nadarenih glazbenika, poslovnih gurua, karizmatičnih vođa i drugih važnih pojedinaca. Njihova slava je istaknuta na televiziji, društvenim mrežama, glavnim medijima i mnogim drugim javnim platformama. Tragična stvarnost je da ovi, na prvi pogled bezopasni, djelići informacija i ljudskih postignuća nas ometaju ili odvlače od predivnog poziva da se približimo Njemu.¹

Kada bismo samo zastali, okrenuli se prema unutra i pogledali Njegovu veličanstvenost, bili bismo obogaćeni, ojačani i u miru. Jer nam je obećano:

Zbilja, Bog koji je zapovjedio: »Neka iz tame zasvijetli svjetlo«, on je zasvijetlio u našim srcima da osvijetli spoznaju slave Božje na licu Kristovu.“ (2. Korinćanima 4:6)

¹ Vidi Dodatak za detaljnije razmatranje.

U mirnoći svojih duša, u jedinstvu s Duhom Svetim, Isusa možemo vidjeti dok razmišljamo o Njegovoj Riječi. Pogled u Njegovo lice osvjetljava Božju slavu u našim srcima i istovremeno uzrokuje da se *sveto strahopoštovanje* u nama podigne. Postajemo poput Izaije i drugih gore nabrojenih velikana koji su ga susreli, hodali s Njime, udovoljavali mu, primili obećanje saveza i imali sretan završetak. A najbolje od svega je da nam je obećano je da ćemo, gledajući Njega, sve više i više „preobraziti se u istu [Njegovu slavnu] sliku“ (2. Korinćanima 3:18).

Po čijoj slici se želite oblikovati – po slavnima današnjice, ili po slici Onoga koji je stvorio svemir? Birajte mudro i obratite pažnju na ono što slušate i čemu dajete pozornost.

Učinimo ovo osobnim

Stih: „Poklonite se Jahvi u sjaju svjetlosti njegove. Strepi pred njim zemljo sva!“ (Psalam 96:9)

Smisao: Sveti strah u nama raste proporcionalno našem poimanju Božje veličine.

Promišljanje: Što bi se dogodilo kada bih triput dnevno uzeo/la deset minuta svoga vremena, isključio/la se od svih vanjskih utjecaja i promišljao/la o Božjoj veličini? Je li to vrijedno ulaganja vremena? Bih li bio/la učinkovitiji/a u svakodnevnom životu kada bi se povećao sveti strah u meni, koji me na kraju čini mudrijim/om?

Molitva: Dragi nebeski Oče, molim Te da mi udijeliš svježu sliku Isusa. Tvoja Riječ obećava da dok ga gledam u svome srcu, promijenit ću se na Njegovu sliku, iz jednog stupnja slave u drugi. Neka se sveti strah u meni povećava kako mi Njegova slava postaje stvarnija. Molim Te ovo u Isusovo ime, amen.

Objava: Mijenjam se na Isusovu sliku, iz slave u slavu.

*Ljudi štiju jedni druge,
ali još uvijek ne i Boga.*

- HENRY DAVID THOREAU

7 | BOŽJA SLAVA

O svetom strahu ne možemo razgovarati bez fokusiranja na *Božju slavu*. O tome smo malo pričali u prijašnjem poglavlju, a sada ćemo nastaviti.

Smrtno tijelo ne može stajati u prisutnosti Božje slave. Prorok Habakuk objavljuje da „Sjaj mu je kao svjetlost, zrake sijevaju iz njegovih ruku, ondje mu se krije sila“ (3:4). Pavao piše da Isus „boravi u *nepristupačnoj* svjetlosti, kojega nitko od ljudi nije vidio i ne može vidjeti“ (1. Timoteju 6:16). Na isti način pisac Hebrejima govori kako „je Bog *oganj koji proždire*“ (12:29).

Kad čujete ove izjave, nemojte misliti na vatru u kojoj drvo gori i izgara, ali joj se još uvijek može pristupiti. Razmotrit ćemo još svjetliju, snažniju vatru – na primjer, što kažete na sunčevu? Ona proždire i nepristupačna je, ali niti taj primjer nije dostatan, jer je također napisano: „Bog je svjetlo i nikakve tame nema u njemu.“ (1. Ivanova (Jovanova) 1:5). Sunce, koliko god je svijetlo, ima tamnih mjesta. Zapravo, Pavao piše: „vidio

sam, kralju, na svom putovanju u po dana kako s neba dođe svjetlo jasnije od sunca te obasja mene i moje suputnike“ (Djela 26:13).

Pavao ne vidi samo Isusovo lice, on vidi samo svjetlo koje izlazi iz Njega i nadjačava jarko sunce Srednjeg istoka! To nije bilo jutarnje ili popodnevno sunce, nego podnevno.

Putovao sam na brojna mjesta po cijeloj Zemlji. Ponekad sam zaboravio ponijeti sunčane naočale. Na većini mjesta mogu bez njih, ali ne na Srednjem istoku. Tijekom svog prvog posjeta tom području, otkrio sam svoju potrebu za sunčanim naočalama: bez njih sam morao stalno škiljiti zbog učinka sunca. Tamo je puno svjetlije iz tri razloga: suhe pustinske klime, svijetle boje i prirodne refleksije terena i smještaja blizu ekvatora. Iako nije tako intenzivno ranije i kasnije tijekom dana, u podne se bez zaštitnih stakala činilo zasljepljujuće.

Promislimo o tome što smo upravo pročitali. Pavao izjavljuje da je svjetlo koje sjaji iz Isusa svjetlije od podnevnog srednjoistočnog sunca! Njegova slava mnogo puta nadmašuje sunčevu svjetlost.

Ovo objašnjava zašto Joel i Izaija govore da će sunce i mjesec potamniti i zvijezde neće sjati na dan Isusova povratka (Izaija 13:9-10, Joel 2:31-32). Dopustite da razjasnim. Kada šetamo po vedroj noći, što vidimo? Nebo puno zvijezda. Ali što se dogodi kada sunce ujutro svane? Zvijezde se više ne vide. Moramo se zapitati: pobjegnu li brzo sve zvijezde kada sunce dođe, i brzo se vrate natrag na nebo kada sunce zađe? Očiti odgovor na to pitanje je ne. Što se događa? Sjaj zvijezda je na jednoj razini, ali sjaj sunca je na mnogo višoj razini. Tako da kad sunce iziđe, pošto je mnogo svjetlije od zvijezda, ono ih zatamni.

Kada se Isus vrati, Njegova slava će biti mnogo snažnija od sunčeve, On će Sunce zatamniti iako će ono i dalje sjati! Stječete li sada bolji uvid u Njegovu slavu? Vjerujem da nam je zato rečeno da će svi narodi zemlje zavapiti „gorama i pećinama: »‘Padnite na nas‘ i „*sakrijte nas*‘ od lica onoga ,koji sjedi na prijestolju‘ i od Janjetove srdžbe...«“ (Otkrivenje 6:16).

Slijedi glavno pitanje: Što je Gospodnja slava? Kako bismo odgovorili, idemo do Mojsijeve molbe: „Pokaži mi svoju *slavu*“ (Izlazak 33:18).

Hebrejska riječ za slavu je kabod. Strongov biblijski rječnik je definira kao težinu nečega. Ona također govori o veličanstvu i časti. Tako da Mojsije pita: „Pokaži mi sebe u *svemu* svome veličanstvu.“ Pažljivo promotrite Božji odgovor:

„Dopustit ću da ispred tebe prođe sva moja *dobrota* i pred tobom ću *objaviti ime* svoje Jahve.“ (Izlazak 33:19, slobodan prijevod)

Bog Mojsijevu molbu za slavom poistovjećuje sa svom svojom *dobrotom*. Hebrejska riječ *dobrota* definirana je kao „dobro u najširem smislu“. Drugim riječima, ništa nije uskraćeno.

Sljedeće što Bog govori je: „pred tobom ću objaviti ime svoje Jahve“. Prije nego zemaljski kralj uđe u svoju sobu s prijestoljem, glasnik prvo objavi njegovo ime. Trube sviraju i kralj dolazi na prijestolje u svom svome sjaju. Kraljeva veličina je otkrivena, tako da na njegovom dvoru nema zabune tko je kralj. Međutim, kada bi taj vladar ležerno hodao ulicom svoje velike države, obučen u običnu odjeću, bez podanika, mogao bi proći bez prepoznavanja.

U prijašnjim smo poglavljima naučili da je slava Gospodnja otkrivena na licu Isusa Krista. Mnogi tvrde da su imali viziju Isusa. To je moguće, ali ne u Njegovoj potpunoj slavi. Pavao to opisuje ovako: „sada vidimo u ogledalu, nejasno, a onda ćemo licem u lice“ (1. Korinćanima 13:12). Njegova slava je sakrivena, kao što je bila pokrivena tamnim oblakom u Starome zavjetu. Zašto? Niti jedno tijelo ne može vidjeti Njegovu otkrivenu slavu i ostati živo.

Prva osoba s kojom je Isus razgovarao nakon uskrsnuća bila je Marija Magdalena, a ona je mislila da je On vrtlar (Ivan (Jovan) 20:15-16). Učenici su doručkovali ribu s Isusom na obali, ali ga nisu odmah prepoznali (Ivan (Jovan) 21:9-10). Dva učenika su hodala s Isusom na putu za Emaus, ali „njihovim očima bi uskraćeno“ (Luka 24:16). Oni su svi vidjeli Njegovo lice jer On nije otvoreno pokazao svoju slavu.

Neki su vidjeli Gospodina u Starome zavjetu, ali se On nije otkrio u svojoj slavi. Gospodin se ukazao Abrahamu kod hrasta Mamre, ali ne u svojoj slavi (Postanak 18:1-2). Jakov se hrvao s Bogom, ali ne u Njegovoj slavi (Postanak 32:24-30). Jošua je blizu Jerihona vidio Gospodina s izvučenim mačem i tražio znati je li On na izraelskoj strani. Kad je saznao da je to Gospodin, pao je na lice i obožavao ga. Lista se nastavlja s Gideonom, Samsonovim roditeljima i mnogim drugima.

Za razliku od njih, apostol Ivan je vidio Gospodina, u duhu, u svoj Njegovoj slavi na otoku Patmosu. Ivan je usporedio Njegovo lice kao sunce koje sja u svoj svojoj snazi i pao kao mrtav. Kako ga je Ivan mogao gledati? On nije bio u svom tijelu, nego u duhu. To isto se dogodilo s Izaijom i nekoliko drugih. Mojsije, za razliku od njih, nije mogao pogledati Božje lice, jer je bio u svom smrtnom tijelu.

Slava Gospodnja je sve ono što Boga čini Bogom. Sve Njegove karakteristike, autoritet, moć, mudrost – doslovno neizmjeriva težina i veličina Boga. Ništa nije skriveno ni suzdržano! To je Onaj koji je svojim prstima stavio zvijezde na njihovo mjesto i svakoj dao ime. On je taj koji je svojim prstima izmjerio cijeli svemir, koji je u rasponu Njegove ruke. On je taj koji može držati cijelu zemaljsku kuglu kao da je zrno pijeska; On je izmjerio svaku kap vode u dlanu svoje ruke; On je izmjerio cijelu Zemlju i planine na svojoj vagi. On je taj kojeg možemo gledati u svojim srcima i mijenjati se na Njegovu sliku, iz slave u slavu!

To je Onaj koji nas duboko voli – toliko, da je odabrao platiti strašnu osudu za naše grijehе tako da možemo biti dio Njegove obitelji. Ne znam za vas, ali ja sam jako uzbuđen zbog toga!

===== Učinimo ovo osobnim =====

Stih: „On, blaženi i jedini Vrhovnik, Kralj kraljeva i Gospodar gospodara, koji je jedini besmrtni i koji boravi u nepristupačnoj svjetlosti, kojega nitko od ljudi nije vidio i ne može vidjeti. Njemu čast i vječna vlast! Amen!“ (1. Timoteju 6:15-16, slobodan prijevod).

Smisao: Slava Gospodnja je sve ono što Boga čini Bogom. Sve Njegove karakteristike, autoritet, moć, mudrost – doslovno neizmjeriva težina i veličina Boga. Ništa nije skriveno ni suzdržano!

Promišljanje: Zamislite svjetlo toliko snažno i čisto da nikakva tama, sjena, mutnoća ili prigušenje pored njega ne može opstati. Zamislite da to svjetlo svijetli u mom srcu. Zašto bih ikada pomislio ili išta želio sakriti od Njega? To je nemoguće.

Molitva: Dragi nebeski Oče, molim te da mi daš pravu svjesnost Tvoje slave. Ne želim da mi to bude beznačajna stvarnost, obična stvar ili nešto o čemu povremeno razmišljam; želim da mi njena veličina bude stalno prisutna i stvarnija od svijeta koji me okružuje. Neka Tvoja slava bude pred mojim srcem i mislima stalno. Molim te to u Isusovo ime, amen.

Objava: U Kristu, ja sam svjetlost svijeta i odsjaj Njegove slave svakome koga susretnem.

Otkriveni kakvi jesmo

2. TJEDAN

*Moramo se bojati Boga iz ljubavi,
ne voljeti ga iz straha.*

- SVETI FRANJO SALEŠKI

8 | TVOJA VRIJEDNOST

Ovaj dio će sadržavati teme koje su malo teške i osvjedočuju. Zato, prije nego nastavimo, malo ćemo zastati i produbiti naše razumijevanje ogromne Božje ljubavi prema nama. Započet ću sa snažnom, gotovo zastrašujućom Isusovom izjavom, koja će biti važan dio našeg dijaloga u ovome dijelu. Ako se ne čitaju u ispravnom kontekstu, Njegove riječi se mogu pogrešno protumačiti i možda usaditi nezdravi strah, tako da vas molim da ovo čitate s podložnim srcem i poštovanjem prema Bogu:

Pokazat ću vam koga treba da se bojite: *bojte* se onoga koji, pošto oduzme život, ima vlast baciti u pakao! Da, velim vam, njega se *bojte!* (Luka 12:5)

Isus govori da se *bojimo* Boga i ne govori to samo jedanput; On naglašava ovu uputu ponavljanjem. Ovo što stvarno privlači pozornost su Njegove zapanjujuće riječi: „baciti u pakao“.

To su teške riječi! Međutim, pogledajte Njegovu sljedeću rečenicu:

Zar se ne prodaje pet vrabaca za dva novčića? Ipak, ni jednoga od njih ne zaboravlja Bog. A vama su izbrojene i vlasi na glavi! *Ne budite bojažljivi!* Vi više *vrijedite* od mnoštva vrabaca. (Luka 12:6-7)

Primijetite da sam u 5. stihu naglasio „bojte se“, a u 7. stihu „Ne budite bojažljivi!“. I ovdje vidimo razliku između *svetog straha* i *nesvetog straha*. Ne mogu dovoljno naglasiti da sveti strah ne znači biti preplašen Bogom i posljedično tome povlačiti se od Njega – to je ono što radi nesveti strah. Važno je da znamo razliku i da smo utvrđeni u toj istini.

Isus započinje gotovo zastrašujućom izjavom koja nam plijeni pažnju, a skoro u istom dahu On objavljuje našu nepojmljivu *vrijednost* Bogu. On, zapravo, ističe koliko duboko nas Bog vrednuje i zbog toga nam pruža dar svetoga straha. Ovaj strah nas štiti držeći nas blizu Onome koji daje život i odvlači nas od onoga što bi nas uništilo: od *straha od čovjeka*, što je potpuna suprotnost svetomu strahu. Ovo dvoje će biti važan dio našeg dolazećeg razmatranja, ali prije nego krenemo, pogledajmo prvo našu *vrijednost*.

Po Isusovim riječima, Bogu smo toliko vrijedni da zna broj vlasi na našoj glavi. Znanost procjenjuje da većina ljudi u prosjeku ima oko 100.000 vlasi na glavi. Ako stavite 10 000 ljudi u prostoriju, mislite li da biste mogli odrediti tko ima 99 569 vlasi? Čak i ako ispravno pretpostavite, već za koju minutu biste bili u krivu jer osoba u prosjeku izgubi od 50 do 100 vlasi dnevno. Bog zna njihov točan broj u svakom trenu! Što nam to govori? Toliko smo mu važni, da stalno misli na nas. David piše:

Kako su mi, Bože, naumi tvoji nedokučivi, kako li je neprocjenjiv zbroj njihov. Da ih brojim? Više ih je nego pijeska! (Psalam 139:17-18)

Svega pijeska! Pomislite na sav pijesak na Zemlji: svaka plaža, pustinja i golf tereni. To je ogroman broj. Znanstvenici i matematički entuzijasti govore, ovisno o veličini i gustoći, da je oko pet stotina milijuna do milijardu zrnaca pijeska u jednoj kubičnoj stopi plaže. Naš um se bori da shvati ogroman broj zrnaca na samo jednoj plaži Floride. Ali, razmislite: ako zbrojite zrnca svih plaža planeta, opet ne biste došli do zbroja misli koje Bog ima o vama!

Pitajte se ovo pitanje: o čemu najviše razmišljate? Rijetko razmišljate o nečemu što ne cijenite. Lisa i ja imamo predmete koje otkrijem svake godine kada za vrijeme Božića odem u naše spremište. Koristim riječ otkriti jer zaboravimo da ih imamo. Uopće ne razmišljam o tim predmetima tijekom godine, jer mi nisu važni. Međutim, kada bih zbrojio svoje misli o Lisi svih ovih četrdeset godina braka, mogao bih dobiti količinu pijeska koja bi ispunila pola kutije za cipele. To je oko dvjesto milijuna misli, što je zbroj misli svakih 6,3 sekundi. Za muža koji toliko često misli na svoju ženu smatralo bi se da je jako zaljubljen u nju.

Božjih misli o tebi ima više nego zrnaca pijeska na cijelom planetu! Možete li to dokučiti? A ovo je zadivljujuće: Bog ne može pretjerivati! Iako smo svi bili okruženi ljudima koji pretjeruju i daju izjave koje su daleko od istine, Bog od istine ne može skrenuti ni milimetar; On ne može lagati. Tako da je izjava da Njegovih misli prema tebi ima više nego zrna pijeska na cijelom planetu je golema!

Idemo dalje. Što je zapravo naša vrijednost? Vrijednost određuje kupac. Moj sin je prisustvovao aukciji jer je njegova firma bila zainteresirana kupiti dres Billa Russella kojeg je nosio na prvenstvu 1960. Oni su propustili kupnju jer je najviša ponuda bila 1 044 000 dolara! Iako je Bill Russell bio sjajan igrač, ja osobno ne bih dao više od par stotina dolara za njegov dres ili bilo koji dio dresa za bilo kojeg NBA igrača. To je samo komad odjeće.

Pitanje se ne odnosi na našu vrijednost kod ljudi, jer to varira. Također, ovaj svijet se nije iskazao u vrednovanju ljudi kako bismo trebali. Milijuni djece su ubijeni u utrobama majki. Jesu li ljudi cijenili živote tih bebe? Što je s djevojkama i ženama koje prodaju za seks, uključujući i prostitutke? Po mjeri ljudi koji su ih tamo stavili, njihova vrijednost je svedena na par stotina dolara.

Bog je taj koji postavlja prave standarde vrijednosti u cijelome svemiru, a ne čovjek. Čak i za ono što mi vrednujemo, Isus nas podsjeća: „Jer što je kod ljudi uzvišeno, pred Bogom je gnusoba“ (Luka 16:15). On također govori i ovo: „Što koristi čovjeku ako dobije sav svijet, a izgubi svoj život [dušu]? Što li može dati čovjek kao otkupninu za svoj život [dušu]?“ (Matej 16:26)

Pomislite na trenutak na sve bogatstvo svijeta. Pomislite na vile od više milijuna dolara, predivna imanja, dragocjene metale, skupocjene aute, jahte i avione. To je skoro nezamislivo. Nedavna istraživanja procjenjuju bruto svjetski dohodak na 84,97 bilijuna dolara. To je nezamisliva količina novaca. Isus nam govori da kada bismo zamijenili svoj život za sve to, sklopili bismo neprofitabilan dogovor!

Dakle, koja je tvoja vrijednost? Pavao piše: „Bog vas je kupio za visoku cijenu“ (1. Korinćanima 6:20, slobodan prijevod). Božja ponuda za tebe, Njegova postavljena cijena, nalazi se u ovim riječima: „Bog je tako ljubio svijet da je *dao* svog jedinorođenog sina“ (Ivan 3:16). To je mnogo više od dresa Billa Russella. Bog je našu vrijednost vidio jednakom Njegovom najvrednijem vlasništvu. Ovo je čudesna istina: da smo Bogu vrijedili novčić manje nego što mu je vrijedio Isus, tada se ova razmjena ne bi odvila, jer bi to za Boga bila loša nagodba – dati nešto vrednije, za nešto manje vrijedno. Uspijevate li shvatiti koliko ste dragocjeni Bogu?

Koliko ogromna je Božja ljubav za tebe? U molitvi Ocu Isus daje zapanjujuću izjavu:

„da svijet upozna da si me ti poslao i da si njih ljubio kao što si mene ljubio.“ (Ivan (Jovan) 17:23)

To je skoro previše za shvatiti! Bog te voli isto koliko voli i Isusa! Možeš pomisliti: *On to govori o učenicima*. To nije točno, jer Isus objašnjava: „Ne molim samo za njih nego i za one koji će po njihovoj riječi vjerovati u me“ (Ivan 17:20). Ako vjerujete u Isusa Krista, vi to radite jer ste ili direktno ili indirektno povjerovali riječi njihovog svjedočanstva. Dubina Božje ljubavi i vrijednost koju ti On daje je nedokučiva.

S ovom istinom duboko ukorijenjenom, nastavit ćemo objašnjavati zašto je dar svetoga straha presudan za vaš odnos s Njime.

Učinimo ovo osobnim

Stih: „Ta nitko sebe ne može otkupit ni za se dati Bogu otkupninu: životu je cijena previsoka, i nikada je neće platiti tko želi živjeti do vijeka“ (Psalam 49:8-10).

Smisao: Niti jedna mudra osoba ne bi sklopila neprofitabilan dogovor – dala ono vrednije za nešto manje vrijedno. Na isti način, Bog nikada ne bi sklopio neprofitabilnu nagodbu. Cijena koju je Bog platio za tebe je život Njegovog jedinorođenog Sina, što znači da te On vrednuje jednako koliko i Isusa. To znači da vrednuje i one oko tebe koliko i Isusa.

Promišljanje: S obzirom na ogromnu vrijednost koju je Isus dao mom životu, kako ja sada gledam na sebe? Kako to utječe na način na koji gledam i tretiram one koje svakodnevno imam oko sebe?

Molitva: Dragi nebeski Oče, hvala Ti što si moj život smatrao toliko dragocjenim da si bio voljan staviti Isusa na moje mjesto smrti. Isuse, hvala Ti što si me vrednovao više nego samoga sebe tako da si došao na moje mjesto i preuzeo moju osudu. Duše Sveti, molim Te da mi u mom srcu i umu daš čvrsto shvaćanje o tome koliko me voliš i vrednuješ i pomози mi da tako volim druge. U Isusovo ime, amen.

Objava: Voljet ću i cijeliti druge isto kao što Bog voli i cijeni mene.

*Kada propovijedamo Božju ljubav postoji
opasnost da zaboravimo da Biblija ne
objavljuje prvo Božju ljubav, nego intenzivnu,
plamteću svetost Božju, s Njegovom ljubavlju
kao središtem te svetosti.*

- OSWALD CHAMBERS

9 | SMRTONOSNI SRAZ

U prvom dijelu smo razmatrali Božju slavu i tek smo zagrebali površinu. U ovom poglavlju ćemo se fokusirati na različite intenzitete Božje prisutnosti. Započet ćemo s vremenskim razdobljem kada je Svevišnji odabrao prebivati u šatoru – kada je narod Izraela prebivao u divljini.

Nakon vremenski opsežnog, pažljivo razrađenog i iscrpnog posla, tim radnika je dovršio šator. Napravljen je prema točnom planu kojega je Bog dao Mojsiju na brdu i ugrubo je bio model nebeskog šatora (Hebrejima 8:1-5). Jednom kada je rad završen, Bog je očitovao svoju slavnu prisutnost:

A onda oblak prekri šator sastanka i slava Jahvina ispuni Prebivalište. Mojsije nije mogao ući u Šator sastanka zbog oblaka koji je na njemu stajao i slave Jahvine koja je ispunjala Prebivalište. (Izlazak 40:34-35)

Bog je opet tamnim oblakom zaštitio Izrael od svoje slave. On prebiva s Njegovim voljenim narodom na način koji oni mogu izdržati. Jedino je glavni svećenik smio jednom godišnje ući u Svetinju nad svetinjama, s krvlju životinja. Ova pozicija je bila božanski birana, a prvi je bio Aron, Mojsijev brat.

Jednoga su dana dvojica Aronovih sinova, koji su također bili svećenici, ušli u šator „da prinesu pred Jahvom *neposvećenu* vatru, koju im on ne bijaše propisao“ (Levitski zakonik 10:1). Postoje različita mišljenja koja tumače što se zaista dogodilo, ali da bismo ušli u srž, zaobići ćemo njihova djela i fokusirati se na njihove motive. Jedna definicija riječi *neposvećena* je „tretirati nešto sveto s nepoštovanjem“. To znači tretirati nešto sveto kao obično. Dakle, Aronovi sinovi su došli u Božju čudesnu prisutnost s nepoštovanjem. Ono što slijedi je otrežnjujuće i čak zastrašujuće:

Ali izbije plamen ispred Jahve te ih proguta – poginuše oni pred Jahvom. (Levitski zakonik 10:2)

Ova dva čovjeka, ovlaštena da uđu u Božju prisutnost, odmah su umrla zbog nepoštovanja. Je li ih Bog žestoko napao? Ne, oni su se doveli u taj položaj. Pogledajte na to ovako: Zemlja je udaljena od Sunca oko 150 000 000 kilometara. Većini je ugodno sunčati se na plaži, ali kada biste se sunčali unutar 16 000 kilometara od sunca, odmah biste umrli.

Oni su pogriješili pristupivši previše ležerno Božjoj svetoj i slavnoj prisutnosti i posljedično tome su se ponijeli na način koji im je donio propast. Poslušajte riječi koje je Mojsije uputio Aronu odmah nakon smrti njegovih sinova:

„To je ono što je Jahve navijestio: Po onima koji su mi blizu svetim ću se pokazati; pred svim ću se pukom proslaviti.“ (Levitski zakonik 10:3)

To što je Mojsije izjavio je univerzalna i vječna objava. *Univerzalna* znači da se odnosi na svako stvoreno biće, ljudsko ili anđeosko. Vječna upućuje na ono što je uvijek bilo i bit će – to se nikada neće promijeniti. Mi možemo jedino doći u Njegovu prisutnost sa srcem i stavom poštovanja.

Vratimo se na moju večer u Brazilu. U čudesnoj prisutnosti Božjoj, dok je puhao vjetar, bio sam paraliziran svetim strahom. Misao koja je doslovno pulsirala u meni bila je: *Johne Bevere, ako učiniš ijedan pogrešan potez, izgovoriš ijednu pogrešnu riječ, ti si mrtav čovjek!*

Bi li se to zaista dogodilo? Ne znam zasigurno, ali ono što sigurno mogu reći je da su jedan muškarac i žena u Novom zavjetu učinili pogrešan potez u sličnoj atmosferi i oboje su pali mrtvi. Da, „mrtvi“ u značenju završiti pokopan par metara pod zemljom (Djela 5:1-10). Ovaj par je donio svoj prilog pred crkvene voditelje i vjernike. Oboje su u trenu umrli i isti dan bili pokopani. Kad se to dogodilo, kako su drugi vjernici reagirali?

Velik strah spopade svu Crkvu i sve koji su to čuli. (Djela 5:11)

Imamo nekoliko stvari za zapaziti. Ne piše da je „veliki strah došao na grad“. Ne, „Velik strah spopade svu Crkvu“. Drugo, ne piše samo „strah“, nego „veliki strah“. Hebrejski pisci nisu pretjerivali kao što često činimo mi u zapadnoj kulturi. Kad u Pismu piše „veliki“, to je zaista veliki razmjer svetoga straha.

U Djelima 2, kada se Duh Sveti izvorno očitovao na dan Pedesetnice, neki od prisutnih su zaključili da su učenici bili pijani u 9 sati ujutro. Stanite i promislite kako se ponaša opijena osoba. Nije uobičajeno da bude tiha i rezervirana već, najčešće, bude puno smijeha i radosti. To opisuje atmosferu

toga značajnog dana. Prisutnost našeg voljenog Boga je bila osvježavajuća i radosna. Ali kada se Njegova čudesna, čak zastrašujuća prisutnost očitovala na osudu među istim ljudima, crkva je bila zahvaćena velikim strahom i strahopoštovanjem. Ovaj događaj je dramatično povećao njihovu svjesnost Božje svetosti.

Često me se pita: „Zašto ljudi tako ne padaju mrtvi u moderna vremena?“ To je dobro i značajno pitanje. Ovaj par je lagao Petru i, time, Duhu Svetom. U dvadeset i prvom stoljeću postoji mnogo pastora kojima je lagano, pa zašto počinitelje nije zadesila ista sudbina? Pogledajmo što se događa odmah nakon smrti ovoga para:

„...tako da su čak na ulice iznosili bolesnike te ih postavljali na postelje i nosila, da barem sjena Petrova, dok je on prolazio, padne na nekoga od njih... I svi ozdravljahu.“ (Djela 5:15-16)

Kada razmislite o ovome, to je zapanjujuće. Uočite da su to bile ulice (množina)! I ne samo „neki“, nego „svi“ su bili iscijeljeni! Približimo to našem vremenu. To bi bilo kao da je apostol Petar ušao u veliku bolnicu i ispraznio svaki krevet na svakom katu samo hodanjem po hodnicima. Ovakav razmjer sile se može naći samo u atmosferi Božje slave.

Idemo ovo potvrditi još jednim primjerom iz Pisma. Stotinama godina nakon incidenta s dvojicom Aronovih sinova, druga dva sina koji su također bili svećenici, Hofni i Pinhas, činila su preljub sa ženama koje su se okupljale ispred vrata istoga šatora. To je bilo oko trideset metara od mjesta gdje su Aronovi sinovi umrli na licu mjesta! Kao da to nije bilo dovoljno, oni su također i zastrašivali narod koji je došao prinijeti žrtvu tako da su im na silu uzimali njihove prinose. Oni su bili „nevaljali ljudi, jer

nisu marili za Jahvu, ni za prava svećenika nasuprot narodu“ (1. Samuelova 2:12-13). Bog je za njih rekao „Zakleo sam se da grijesi Elija i njegovih sinova nikad neće biti oprosteni“ (1. Samuelova 3:14, slobodan prijevod). Nikada ne želite čuti ovakve riječi iz usta Svemogućeg Boga!

Njihovo ponašanje je bilo krajnje uvredljivo za Boga, čak i nekoliko puta više od nepoštovanja Aronovih sinova, međutim ova dvojica nisu odmah umrla u tom istom šatoru. Zašto? Odgovor se nalazi u ovim riječima: „u ono vrijeme Jahve je izrijetka govorio ljudima, a viđenja nisu bila česta“ (1. Samuelova 3:1). Manjak otkrivene Božje Riječi govori o manjku Njegove prisutnosti; ona nije postojala, kao ni na slavljenju u Brazilu. Međutim, u Mojsijevo vrijeme ona je bila potpuno prisutna.

Koji zaključak možemo donijeti na temelju ovih primjera? Što je veća Božja slava, veća i brža je osuda nepoštovanja. *Zato, odgođena presuda nije uskraćena presuda.* Zbog toga, Pavao piše:

Nekih su ljudi grijesi svakomu očiti i ovi idu na sud pred njima, a drugih idu za njima. (1. Timoteju 5:24)

Mudro je nikada si ne dopustiti ležeran stav bez poštovanja prema Bogu, ni pod kojim okolnostima. Još je i opasnije kada Njegova slava nije očita. Zašto? Lakše je upasti u stanje manjka poštovanja zbog prijevargnog vjerovanja da si prihvaćen jer nema osude. Ako se to dogodi, možemo lako upasti u vjerovanje da Bog ne mari za naše nepoštovanje, što ćemo vidjeti u sljedećem poglavlju.

Učinimo ovo osobnim

Stih: „Oni koji mi dolaze blizu moraju se odnositi prema meni kao svetomu; i pred svim narodom moram biti uzvišen.“
(Levitski zakonik 10:3, slobodan prijevod)

Smisao: Što je očitija objavljena Božja slava, to je veća i brža osuda nepoštovanja. Zato, odgođena presuda nije uskraćena presuda.

Promišljanje: Kako pristupam Gospodinu, u molitvi, crkvi, slavljenju, dok se poučava Božja Riječ, ili u svakodnevnom životu? Jesam li razvio/la ležeran stav u pristupanju Njemu? Jesam li sam izgubio/la pojam da On nije samo moj Otac, nego i sveti Bog koji je vatra koja proždire?

Molitva: Dragi nebeski Oče, molim Te za oprost zbog pristupanja Tebi s ležernim stavom, bez poštovanja. Izgubio/la sam pojam tko si Ti i postao/la prepušten/a s Tobom. Kajem se i neću Te više gledati kao „kompu“ nego ću Te štovati kao svetoga Boga kakav jesi. Hvala Ti što si tako dobar i milostiv i što mi opraštaš moje nepoštovanje. U Isusovo ime, amen.

Objava: Štovat ću Boga bez obzira koliko je snažno ili blago očitovana Njegova prisutnost.

*Jer pred Jahvinim su
očima čovjekovi putovi, i On motri sve
njegove staze.*

IZREKE 5:21

10 | BOG NE GLEDA

Kao što smo već utvrdili, naš sveti strah raste proporcionalno našem shvaćanju Božje slave. Suprotno je također istinita: mi umanjujemo Njegovu veličinu, čak do razine ljudskih ograničenja, što ga se manje bojimo.

Sustav ovoga svijeta je poput riječnih brzaca koji agresivno prodiru, čak udaraju na psihu osobe u nastojanju da ona odbaci Božju slavu. Ta se rijeka sastoji od riječi, misli, slika, videa ili bilo kojeg drugog medija koji može biti iskorišten da uzdigne smrtnog čovjeka pritom umanjujući veličinu našega Stvoritelja.

Onaj kojemu nedostaje svetoga straha lako podlegne sili te rijeke i upadne u stanje vjerovanja da Bog ne vidi ili ne mari što on ili ona čini. Počnu se i oblikovati misli poput: *Ja sam iznimka; Ja sam izuzet; Nisam drugačiji od ostalih; Bog se ne obazire na moje motive, riječi ili postupke; sve do Previše se toga događa da bi On to mogao pratiti.*

U srcu svome [opaki] veli: »Zaboravi Gospod, odvрати lice i nikoga ne vidi.« (Psalam 10:11)

Ima više varijacija ovog pogrešnog i opasnog načina razmišljanja, ali sve se svodi na gledanje Božjih sposobnosti kao manje od onoga što one zaista jesu. To nije drugačije od načina na koji mislimo da roditelj, šef, učitelj, trener ili bilo koji drugi voditelj ne može pratiti ili primijetiti naše ponašanje. Pojedinci koji padnu u ovu zamku tješe se vjerujući da ima previše detalja da bi ih se pratilo i počnu umanjivati Božju sposobnost.

Idemo korak dalje. Ako netko nastavi biti na ovome skliskome putu nedostatka, čak i izbjegavanja svetog straha, on je u opasnosti od đavolskog vjerovanja: *Bog ne može vidjeti moje motive, riječi ili djela*. Jedna je stvar vjerovati da Bog ne gleda; a skroz druga razina nepoštovanja je misliti da *On ne može vidjeti!*

Mi možemo sakriti naše riječi, djela i motive od drugih ljudskih bića. Možemo činiti stvari potajno – u tami, u sjenama – gdje ih drugi neće primijetiti. Ali kada vjerujemo da možemo sakriti svoje misli ili načine od Svemogućega Boga, zavaravamo sami sebe. Ova pogrešna pretpostavka, bilo da je svjesna ili nesvjesna, prebiva u dušama lišenima svetog straha. Pismo nam govori:

Teško onima koji se od Jahve kriju da bi svoje sakrili namjere, i koji u mraku djeluju i zbore: »Tko nas vidi i tko nas pozna?« (Izaija 29:15)

Možda ste na prvu pomislili da Izaija ovo govori zlim nevjernicima koji ne ulaze u crkvu, niti se okupljaju na susretima obožavanja. Međutim, ovo je posebno napisano o *izjašnjenim vjernicima*. Upravo prije ove izjave piše:

Jahve reče: „Jer mi narod ovaj samo ustima pristupa i samo me usnama časti, a srce mu je daleko od mene, i njegovo štovanje naučena ljudska uredba“ (Izaija 29:13)

Sada ću ovo prikazati na suvremen način. Ovi ljudi ispo-
vijedaju da su u odnosu s Isusom jer su spašeni Njegovom
milošću. Oni ga štiju riječima, posjećuju kršćanske konferencije,
slušaju kršćansku glazbu na aplikaciji Spotify, a opet dio njihove
psihe misli da Gospodin *ne može* vidjeti ili čuti što oni misle ili
rade. Njihovo stanje uma je gore od mnogih koji uopće ne slijede
Isusa. Oni vjeruju u laž, i još gore, nisu svjesni svoje zablude.

Možete pomisliti: „Nema šanse! To se ne može dogoditi.“
Idemo se vratiti u Novi zavjet do para kojeg smo spominjali
u prijašnjem poglavlju, Ananije i Safire (Djela 5). Pozadinska
priča je važna da bismo shvatili pogrešno ponašanje ovoga para.
Njihova saga zapravo počinje u 4. poglavlju:

Barnaba...levit, rodom s Cipra, posjedovao je njivu, koju
prodade i novac donese te ga stavi pred noge apostolima. (Djela
4:36-37)

U to vrijeme, Cipar je bio otok s velikim bogatstvom, obiljem
dragog kamenja, rudnicima bakra i željeza i velikim zalihama
drva. Bio je poznat po svom cvijeću, vočkama, vinu i ulju. Ako
si posjedovao zemlju na Cipru, vjerojatno si bio dobrostojeći.

Pređite si ovo: bogati levit s Cipra donosi veliku sumu
novca od prodaje svoje zemlje i daje javno pred cijelom crkvom.
Što se potom dogodi?

A neki čovjek imenom Ananija, u dogovoru sa svojom ženom
Safiom, proda neku njivu (Djela 5:1).

Primijetite prvu riječ „A“. To je veznik koji povezuje i
nastavlja misao. U ovom slučaju, započinjanje novog poglavlja
može lako omesti nastavak priče.

Ovaj bogati pridošlica pridružuje se crkvi i donosi ogromni prinos čemu svi svjedoče. Njegov dar stvara reakciju kod ovoga para. Oni odmah prodaju neko imanje i...

On [Ananija] je dio novca od prodaje donio apostolima, tvrdeći da je to sav iznos. S pristankom njegove žene, on je zadržao ostatak. (Djela 5:2, slobodan prijevod)

Što je potaknulo ovakvu reakciju? Možda je ovaj par, do tada, bio na glasu najvećih davatelja u crkvi? Ako je bilo tako, je li to privlačilo pozornost voditelja i ljudi? Moramo zapamtiti, davanje je dar, i jednako kao što neki budu zapaženi i uzdizani po drugim darovima, poput služenja, propovijedanja, gostoprimstva, poučavanja, vođenja i drugih, velikodušnost nije iznimka (2. Korinćanima 9:12-13). Je li ovaj par uživao preveliko poštovanje i pažnju? Jesu li njihove nesigurnosti bile u opasnosti da izađu na vidjelo jer ih je pretekao ovaj novi tip? Jesu li svi ljudi uzdizali njegov ogromni dar i gledali kako je taj dar mogao pomoći u njihovim ispružanjima i brizi za siromašne, uzrokujući da se fokus odmakne od Ananije i njegove žene?

Možda je par žudio za izgubljenom pozornošću, pa su reagirali prodajom zemljišta koje je možda bilo njihova najveća imovina. Oni su proračunavali: „Ovo je previše novaca za dati. Ali mi želimo da izgleda da smo dali sve. Zato ćemo dati samo dio, a objaviti: „To je sve što smo dobili.““ Ovo prijevarno razmišljanje je možda ojačano racionaliziranjem da će to potaknuti druge da daju velike darove.

Privid je bio važniji od istine i to ih je odvelo u prevaru. Kako je ovaj par ikada mogao pomisliti da Bog to neće vidjeti?

Oni su unaprijed promišljali i namjerno i složno odabrali ovaj pristup. Vjerujući da mogu sakriti svoj plan od Gospodina,

učinili su svoje zlo djelo u tami! I negdje u svom umu oni su mislili: *Gospodin ne zna što se događa!* (skoro kao u Izaiji 29:15). To ih je stajalo njihova života – oboje su pokopani istoga dana!

Kako su dva izjašnjena vjernika koji su svjedočili očitim čudesima iz prijašnjih poglavlja – vjetar s nebesa koji je puhao i privukao pozornost cijeloga grada, tisuće spašenih na nenajavljenim sastancima, bogalj koji je čudesno prohodao, Božja sila koja trese zgradu i više od toga – mogla vjerovati da mogu sakriti svoje motive od Svemogućega Boga?

Ili kako su Adam i Eva, koji su šetali s Bogom po vrtu, mogli vjerovati da se mogu sakriti od Njega nakon što su sagriješili (Postanak 3:8)?

Kako je narod Izraela mogao reći: „Ne vidi Jahve!“ (Ezekiel 9:9)?

Ili što je s ovom šokantnom izjavom: „Sine čovječji, vidiš li što u toj tami rade starješine doma Izraelova, svatko u svojoj oslikanoj komori? I još govore, Jahve nas ne vidi“ (Ezekiel 8:12).

Koliko često mi blesavo mislimo da smo u stanju sakriti svoja udaljena srca od Gospodina?

Ukratko, svi ovi scenariji imaju isti korijen koji dovodi do ove velike greške: manjak svetoga straha. Koliko nam ga nedostaje, do tog su stupnja u našem poimanju umanjene Njegove sposobnosti, a najstrašnije je to da smo nesvjesni svoga stanja jer naša pronicljivost otupljuje. Ovo stanje ćemo razraditi u sljedećih nekoliko poglavlja.

===== Učinimo ovo osobnim =====

Stih: „...tako će sve crkve znati da sam ja onaj koji ,ispituje bubrege i srca'. I ,svakomu' ću od vas ,platiti prema' vašim ,djelima.“ (Otkrivenje 2:23)

Smisao: Ne samo da Bog zna ono što činimo, nego i motive i namjere iza tih djela.

Promišljanje: Živim li stalno sa svjesnošću da Bog zna moje unutarnje misli, motive i namjere? Kako mogu povećati svoju svjesnost ove istine?

Molitva: Dragi nebeski Oče, molim da moji motivi i namjere budu čisti kao Isusovi motivi i namjere. Molim da pročišćujem sve misli, želje, riječi i djela kroz razumijevanje da Ti stalno ispituješ moje putove. Neka nikada ne umanjim ovu istinu u svojoj percepciji Tebe. U Isusovo ime molim, amen.

Objava: Živjet ću svoj život znajući da je Bog potpuno svjestan mojih namjera, riječi i djela.

*Zašto ovaj narod ostaje
na putu samouništenja?*

- JEREMIJA 8:5 (slobodan prijevod)

11 | STRAH I DRHTANJE

Božja čudesna prisutnost i rezultirajuća osuda Ananije i Safire donijela je „veliki strah“ na crkvu. Opet, moramo naglasiti da nije upotrijebljena riječ na *grad* nego *crkvu* – skup svetih. Kada proučimo značenje grčkih riječi za *veliki strah*, to još više pojačava prenesenu poruku.

Prva riječ, *veliki*, je grčka riječ *mégas*; čije značenje je „visoko na ljestvici... vrlo visok stupanj, intenzivno, strašno“. Riječ *mega* je potekla od te grčke riječi. Nema sumnje koju poruku to šalje – u suštinu, moglo bi se prevesti kao „mega strah“. Imajte na umu da pisci Svetoga pisma ne pretjeruju.

Druga riječ, *strah*, je grčka riječ *phóbos*, riječ koja se u Novome zavjetu često koristi za sveti strah. Ona je definirana kao „strah, jeza, štovanje, poštovanje, čast“. Drugi izvor tu riječ

definira kao „duboko poštovanje i divljenje prema božanstvu – strahopoštovanje“. Opet dolazimo do riječi *strahopoštovanje* i *jeza*, što označava visoki stupanj straha. Pavao koristi te iste riječi u ovim stihovima:

Stoga, ljubljani moji, poslušni kako ste uvijek bili – ne samo kad sam ja prisutan nego još više sada kada sam odsutan – sa *strahom* i *drhtanjem* nastojte da postignete svoje spasenje. Bog je, naime, onaj koji proizvodi u vama htjenje i djelovanje da mu se možete svidjeti. (Filipljanima 2:12-13)

Naše spasenje se ne postiže s *ljubavlju* i *dobrotom*, nego sa *strahom* i *drhtanjem*, što ćemo kasnije temeljito proći. Opet, intenzitet onoga što se ovdje želi prenijeti podignut je stepenicu više novom riječju: *drhtanjem*. To je grčka riječ *trómos*, definirana kao „drhtanje iz straha, jeze... ili duboko strahopoštovanje, uvažavanje, strahovanje“. Ova upotreba nije izolirana pojava jer apostol Pavao četiri puta u Novome zavjetu zajedno koristi ove dvije riječi.

Iako nismo u potpunosti prošli objašnjavanje *svetoga straha*, već sada se možemo pitati kako ga ijedan učitelj Božje Riječi može ograničiti na „pobožno obožavanje“. Samo u ovome poglavlju, s nekoliko naglašenih stihova, suočili smo se sa snažnim riječima. Evo ih objedinjenih: mega strah, strahopoštovanje, jeza, duboko poštovanje, drhtanje i strahovanje.

Ove riječi ne opisuju samo manji aspekt našeg života u Kristu. Umjesto toga, one određuju kako *postizemo svoje spasenje* – što je izraz koji objašnjava da naši naponi u suradnji i osnaženi Duhom Svetim do pune zrelosti dovode ono što nam Isus besplatno daje. Odsad nadalje, ovako ćemo govoriti: *naše spasenje sazrijeva kroz strah i drhtanje*.

Imajući ovo na umu, zašto sveti strah nije jedna od glavnih poučavanih tema u crkvama, kućnim grupama i biblijskim školama? Bi li to mogao biti uzrok tolikih neučinkovitih i mlakih kršćana u zapadnome svijetu? I bi li to mogao biti razlog zašto nas Pismo upozorava na „veliki otpad“ od vjere u posljednje dane? Pavao piše da antikrist ne može biti otkriven „prije nego dođe otpad [sve dok nije došao predviđeni veliki otpad onih koji su se izjasnili kao kršćani]” (2. Solunjanima 2:3, slobodan prijevod). Je li ovaj otpad potaknut zanemarivanjem svetoga straha? Nakon provedenih četrdeset godina u molitvi, proučavanju i službi u svakoj državi u Americi i šezdeset nacija, vjerujem da bi bilo tako.

Idemo korak dalje. Jedno od osnovnih ili temeljnih učenja u crkvi je „vječni sud“. Pažljivo pročitajte ove riječi:

Zato pustimo na stranu *početnu* nauku o Kristu i težimo za onim što spada u zrele, ne postavljajući ponovno *temelja*... vječnom sudu. (Hebrejima 6:1-2)

Činjenica je da će svatko od nas morati položiti račun zbog načina na koji smo živjeli. Ono što se odvije na ovome sudu trajat će zauvijek – to je vječno! Sud vjernicima se zove „sud Isusa Krista“.

Razmotrimo dvije naglašene riječi. Prvo, *početna* (*osnovna*). Što malo dijete uči u osnovnoj školi? Kako čitati, pisati, zbrajati, oduzimati i druge temeljne vještine. U suštini, mi steknemo temelj potreban za daljnje obrazovanje. Možete li zamisliti nastavak obrazovanja u srednjoj školi ili fakultetu bez sposobnosti čitanja, pisanja, zbrajanja i oduzimanja? Nemoguće!

Uočavam da mnogi vjernici nisu svjesni suda koji ih čeka ili možda znaju za taj pojam, ali ga nisu temeljitije proučili.

To možemo usporediti s time da samo znamo da su osnovnoškolske vještine važne, a nikad ih ne savladamo. Važno pitanje je kako vjernici grade svoje živote u Kristu bez ove osnovne istine?

Pogledajmo drugu naglašenu riječ, *temelj*. Možete li zamisliti kako se gradi zgrada bez temelja? Ako je vrijeme mirno, zgrada može biti visoka i ostati stajati. Ali kada naiđe jaka oluja, zgrada pada! Ovo može opisati i otpadanje od vjere. Barna Group je izvijestila da je više od četrdeset milijuna kršćana u Americi napustilo vjeru od 2000. do 2020.! Pola ih se sada izjašnjava nekršćanima, ateistima i agnosticima. Je li naš nedostatak *temeljnog* učenja pridodao toj poražavajućoj statistici?

Nakratko pogledajmo što je sastavni dio našeg suda:

Ipak smo puni pouzdanja, i više volimo otići iz ovoga tijela i vratiti se (u domovinu) ka Gospodinu. (2. Korinćanima 5:8)

Odmah znamo da Pavao ovo govori samo vjernicima. Kada su nevjernici izvan svoga tijela, oni nisu u Božjoj prisutnosti.

Zato mu se uporno *nastojimo* *svidjeti*, bilo da ostajemo (u tijelu), bilo da odlazimo (iz njega). (2. Korinćanima 5:9)

Kada su naši sinovi bili u tinejdžerskim godinama, Lisa i ja smo tražili prilike da ih treniramo pobožnosti. Jedan važan aspekt njihova treniranja je bio da ih zaštitimo od razvijanja stava o pravu. Jedne večeri sam im rekao: “Dečki, vi ništa ne možete učiniti da vas vaša majka i ja volimo manje ili više od onoga koliko vas već sada volimo“.

Naša bezuvjetna ljubav prema njima je zabilježena. Ali, nekoliko trenutaka kasnije, nastavio sam s ovom izjavom:

„Ali ste odgovorni za to koliko smo *zadovoljni* vama.“ To je bio trenutak kada su progledali.

Istina je da mi ne možemo učiniti ništa da nas Bog više ili manje voli, ali smo odgovorni za to koliko je nama zadovoljan. Zato Pavao kaže da je njegov cilj da mu se sviđi. A zašto?

„...jer nam se svima treba pojaviti pred sudom Kristovim, da svaki primi što je zaslužio: nagradu ili kaznu, već prema tome što je za zemaljskoga života činio. Prožeti, dakle, *strahom Gospodnjim* nastojimo uvjeravati ljude.“ (2. Korinćanima 5:10-11)

Na ovome sudu nam se neće suditi za naše pokajane grijehе – oni su već izbrisani Kristovom krvlju. „Kako je istok daleko od zapada, tako udaljuje od nas bezakonja naša.“ (Psalam 103:12). On govori: „jer ću biti milostiv prestupima njihovim, grijeha se njihovih više neću nikako sjećati!“ (Hebrejima 8:12).

Dakle, što će naše suđenje sadržavati? Bit će pregledano kako smo živjeli kao vjernici – bit će pregledano i *dobro* i *loše*.

Ovdje je važno to da Pavao povezuje „*strah* Gospodnji“ sa sudom vjericima. Kao što smo već spomenuli, grčka riječ za *strah* je *phóbos*, ista ona koja opisuje reakciju crkve za osudu Ananije i Safire. To nas dovodi do važnoga pitanja: bi li slučaj ovoga para mogao biti kratki prikaz suda vjericima? Ovu mogućnost ćemo istražiti u sljedećih nekoliko poglavlja

Učinimo ovo osobnim

Stih: „...tako da živite dostojno Gospodina, da mu budete ugodni u svemu; da budete plodonosni svakom vrsta dobrih djela i da napredujete u spoznaji Boga.“ (Kološanima 1:10)

Smisao: Ništa ne možeš učiniti da bi te Bog volio više ili manje od onoga koliko te već voli. Ali si odgovoran/na za to koliko je zadovoljan tobom.

Promišljanje: Je li moj život Bogu ugodan? Kako da znam što ga čini zadovoljnim, a što ne?

Molitva: Dragi nebeski Oče, molim Te da mi kroz svoju Riječ i svoga Duha otkriješ čime si zadovoljan i čime si nezadovoljan. Daj mi srce i misli koje će težiti za Tvojim zadovoljstvom i odobravanjem iznad svega ostaloga. Čineći tako želim upoznati Tvoje srce i živjeti na način koji Tebe časti. Neka me ovo što Te tražim pripremi za dan kada ću se suočiti s Tvojim sudom i primiti vječne nagrade koje mi želiš dati. Molim u Isusovo ime, amen.

Objava: Ugoditi Bogu je moj prvi prioritet u životu. On čini u meni da i želim i činim ono što je Njemu ugodno.

*Čudesna stvar o Bogu je ta
da kada se bojiš Boga,
tada se ne bojiš ničega drugoga,
ali ako se ne bojiš Boga,
bojiš se svega ostaloga.*

- OSWALD CHAMBERS

12 | ZARAZNO LICEMJERJE

Bitno je razjasniti važnu činjenicu vezanu za par čiji su životi završili u Djelima apostolskim. Nije bio problem u djelima Ananije i Safire; oni su jednostavno dali prilog na službi njihove crkve. Pobožno je, sveto i lijepo financijski darivati Božje djelo. Grijeh je bio u njihovom motivu – želji da se pokažu u određenu svjetlu.

Ovo nas dovodi do važna pitanja: hoće li samo naše riječi i djela biti ispitani na sudu, ili će biti uključeni i naše misli i motivi?

Započet ćemo s čitanjem upozorenja koje je Isus rekao svojim učenicima:

Kad se skupilo golemo mnoštvo naroda, tako da su jedni drugima gazili noge, Isus poče govoriti najprije svojim učenicima:

»Čuvajte se farizejskog kvasca, to jest *licemjerja!*« Nema ništa sakriveno što neće trebati da se otkrije; ništa tajno što neće trebati da se dozna! (Luka 12:1-2)

Toliko toga je izneseno u ova dva stiha. Zamislite da ste vi službenik evanđelja i da se skupi poslušati vas tako velika grupa ljudi da je zabilježena kao „golemo mnoštvo“. To je san svakog propovjednika! A što Isus čini? On ne šapuće svojim učenicima: „Hej dečki, zbog toga sam ovdje. Odstupite dok činim svoju stvar!“ Ne. Umjesto toga, On čini tri stvari:

Prvo, On koristi priliku da im udijeli slikovitu poruku toga kako *ne treba biti kontroliran trenutkom*. On upozorava ove buduće vođe, i primjerom i učenjem, na licemjerstvo. To je grčka riječ *hupókrisis* i po definiciji znači „ostavljati dojam da on ili ona imaju određene namjere ili motivacije, dok je u stvarnosti sasvim drugačije“¹.

Farizeji su bili stručnjaci licemjerstva – radili su određene stvari da bi se pokazali i pretvarali. Isus upozorava da se ne upadne u tu zamku, i to tako da ostanemo čistih motiva. U suštini, On ih poučava da ne dopuste popularnosti ili ljudskom odobravanju da njima upravljaju, već da budu vođeni Duhom, ostanu čvrsti u istini – i u onomu što poučavaju i u onome kako žive.

Drugo, Isus naglašava kako se licemjerstvo može brzo proširiti. On ga uspoređuje s kvascem, što je gljivica koja se proširi u tijestu i uzrokuje da ono cijelo naraste. Isusova ilustracija pokazuje da je licemjerstvo zarazno, ali za razliku od kvasca, ono je destruktivno za nas.

Treće, On snažno izjavljuje da licemjerstvo ne može ostati skriveno. Sigurno je da će namjera iza nećijih riječi ili djela s

vremenom biti izložena na vidjelo. Njegova sljedeća izjava otkriva što nas štiti od nečistih motiva:

Kažem vama, svojim prijateljima: ne bojte se onih koji ubijaju tijelo, a poslije toga ne mogu više ništa učiniti! Pokazat ću vam koga treba da se bojite: bojte se onoga koji, pošto oduzme život, ima vlast baciti u pakao! Da, velim vam, njega se bojte! (Luka 12:4-5)

Isus iznova koristi snažan izraz za *strah*: „bojte se“. To je *phobéō*, srodan riječi *phóbos* koju smo istaknuli u prošlom poglavlju. *Phobéō* znači “uzrokovati strah, teror, uplašiti“. Isus povezuje riječi „baciti u pakao“ s ignoriranjem svetoga straha. Ovo je zastrašujuća misao koja se ne treba uzimati olako. Opet vidimo važnost svetoga straha, i još jednom ga se potvrđuje kao više od pobožnog štovanja.

Isus nam govori da se bojimo Boga, a ne ljudi. Jednostavno rečeno, *strah Gospodnji nas oslobađa od straha od ljudi, a strah od ljudi nas zarobljava i uklanja našu sposobnost da se bojimo Boga*. Nemojte se zavaravati: ako se bojimo ljudi, to će utjecati na naše motive. Mislite na „strah od ljudi“ na sličan način kao „strah od Boga“. To nije nužno bježanje od ljudi; nego, ono naginje udovoljavanju onima oko nas, s glavnim motivom osobnog zadovoljstva, zaštite ili dobitka. Strah od ljudi nas zarobljava u kvasac licemjerstva i vodi ka življenju za ljudsko odobravanje.

Opet, djela Ananije i Safire su djelovala besprijekorna; međutim, njihova motivacija ih je pokrenula da svojoj zajednici projiciraju određenu sliku, i to ih je dovelo do pada. Ljudi mogu imati djela i riječi koje su pobožne, ali bez svetoga straha oni čine grijeh svojim namjerama.

Kada sam služio u lokalnoj crkvi 1980-ih godina, bio sam neopisivo zavezan strahom od ljudi. Nisam to shvatio dok Duh

Sveti nije razotkrio moju motivaciju. U to sam vrijeme imao visokopozicioniran položaj u našoj mega crkvi. Stalno sam bio ljubazan prema onima s kojima sam se družio, bio sam brz na davanju komplimenata, čak i ako to nije bila istina. Mrzio sam konfrontaciju i izbjegavao sam ju poput kuge. Dobivao sam izvještaje da sam na glasu kao jedan od najljubaznijih ljudi u crkvi. To mi je donijelo sreću i zadovoljstvo.

Jednoga sam dana u molitvi čuo kako mi Gospodin govori: „Sine, ljudi govore da si brižan i ljubazan čovjek“. Jasno se sjećam načina na koji je On to rekao mome srcu – nisam čuo ton odobravanja.

Zato sam oprezno rekao: „Da, čuo sam da to govore.“

On je odgovorio: „Znaš li zašto govoriš lijepo i dijeliš komplimente ljudima iako to nije istina?“

„Zašto?“

„Zato što se bojiš njihova odbacivanja. Tko je fokus tvoje ljubavi – ti ili oni? Kad bi stvarno volio ljude, govorio bi istinu, a ne laž, čak i pod cijenu da budeš odbačen.“ Bio sam zaprepašten. Svi drugi su me držali ljubaznim čovjekom, a istina iza toga je bila sasvim drugačija.

Na isti način, članovi rane crkve su vjerojatno smatrali Ananiju i Safiru pobožnima, pogotovo kada je on pred zajednicom donio znatan dar njihovom pastoru. Ali, otkrili su se njihovi pravi motivi. Na isti način, moji motivi su bili: samopromocija, samozaštita i samonagrađivanje. Stvarnost moga ponašanja je bila licemjerstvo.

Lako je činiti pobožna, korisna djela pred drugima, dok se ispod skrivaju sebični motivi. Mi možemo gomilu ljudi dotaknuti odličnom porukom Evandjelja, ali iznutra biti vođeni sebičnim ambicijama (Filipljanima 1:15-16). Možemo davati ogromne darove siromašnima, ali ne iz ljubavi (1. Korinćanima 13:3). Možemo voditi slavljenje, ali sa skrivenom namjerom da budemo prepoznati ili slavni. Možemo biti ljubazni u našim ophođenjima, ali iznutra preispitivati i kritizirati druge. Možemo biti suosjećajni s pastorom od kojega je tražena ostavka zbog nemoralnosti, a iznutra se radovati da je dobio što je zaslužio. Možemo izgledati ponizno i govoriti „Sva slava pripada Gospodinu“, dok u sebi volimo potvrđivanje i slavu. Lista je beskrajna.

Ovo je sirova istina: prvo, niti jedan motiv ili namjeru se ne može sakriti od Boga. Drugo, kad-tad će biti otkriveni. Važno pitanje je: je li to sakriveno od nas? Strah Gospodnji nas drži u toku s motivima našeg srca, što je krajnje važno, jer bez toga postajemo ranjivi za prijevaru licemjerstva.

Ljudi iz crkve su svi bili šokirani Ananijinom osudom, ali ništa više šokirani od samoga Ananije, a kasnije i Safire. Nedostatak svetoga straha kod ovog para zaslijepio ih je za zlobnost njihovih motiva. Opet se moramo pitati: je li njihova priča pretpregled suda Kristova? To ćemo vidjeti u sljedećem poglavlju.

Učinimo ovo osobnim

Stih: „Uistinu je živa i djelotvorna riječ Božja. Ona je oštrija od svakoga dvosjeklog mača i prodire do rastavljanja duše i duha, zglobova i moždine, i može suditi nakane i misli srca.“ (Hebrejima 4:12)

Smisao: Strah Gospodnji nas drži u toku s motivima našeg srca, koji su krajnje važni, jer nas manjak istoga čini ranjivima za prijevaru licemjerstva.

Promišljanje: Na koji način sam sklon/a udovoljavanju ljudima sa skrivenim motivima osobnog zadovoljstva, zaštite ili dobitka? Radim li to automatski kad sam pod pritiskom? U kojim područjima je to uzrokovalo moje kompromitiranje svoga integriteta?

Molitva: Dragi nebeski Oče, molim Te oprosti mi što sam udovoljavao/la drugima iz osobne koristi. Duše Sveti, molim Te da izložiš sva područja moga života gdje popuštam pod ovim pritiskom. Kajem se zbog toga što su ljudi bili izvor moje radosti i sreće, a ne Isus. Molim Te da ispuniš moje srce svetim strahom tako da stalno volim druge u istini i da ne podlegnem licemjerstvu. U Isusovo ime molim, amen.

Objava: Voljet ću one s kojima se družim govoreći istinu i tražeći njihovu korist, a ne moju.

*Jer se svi moramo
pojaviti i biti otkriveni kakvi
jesmo pred sudom Kristovim.*

- 2. KORINĆANIMA 5:10, slobodan prijevod

13 | TRI SLIKE

Malo pozornije pogledajte izraz „otkriveni kakvi jesmo“ u stihu s prethodne stranice. Svako ljudsko biće ima tri slike sebe: *percipiranu* sliku, *projiciranu* sliku i *stvarnu* sliku.

Naša *percipirana* slika je kako nas drugi vide. *Projicirana* slika je način na koji želimo da nas drugi vide. *Stvarna* slika je tko mi zaista jesmo i iako ona može biti skrivena i neprimjetna drugima, ona je skroz vidljiva Bogu. Takvi ćemo biti otkriveni pred svima na nebeskom sudu.

Isus je bio pogrešno shvaćen, krivooptužen, etiketiran kao pijanac i proždrljivac, nazivan heretikom, čak i optužen da je vođen demonima. Bio je odbačen od religijskih vođa i drugih. Njegova percipirana slika je bila negativna u očima mnogih, pogotovo uglednika.

Isusova polubraća, tada skeptici, su ga pritiskala da živi *projiciranu* sliku: „Otiđi...da i tvoji učenici ondje vide tvoja

djela što ih činiš!“ , rugali su se. „Nitko tko želi biti javno poznat ne djeluje skriveno... pokaži se svijetu!“ (Ivan 7:3-4, slobodan prijevod). Oni su bili pod kontrolom percepcija drugih i pokušavali su dovesti Isusa u isto ropstvo – strah od ljudi.

Ipak, Isusova *stvarna* slika je sasvim različita od one koju su mnogi *percipirali*, jer „On je [vidljiva] slika Boga nevidljivoga“ (Kološanima 1:15). I dok su ga mnogi odbacivali, Bog Svemogući je naglas potvrdio: „To je moj voljeni Sin, koji mi donosi veliku radost“ (Matej 3:17, slobodan prijevod). Isusova percipirana slika nije ta koja je opstala, nego Njegova *stvarna* slika.

Dok je bio na Zemlji, on je otklonio samopromociju i svaki napor građenja vlastite reputacije. Kada bi iscijelio nekoga u potrebi, često bi rekao: “Pazite da to nitko ne dozna!” (Matej 9:30). On je izbjegavao popularnost, pozornost te priznanja i odobravanja ljudi.¹ Kada su ga ljudi htjeli postaviti za kralja, povukao se. Nije bilo fasade, nikakvih lažnih iluzija ni prijevare u Njemu. On je uživao u strahu Gospodnjem koji mu je držao fokus na Ocu.

Mi također trebamo odražavati Kristovu sliku. Sloboda se nalazi u tome da u svojoj nutrini živimo život prema istini, izbjegavajući samopromociju ili samoodržavanje. Podrijetlo ponašanja usmjerenog na sebe otkrivamo kod Adama i Eve. U trenutku kad su pali mi čitamo: “...oči im se otvore, i odjednom su osjetili sram“ (Postanak 3:7, slobodan prijevod). Njihov fokus se prebacio s Boga na njih same, pa su pokušavali ublažiti novootkrivene nedostatke. Prvi par je pokušavao *prekriti* svoju golotinju. U nama se to možda manifestira drugačije, ali korijen je isti. Ako sam fokusiran prema sebi, tada ću pokušavati projicirati sliku koja će *pokriti* moje nedostatke. Isus je dao svoj

život da nas oslobodi od toga ropstva. Pavao piše: „Dakako, mi se ne usuđujemo ni izjednačiti ni usporediti s nekima koji sami sebe preporučuju. Ali oni, budući da se mjere vlastitom mjerom i uspoređuju sami sa sobom, ludo postupaju.“ (2. Korinćanima 10:12).

Ako podlegnemo pritisku uspoređivanja, mi uočavamo svoje nedostatke, i to dovede do samopromocije ili samozaštite, a sve počinje u našim motivima i namjerama. U današnjem svijetu naša *projicirana* slika nosi veću težinu od naše *stvarne* slike. Jednostavno rečeno, naš ugled je ono što štitimo. Naši napori su usmjereni na privid, status, titule, popularnost, prihvaćenost, da budemo na dobru glasu i tako dalje, jer to *pokriva* naše nedostatke.

To nije ono što će biti otkriveno i pregledano na sudu; tamo će se prikazati naša *stvarna* slika, u čijem su središtu naši motivi i namjere.

Zato ne sudite nikome prije vremena – prije povratka Gospodinova. On će osvijetliti naše *najtamnije tajne* i otkriti *skrivenne motive*. I tada će svako primiti *pohvalu* od Boga kakvu je zaslužio. (1. Korinćanima 4:5, slobodan prijevod)

Mnogi zanemaruju ovaj stih misleći da se odnosi na sud nevjernicima. Nije tako, jer niti jedan nevjernik neće primiti pohvalu na sudu. Ovdje se može raditi samo o vjernicima.

Kada čujemo da će naše „najtamnije tajne“ i „skriveni motivi“ biti otkriveni pred cijelim nebom, to bi nas trebalo dovesti do zdravoga straha. To bi mogao biti razlog zašto Pavao sud vjernicima naziva „strah Gospodnji“. Naša svjesnost stvarnosti suda u nama stvara sveti strah, koji nas drži u pripravnosti i

omogućuje nam da živimo svoju *stvarnu* sliku. Međutim, suprotno je također istinito: što nam više nedostaje straha Gospodnjega, to se više oslanjamo na svoju *projiciranu* sliku.

To je bila smrtonosna zamka Ananiji i Safiri. Njima je bilo važnije kako oni sebe *projiciraju* pred svojim rivalima, prijateljima, članovima crkve i vođama.

Da bismo si približili njihovu priču, zamislimo put koji ih je doveo do njihovog pada kao da se dogodio u naše vrijeme. Tada je crkva postojala svega nekoliko mjeseci. Apostoli i članovi crkve su svi gledali tko će u raznim područjima isplivati kao vođa.

Za ovaj par je bio sretan dan kada su primili Isusa i kad su im oprošteni svi njihovi grijesi. Bili su oduševljeni ljubavlju Božjom i zajednicom vjernika.

Međutim, njihov fokus će se s vremenom pomaknuti. Zanimljivo je da se to vjerojatno krenulo događati kada je Bog počeo raditi kroz njih – možda prilikom priloga, poticanja, pjevanja u timu za slavljenje – mogućnosti su beskrajne. Oni su uživali u uzdizanju kako je njihova služba bila prepoznata. Endorfini su porasli i donijeli uzbuđujuće osjećaje sreće i zadovoljstva.

Njihov ugled je rastao. Međutim, da bi očuvali svoju novoformiranu reputaciju, oni su naizgled bezopasnim riječima i djelima trebali *pokriti* neka upitna ponašanja. Možda su se zatekli u nekom intenzivnom obiteljskom neslaganju koje je potrajalo i prešlo u svađu. Njihova ljutnja i argumenti su postali ružni i neprimjereni, ali kada je došlo vrijeme okupljanja s

drugim vjernicima, oni su drastično promijenili svoje ponašanje da *pokriju* svoje nedostatke. Par nije želio da njihovi kolege vide njihova neslaganja i svađe, koje bi zaprijetile njihovoj *percipiranoj* slici, pa su *projicirali* sliku ljubaznog i brižnog stava jednog prema drugome.

Oni su na Instagramu i TikToku objavlјivali slike i videa u kojima se grle, smiju i zabavljaju u zajedničkim aktivnostima. Stavljali su isječke s natpisima „Živimo svoj san“ ili „Ciljevi odnosa“ ili „Volim živjeti s njom/njime!“ Stavljali su i brojne druge objave koje su prikazivale njihove uspješne živote (a zapravo su se mučili), rastući posao (koji je propadao), divnu djecu (čije ponašanje je bilo prkosno, bahato i sebično) i druge uspjehe. To je izgledalo kao da djeluje, jer je broj njihovih sljedbenika na društvenim mrežama bio u naglom porastu.

Ananija i Safira su već bili u obrascu ponašanja u kojemu su držali svoju *projiciranu* sliku snažnom. To je sve izgledalo bezopasno, ali njihov pobožni strah je postupno opadao sa svakim činom licemjerstva. Oni više nisu osjećali grižnju zbog dvoličnosti. Sve je izgledalo dobro i uživali su u dobru ugledu, dio kojega je bilo da su najvelikodušniji davatelji u crkvi.

Došao je dan kada je Barnaba donio svoj prilog pred crkvenu zajednicu. Pažnja njihovih kolega se odjednom preusmjerila. Oni su bili nadmašeni i njihova *projicirana* slika je bila ugrožena. Nažalost, isticanje njihove samostalno stvorene slike do tada je već bilo dobro razvijeno. A ostalo je povijest.

Drugima se to činilo bezopasno i nadahnjujuće, ali njih je odvelo na opasan i destruktivan put. Prikazuje li nam Duh Sveti u Pismu sudbinu toga para da nas upozori i pruži uvid u to koliko ozbiljan sud nas čeka? Pavao piše:

Grijesi nekih ljudi su očiti pred svima i idu na sud pred njima, objavljujući njihovu osudu unaprijed; ali grijesi drugih će se pojaviti pred njima kasnije [slijedeći svoje počinitelje do suda i tamo dolazeći na vidjelo]. (1. Timoteju 5:24, slobodan prijevod)

Grijeh Ananije i Safire je svima bio javno izložen toga nezaboravnoga dana. Njihova osuda je objavljena unaprijed. Međutim, ono što treba biti alarmantnije je to da će grijesi većine biti vidljivi kasnije. Molim vas, zapamtite: Bog je osudio njihove skrivene motive, a ne djelo.

Ovo su dobre vijesti: možemo se pokajati za naše skrivene motive, i Bog ih neće samo oprostiti, nego, ako Mu zavapimo za svetim strahom i obnovimo svoje misli kroz Pismo, možemo biti blagoslovljeni čistim motivima.

Učinimo ovo osobnim

Stih: „Jer nema ništa sakriveno što neće trebati da se očituje; ništa tajno što sigurno neće trebati da se sazna i na javu iziđe.“
(Luka 8:17)

Smisao: Svako ljudsko biće ima tri slike: *percipiranu* sliku, *projiciranu* sliku i *stvarnu* sliku.

Promišljanje: Kojoj slici ja gravitiram? Živim li s mjesta istine ili lažem i dajem prijeverne izjave da zaštitim svoj ugled? Jesam li iskren/a onima s kojima se družim?

Molitva: Kajem se što sam stavljao/la veći naglasak na svoju projiciranu i percipiranu sliku nego na svoju stvarnu sliku. Kompromitirao/la sam integritet i tražim Tvoje oproštenje. Očisti moje motive i namjere. Neka moj fokus bude na Isusu i drugima, a ne na samom/oj sebi.

Objava: Dopustit ću da dvosjekli mač Božje Riječi razotkrije moje misli i nakane srce.

*Strah od smrti i suda izlazi iz nas
kako pravi strah Gospodnji
ulazi i u tome strahu nema muke nego je
svijetao i lagan jaram
za dušu, onaj koji nas
odmara umjesto iscrpljuje.*

- A. W. TOZER I HARRY VERPLOEGH

14 | VJEČNE ODLUKE

U usporedbi s vječnošću, ovaj trenutni život je tračak trenutka. Još točnije, ovaj život je ništa, jer, da se matematički izrazimo, bilo koji konačni broj podijeljen s beskonačnim je nula. Dakle, devedeset ili slično godina u usporedbi s vječnošću je ništa. U svjetlu ove zapanjujuće stvarnosti, mudro je pripremiti se za ono vječno.

Odluke koje Isus o nama donese na sudu bit će *vječne* (Hebrejima 6:1-2). Jednostavno rečeno, više nikada neće biti promjena, ispravljanja ili izmjena nakon Njegove izrečene odluke. U biti, ono što učinimo s križem određuje *gdje* ćemo provesti vječnost, ali *način* kako živimo kao vjernici određuje *kako* ćemo u vječnosti živjeti.

Previše ljudi ima predodžbu raja koja se sastoji samo od bestjelesnog iskustva praćenog ljubavlju, mirom i bez ikakve patnje. Svete doživljavaju kao bestjelesna bića koja plutaju po oblacima, sviraju harfu i jedu grožđe. Drugi opet vide nebo kao zamornu, beskrajnu službu slavljenja. S ovakvim je gledištima teško biti uzbuđen oko dosadnog vječnoga postojanja.

Ali to su mitovi koji se ne nalaze nigdje u Pismu. Ono najbolje u ovome životu je sjenka onoga u vječnosti. Tamo će biti zajednica koje treba planirati, gradova koje treba izgraditi, nacija za nadgledati, galaksija za istraživati i razvijati, i beskrajno više toga što je u skladu sa time kako smo stvoreni živjeti. Tamo su položaji odgovornosti za Gospodinov vječni grad koje treba popuniti. Zato na suđenje gledajte kao na intervju ili procjenu koja određuje vaš stalni položaj u Njegovom glavnom gradu na novom nebu i novoj Zemlji.

S time na umu, nastavljamo razmatrati kako se „ovdje i sada” promatraju na sudu:

Jer nam se svima treba pojaviti pred sudom Kristovim, da svaki primi što je zaslužio [njegovu plaću], prema onome što je činio u tijelu: nagradu ili kaznu [s obzirom na njegovu svrhu i motiv, i što je postigao, čime je bio okupiran i čemu je predavao sebe i posvećivao svoju pažnju], već prema tome što je za zemaljskoga života činio. (2. Korinćanima 5:10, slobodan prijevod)

Kao vjernicima, naši grijesi, koji su nas mogli osuditi na pakao, poništeni su Isusovom krvlju i zauvijek zaboravljeni (Hebrejima 8:12). Ipak, još uvijek postoji zlo i loše ponašanje za koje ćemo morati položiti račun na sudu vjernicima. To treba zaokupiti našu pažnju.

Riječ *zlo* je grčka riječ *kakós* i definira se kao ono „koje se odnosi na ono što je loše, s implikacijom štetnog i opasnog“ i „uzmicati, odstupiti, povlačiti se u borbi“. Ove riječi upućuju na štetni učinak, koji može biti uzrokovan ne samo našim postupcima već i povlačenjem ili uzmicanjem, ili jednostavnije rečeno, onime što *ne učinimo*. Stoga, ono obuhvaća ne samo ono što smo učinili nego i propuštene prilike. Sveti strah nas drži svjesnima odgovornosti kraljevstva, kao i svakog štetnog motiva ili ponašanja koje oštećuje živote onih koje Bog voli.

Pismo nas često opisuje kao „graditelje“. Možemo na to gledati kao da smo suradnici u podizanju Božjeg doma po mjeri u kojemu će On prebivati zauvijek. Njegov dom ima ime – *Sion* (Psalam 132:13-14) – a njegov građevni materijal sastoji se od živoga kamenja – svih Njegovih svetih (1. Petrova 2:5), s Isusom koji je glavni kamen temeljac (Izaija 28:16).

Pavao jasno utvrđuje naše zadaće: „Njegovo smo, naime, stvorenje, stvoreni u Kristu Isusu radi djela ljubavi koja Bog unaprijed pripremi da *u njima živimo*“ (Efežanima 2:10). Zamijetite da Pavao piše da *trebamo izvršiti ta djela*, ne piše *ako bismo željeli*. Ako se povučemo od naših zadataka tako da izaberemo živjeti na način da udovoljavamo privremenom sebičnom dobitku, to će se smatrati kao „zlo“ ponašanje.

Pavao također piše: „neka svatko pazi kako nadoziđuje“ (1. Korinćanima 3:10). Način kako gradimo je od velike važnosti. Gradimo li s Njegovom vječnom Riječju ili slušamo duh ovoga svijeta? Gradimo li po vodstvu Njegova Duha ili udovoljavamo sebičnim željama? Pavao nastavlja:

Zida li tko na ovom temelju zlatom, srebrom, dragim kamenjem, drvetom, sjenom, slamom, svačije djelo će izići na

vidjelo. To će pokazati onaj Dan, jer će se očitovati vatrom, a ta će vatra otkriti kakvo je čije djelo. (1. Korinćanima 3:12-13)

Postoje razni načini kako možemo provesti ovo vrijeme dano od Boga. Ako živimo za vlastiti dobitak – za privremeno – to se smatra zapaljivim materijalom. Ako živimo nesebično gradeći Njegovo vječno kraljevstvo, na to se gleda kao na materijal kojeg se ne uništava nego pročišćava. Vatra koja pregledava naš život bit će Božja Riječ – drugim riječima: kako su se naši motivi, riječi i ponašanje uskladili s Njom?

Pavao dalje govori: „Onaj kome ostane što je nadozidao primit će nagradu“ (stih 14). Ako naše ponašanje i trud potječe iz poslušnosti Njegovoj riječi i volji za naše živote, naša postignuća će trajati zauvijek. Tu su dvije stvari za zabilježiti. Prvo, naša postignuća će uključivati kako smo utjecali na tuđe živote, zajedno s time kako smo koristili svoje talente dane od Boga za građenje Njegovog kraljevstva. Drugo, naša vječna nagrada će odrediti naš vječni položaj u Njegovu kraljevstvu.

Pavlove sljedeće riječi su konačne:

...a onaj čije djelo izgori, pretrpjet će *veliki* gubitak. Graditelj će *biti spašen*, ali kao netko tko je jedva izbjegao plameni stup. (1. Korinćanima 3:15, slobodan prijevod)

U ovom stihu ima puno toga za izvući. Prvo, graditelj je *spašen*. Tu se ne radi o nevjerniku koji je osuđen na ognjeno jezero zauvijek, nego o onome koji će vječno prebivati u Božjem kraljevstvu.

Drugo, gubitak je veliki. Grčka riječ koja se tu koristi može podrazumijevati kaznu ili gubitak. Većina učenjaka ne vjeruje

da se ovdje radi o kazni, pa tako ni ja. Međutim, riječ ukazuje na osjećaj dubokog gubitka. Zapamtite da se ovaj veliki gubitak neće osjetiti samo na sudu, nego će i utjecati na to kako ćemo živjeti cijelu vječnost.

Treće, dana je usporedba da će to biti kao da je jedva izbjegao plameni stup. Idemo se suvremeno izraziti. Zapadnjaci se često pripremaju za mirovinu. (Ja osobno ne potpisujem ovaj mentalitet, jer mirovina govori o povlačenju od zadatka – što je definicija „zla“ [*kakós*]. Međutim, pošto je shvatljivo, koristit ću mirovinu u svrhu ilustracije).

Zamislite da na dan kada netko ode u mirovinu, banka propadne. Sva ušteđevina za mirovinu je izgubljena i sve što on ima je nekoliko novčanica u novčaniku. Isti dan bankrotiraju mirovinsko osiguranje i sve kompanije u koje je uložio novac. I ne samo to, njegova kuća izgori do temelja, a on se izvuče samo s odjećom koju ima na sebi. Izgubio je sve. Ovakav razvoj situacije bi se smatrao katastrofom. Upravo njega Pavao koristi da opiše kako će neki vjernici ući u vječnost. I to nije razdoblje od dvadeset i pet godina (prosječno trajanje mirovine); to je vječnost.

Ponavljam, Pavao navodi da je vjernik spašen, ali je sve izgorjelo i zauvijek je izgubljeno. Sjetite se: to je vječni sud (odluka). Molim vas, nemojte krivo shvatiti – nije beznačajno biti spašen, naprotiv, beskrajno je bolje nego čitavu vječnost biti izgubljen u ognjenom jezeru. Svi ćemo se neizrecivo radovati, ali ćemo imati osjećaj toga što je moglo biti.

Nije čudno da Pavao koristi ove riječi: „Prožeti, dakle, *strahom Gospodnjim* nastojimo uvjeravati ljude“ (2. Korinćanima 5:11). Molim vas, čujte moje srce: moja je nada da vas sveti strah,

o kojemu Pavao govori, uvjeri da ne gubite svoje vrijeme na beskorisne stvari ili fokusirani na svoju projiciranu ili percipiranu sliku. Moja je nada da svoj dar vremena posvetite poslušnosti Njegovoj Riječi i Duhu.

Učinimo ovo osobnim

Stih: „Jer nam se svima treba pojaviti pred sudom Kristovim, da svaki primi što je zaslužio: nagradu ili kaznu, već prema tome što je za zemaljskoga života činio. Prožeti, dakle, strahom Gospodnjim nastojimo uvjeravati ljude.“ (2. Korinćanima 5:10-11)

Smisao: Ono što učinimo s križem određuje *gdje* ćemo provesti vječnost, ali način kako živimo kao vjernici određuje *kako* ćemo u vječnosti živjeti.

Promišljanje: Fokusiram li se svaki dan na izgradnju onog vječnog – izgradnju života drugih u istini i ljubavi – ili svoju snagu, energiju i vrijeme trošim na izgradnju sebe?

Molitva: Dragi nebeski Oče, oprosti mi što sam usmjerio/la pažnju, energiju, snagu i vrijeme na gradnju onoga privremenoga. Molim Te da mi pokažeš kako da na dnevnoj bazi gradim Isusovo kraljevstvo. Osnaži me da utječem na ljudske živote za vječnost. Hvala Ti u Isusovo ime, amen.

Objava: Tražit ću i sudjelovati u prilikama za vječnost, a ne samo u onima koje će nestati zajedno s ovim životom.

Neodoljiva svetost

3. TJEDAN

*Tjelesna osoba se boji
čovjeka, a ne Boga.*

Snažni kršćanin se boji Boga, a ne čovjeka.

*Slabi kršćanin se previše boji čovjeka,
a premalo Boga.*

- JOHN FLAVEL

15 | STRAH OD LJUDI

Prava svetost znači u potpunosti pripadati Bogu. Glavna definicija svetosti je „izdvojen za Boga“. Širina značenja ovoga je toliko velika da o tome možemo puno pisati. Ovdje ćemo pokriti ono najvažnije, jer strah Gospodnji je sastavni dio svetosti. Ali prije nego krenemo, važno je odmah razjasniti: istinska svetost nije ropstvo; nego prava sloboda.

Lako je moguće da je osuda Ananije i Safire uvod u ono što će svako ljudsko biće iskusiti – sud. Prati nas pitanje: je li ovaj par među onima koji trpe „veliki gubitak“ u nebu, ili su se našli u paklu?

Stih koji se često koristio za objašnjenje vječnoga prokletstva ovoga para nalazi se u evanđeljima u ovim Isusovim riječima: „Ako tko pogrdi Duha Svetoga, taj neće imati oprosta više

nikada“ (Marko 3:29). Pogrešivost ovog razmišljanja je izložena u definiciji riječi *pogrda* ili *hula*, koja znači „govoriti protiv nekoga na način da ošteti ili ozlijedi njegovu ili njenu reputaciju“. Ovaj par je *lagao* Duhu Svetomu, no po definiciji, oni nisu *hulili*. Po tome njihova sudbina ostaje nejasna. Kako god bilo, nitko od nas ne bi trebao zavidjeti njihovu ishodu.

Imamo li u Pismu primjer nekoga za koga znamo da je u nebu, ali će trpjeti gubitak na sudu? Mislim da da. Dopustite da to pokažem kroz Pavlove riječi:

Nastojim li sada steći naklonost ljudi ili naklonost Boga? Tražim li da se svidim ljudima? Kad bih još nastojao svidjeti se ljudima, ne bih bio sluga Kristov. (Galaćanima 1:10)

Koja snažna izjava. Mi gubimo privilegij biti sluga Kristov ako podlegnemo traženju popularnosti. Radeći tako, mi ćemo projicirati sliku koja je potrebna kako bismo bili percipirani onako kako želimo. Pavao s time nije htio imati ništa, pa ne bismo trebali ni mi.

Pavao je hodao u visokom stupnju straha Gospodnjega, sjetite se, on je taj koji je napisao: „sa strahom i drhtanjem nastojte da postignete svoje spasenje“ (Filipljanima 2:12). On je ostao fokusiran na svoju *pravu* sliku – jer će ona biti otkrivena na sudu, a ne na svoju *projiciranu* sliku. To ga je držalo na mjestu prave svetosti i poslušnosti Kristu, čak i kada se je susretao s razočaranjem, neodobranjem i odbacivanjem drugih.

Ova istina treba stalno biti pred nama: *Služiš onome koga se bojiš!* Ako se bojiš Boga, poslušan si Bogu. Ako se bojiš čovjeka, podleći ćeš ljudskim željama. Često se više brinemo da ćemo povrijediti osobu koja je pred nama nego Onoga kojega fizički

ne vidimo, pogotovo ako želimo ljubav i prijateljstvo te osobe. Zbog toga nam je rečeno: „Strah od ljudi je opasna zamka“ (Izreke 29:25, slobodan prijevod) – zamka u koju su Ananija i Safira svakako upali.

Mogu samo zamisliti kako je Pavla susret s drugim vođama ražestio, izazvavši ga da napiše ove konfrontacijske riječi u istoj poslanici:

A kad je Kefa (Petar) došao u Antiohiju, ja sam mu se u lice suprotstavio, jer je zavrijedio osudu. On je, naime, prije nego su došli neki ljudi iz Jakovljeve okoline, jeo s poganima, ali kad ovi dođoše, on se zbog straha od obrezanih počeo povlačiti i kloniti. Njemu su se u pretvaranju priključili i ostali Židovi, tako da je njihovim pretvaranjem bio zaveden i Barnaba. Ali kad sam vidio da ne idu pravo prema istini Evanđelja, Kefi pred svima rekoh: »Ako ti koji si Židov živiš poganski, a ne židovski, kako možeš siliti pogane da žive židovski?« (Galaćanima 2:11-14)

Petar, Barnaba i drugi židovski vjernici su se bojali negodovanja onih koje su poštovali. Njihova želja za prihvaćanjem ih je odvela ka licemjernom ponašanju – prvo Petra, a onda i sve ostale. Njihova *projicirana* slika im je bila važnija od njihova integriteta, i to ih je odvelo prema ponašanju koje nije bilo sveto. Drugi prijevod Izreka 29:25 govori: „Opasno je brinuti se o tome što drugi misle o tebi“.

Pavao, koji je očuvao svoj integritet, suprotstavio se Petru u lice, kao i Barnabi i svima ostalima koji su popustili vršnjačkom pritisku. Pavao je brzo naglasio da kada su konzervativni židovski vođe odsutni, Petar i društvo žive prema istini, prema njihovoj *stvarnoj* slici. Oni su bili osposobljeni biti pravi predstavnici Isusa Krista – prihvatiti, voljeti i družiti se s novim vjernicima poganskog podrijetla. Ali čim su se uvjeti

promijenili, Petar i prijatelji su se prebacili na *projiciranu* sliku da ugone svojim suvremenicima. Posljedice njihova ponašanja nisu bile izgrađujuće nego štetne.

Petar je svet; on je na nebu. Međutim, ovo je primjer zlih i štetnih motiva, riječi i djela koji će se pregledati na sudu. Ako živimo s ustrajnim ciljem da ugodimo Isusu, nećemo skliznuti u to da budemo kontrolirani time kako nas drugi *percipiraju*; nego ćemo živjeti u istini. To je važan segment prave svetosti. Pažljivo pročitajte ovo:

Božja riječ je živa i djelotvorna i oštija je od dvosjeklog mača. Ona prodire duboko u nas, gdje se duša i duh spajaju, u središte naših zglobova i kostiju. I ona sudi misli i osjeća naše srca. Ništa na ovom svijetu se ne može sakriti od Boga. Sve je jasno i otvoreno pred njime, i njemu moramo objasniti način kako smo živjeli. (Hebrejima 4:12-13, slobodan prijevod)

Jeste li upili ove riječi? Ako ste ih površno prošli jer su vam poznate, pročitajte ih polako i proučite svaku izjavu.

Uočite kako Božja Riječ prodire duboko u naše nutarnje misli i želje. Ona nas izlaže tome tko uistinu jesmo, a ne onome što projiciramo da smo. Ako ju slušamo i poslušamo, Božja Riječ nas štiti od samozavaravanja – od misli poput ovih: *Bog nas ne vidi*, koje uzrokuju bezbožno i nesveto ponašanje.

Ako smo pozorni na Riječ Božju, ona drži strah Gospodnji aktivnim u našim srcima. Ona nas drži potpuno svjesnima činjenice: „nema stvorenja skrivena pred njim. Naprotiv, sve je golo i otkriveno očima onoga komu moramo dati račun“ (Hebrejima 4:13). Sada imamo bolje razumijevanje zašto nas Duh Sveti savjetuje:

Sine moj [ili kćeri], ako primiš moje riječi, i pohraniš u sebi moje zapovjedi, i uhom svojim osluhneš mudrost i obratiš svoje srce razboru; jest, ako prizoveš razum i zavapiš za razborom; ako ga potražiš kao srebro i tragaš za njim kao za skrivenim blagom – tada ćeš shvatiti strah Gospodnji i naći ćeš Božje znanje. (Izreke 2:1-5)

Najmudrije je slijediti Njegovu Riječ u svojoj dubini – mjestu koje upravlja našim motivima i namjerama. Kada gledamo na Božju Riječ kao najveće blago i budemo poslušni onome što je otkriveno, ulazimo u *sigurnu zonu*. Kada iskreno tražimo da upoznamo Njegove putove kao da je to najveća nagrada, tada znamo i razumijemo strah Gospodnji i izbjegavamo prijevaru projicirane lažne slike. Mi smo tada sposobni živjeti u integritetu i istini i naši koraci su sigurno usmjereni na putu svetosti.

Učinimo ovo osobnim

Stih: „Učinite Jahvu nad vojskama svetim u vašim životima; jedino se njega bojte, strah od njega neka vas prožme. On je onaj pred kojim se trebate tresti. On će vas čuvati sigurnima.“ (Izaija 8:13-14, slobodan prijevod)

Smisao: Vi ćete služiti onome koga se bojite. Ako se bojite Boga, Boga ćete poslušati. Ako se bojite čovjeka, ugađat ćete čovjekovim željama. Ako težite tome da ugađate željama drugih, tada više ne možete biti pravi sluga Isusa Krista.

Objava: Zašto se više trudim ne uvrijediti osobu pored mene nego Onoga kojega ne vidim fizičkim očima? Zašto težim za ljubavlju, prihvaćanjem i prijateljstvom od drugih ljudi više nego od Boga? Kako to mogu promijeniti?

Molitva: Dragi nebeski Oče, molim Te da mi oprostiš za trenutke kada sam tražio/la odobravanje drugih više od Tvojeg odobravanja. Isuse, kajem se što sam tražio/la popularnost kod ljudi umjesto Tvoga odobravanja. Odabirem biti svet/a, odvojen/na za Tebe. Od sada pa na dalje, Ti si onaj kojemu želim udovoljiti. U Isusovo ime, amen.

Objava: Ja sam sluga Kristov. Njegovo odobravanje tražim više od odobravanja drugih.

*Ako u nečijem srcu vlada strah Gospodnji, to
će se očitovati u djelima dobročinstva
i pobožnosti, i jedno nipošto
ne isključuje ono drugo.*

- MATTHEW HENRY

16 | STAV POVLAŠTENOSTI

Poslanica Galaćanima je napisana oko 49. godine poslije Krista, pa možemo zaključiti da se Pavlova korekcija Petra i drugih židovskih vođa dogodila prije ovoga vremena. Više od desetljeća kasnije, oko 63. godine, Petar je napisao prvu poslanicu. Siguran sam da je konfrontacija, koja je bila poznata cijeloj crkvi u Galiciji, još bila živa u njegovu sjećanju kada je napisao ove riječi:

Nemojte pasti natrag u svoj prijašnji način života – u udovoljavanje vlastitim željama. Tada niste znali bolje od toga... Zapamtite da nebeski Otac kojemu se molite nema pristranosti. On će vam suditi ili vas nagraditi prema onome što ste činili. Tako da morate živjeti u *strahopoštovanju* prema njemu tijekom svog boravka ovdje kao „privremeni stanovnici“ . (1. Petrova 1:14, 17, slobodan prijevod)

Ovdje je očito da Petar piše vjernicima – onima koji su se odrekli samih sebe, razapeti su svijetu i potpuno predani slijeđenju Isusa. Svaki drugi oblik obraćenja izvan ove osnove nije autentičan (Matej 16:24; Marko 8:34; Luka 9:23; Galaćanima 6:14). Jednom kad se obraćenje odvalo, božanska priroda se formirala u nama. Predajući se ovoj prirodi, oslobađamo se od diktata naših tjelesnih osjetila, i osposobljeni smo udovoljavati vodstvu Duha Svetoga i Božje Riječi (2. Petrova 1:4).

Apostol nas upozorava da se ne vratimo starom načinu života prema vlastitim željama koje su nas nekada kontrolirale. Jedan od najvećih nagona kojemu se moramo oduprijeti i razapeti ga je *samoodržavanje*. To je srž motivacije iza projiciranja samoga sebe kako bismo bili željeno percipirani od drugih – drugim riječima, strah od ljudi. To je potaklo ne samo Petrovo štetno ponašanje nego također i ono Ananije, Safire, Barnabe i drugih.

Petar nas upozorava da će nam biti suđeno bez pristranosti, u ovome životu ili sljedećem, ako udovoljimo tim žudnjama. Suprotno tome, bit ćemo nagrađeni ako se čvrsto pridržavamo Božjih želja. Usred ovih uputa, on daje strogo upozorenje: *Bog nema miljenika*. Razmotrimo što bi moglo stajati iza ove tvrdnje.

Ovome apostolu je Isus dao moćnu službu. On je bio jedan od glavnih vođa u ranoj crkvi, ali opet, nekoliko godina prije, u Antiohiji, on i njegovi suradnici židovski vođe pali su u zamku služenja samima sebi. Možda ga je Pavlova otrežnjujuća konfrontacija potakla da iskreno propita vlastite motive i djela. U biti, Petar se morao suočiti s time što stoji iza njegova licemjerstva.

Možda je tijekom ovoga suočavanja razmišljao o pogrešnom ponašanju drugih biblijskih vođa, poput kralja Šaula ili kralja Davida. Šaul nije poslušao jasnu zapovijed s neba da bi zadobio naklonost svoje vojske – strah od čovjeka. David je počinio preljub pa ubio muža te žene da bi spasio svoj ugled – strah od ljudi. Oba kralja su konfrontirana i oba su primili neki oblik osude. Šaul je izgubio svoje kraljevstvo. Mač nikada neće otići od Davidova doma. Pali su u zamku misleći da su favorizirani od Boga, obojica su kompromitirala zdrave osobne granice i, posljedično tome, skrenula u bezbožno i neposlušno ponašanje.

Petar je bio svjestan kako lako se to može dogoditi. On nas je upozorio da izbjegnemo misli da smo povlašteni, zbog kojih mislimo da ćemo biti izostavljeni iz suđenja, kao na primjer: „Ja ustrajno radim za Gospodina.“, ili „Ja sam toliko dao/la za izgradnju Njegova kraljevstva.“ ili „Proveo/la sam godine u zastupanju i molitvi.“ ili „Puno sam postigao/la kao crkveni vođa.“ Budimo iskreni, nema kraja ovim prijevornim razmišljanjima, ali sva ona vode do ovoga: *Ja imam slobodan prolaz.* Taj stav napušta blago straha Gospodnjega.

Petar je počeo potpunije shvaćati težinu Isusove izjave kada je rekao: “Kada me poslušate trebate reći: „Beskorisne smo sluge koje su samo obavljale svoju dužnost““ (Luka 17:10, slobodan prijevod). Grčka riječ “bezvrijedan“ koja se tu koristi definira se kao „ne zavrjeđivati posebnu hvalu, nije vrijedno posebne pohvale“¹. Bez obzira koliko smo odano služili Bogu, nikad ne bismo trebali upasti u stav povlaštenosti. To je prijevarno stanje uma koje nas sve lako zarobljuje, a posebno vođe.

U svojim poslanicama Petar piše s iskustvom i otkrivenjem. On zna da je protuotrov strahu od čovjeka život u pobožnom strahu. Ovdje opet govorimo o dubokom strahopoštovanju.

Ono nam daje ključeve koji nas pozicioniraju da budemo nagrađeni od Boga, a ne da budemo suđeni bez naklonosti.

U svjetlu ovoga, ako pogledamo Isusovo učenje o „uskim vratima i tijesnom putu“, još je jasnija iznenađujuća stvarnost koju mnogi propuštaju:

Uđite na uska vrata, jer široka vrata i prostran put vode u propast, i mnogo ih je koji idu njim. Kako su uska vrata i tijesan *put* koji vodi u život, i malo ih je koji ga nalaze. (Matej 7:13-14)

Isus govori o uskim vratima, za koja mnogi vjeruju da su ulaz u vječni život kroz gospodstvo Isus Krista. Slažem se.

Međutim, otkrio sam da mnogi „put“ smatraju putem nevjernika koji ih vodi ka uništenju. Ako pobliže pogledate, uočit ćete da On vjerojatno ne govori o putu *prije* pronalaženja vrata, nego o putu *nakon* što smo prošli kroz njih. Leon Morris piše: „Mi prođemo kroz vrata odmah na početku (predanje da ćemo slijediti Krista), nakon čega slijedimo put pred nama“. Isus govori o našem životu u Njemu nakon što smo spašeni. On izjavljuje da je on težak (uzak put).

Milost koja je tako popularna u našoj zapadnoj crkvi proširila je taj put. Izjavljuje se: „Svi naši grijesi, prošli, sadašnji i budući su oprosteni.“ Ovo je istina u ispravnom kontekstu, ali nam se to govori na način da mislimo da možemo živjeti raskalašen život, ne puno drugačiji od onih u izgubljenome svijetu, i još uvijek biti u zajedništvu s Bogom. To nije istina, jer nastavak Petrove poslanice ide ovako:

Nemojte pasti natrag u svoj prijašnji način života, u udovoljavanje vlastitim željama. Tada niste znali bolje od toga. Ali sada *morate* biti sveti u svemu što radite, kao što je svet Bog koji vas je odabrao.

JerPismogovori: „Buditesveti, jerjasamsvet.“ (1.Petrova 1:14-16, slobodan prijevod)

Svetost nije preporuka koju bismo trebali poslušati; to je zapovijed koju moramo izvršiti. Mudri smo ako obraćamo pažnju na preporuke, ali smo ludi ako olako uzimamo zapovijedi Božje. Nadalje, Petar ne govori o našem položaju u Kristu nego o našim djelima. Moramo živjeti u *phóbosu* (svetom strahu) da bismo postigli ovaj životni stil. Bog nam je dao dvije snažne sile da nam pomognu da ne upadnemo u jarke koji nas žele zarobiti sa svake strane toga uskoga puta. Prvi jarak je *legalizam*, a drugi *bezakonje*.

Prije su mnogi u crkvi bili u jarku *legalizma*. U te dane, svetost je bila utemeljena na ljudski oblikovanim zahtjevima življenja koji nisu bili biblijski. Propovijedano je pogrešno Evandjelje spasenja po djelima. To je bilo užasno ropstvo i mnoge je dovelo do odbojnosti, a neke čak odvelo od vjere. Od toga užasnog jarka nas je oslobodilo veliko otkrivenje: *Bog je dobar Bog. Ljubav* našeg nebeskog Oca je postala stvarna i mnoge izvukla iz tog jarka legalizma.

Ali, učinili smo ono što ljudi često rade – bili smo odlučni da budemo toliko daleko od okova legalizma da smo zalutali na suprotnu stranu i pali u jarak *bezakonja*. Ovaj jarak nas hvata u zamku da vjerujemo da smo spašeni nebiblijskom milošću koja dopušta da živimo isto kao i ostatak svijeta – da možemo živjeti prema željama koje potječu od naših osjetila, umjesto razapetog života po snazi Krista u nama. Ovo je laž koja mnoge sprječava da iskuse prisutnost, blagoslov i snagu Božju.

Svetost nije ropstvo; nego prava sloboda koja otvara put uživanja i u Bogu i u ovome životu. Pozvani smo živjeti život dostojan Onoga koji nas je spasio. Mi ga živimo uz pomoć straha Gospodnjeg. Razradit ćemo ovu istinu u sljedećim poglavljima.

===== Učinimo ovo osobnim =====

Stih: „Velika cesta će prolaziti kroz nekada napuštenu zemlju. Zvat će se Cesta Svetosti. Zlobni ljudi nikada neće njome putovati. Ona će biti samo za one koji hodaju Božjim putovima; budale nikada neće hodati njome.“ (Izaija 35:8, slobodan prijevod)

Smisao: Ljubav Božja nas štiti od jarka legalizma. S druge strane, strah Gospodnji nas štiti od jarka bezakonja. Sveti strah mi daje snagu da ostanem na putu prave svetosti.

Promišljanje: Na koji način ignoriram sveti strah i toleriram bezbožno ponašanje u svome životu? Kako mi je moja služba u kraljevstvu dala dopuštenje da ignoriram zapovijed da budem svet/a kao što je Bog svet? Na koji način povlaštenosti je uzrokovala da zgriješim i padnem u jarak bezakonja?

Molitva: Dragi Gospodine, oprosti što sam pretpostavljao/la da ću biti izuzet/a iz suđenja zbog moga služenja u Tvome kraljevstvu. Kajem se zbog toga i prihvaćam Tvoju zapovijed da budem svet/a kao što si Ti svet. Odabirem prihvatiti Tvoju ljubav za mene, ali i sveti strah od Tebe. Odabirom i jednoga i drugoga, Tvoja Riječ obećaje da ću ostati na putu koji vodi u život. U Isusovo ime, amen.

Objava: Odabirem biti svet/a kao što je Bog svet!

Djeco, bojte se Boga; govorim vam, budite u strahopoštovanju u svojim mislima da biste izbjegli ono što je zlo, i brižno radite na tome da prihvatite i činite ono ispravno.

- WILLIAM PENN

17 | ODVAJANJE OD ZLA

Strah Gospodnji je dar našeg nebeskog Oca. On nas štiti da se ne odvojimo od Isusa koji je izvor beskrajnog života, ljubavi, radosti, mira, dobrote, nade i svih svojih brojnih čuda. Odmaknuti se od Njega znači približiti se smrti, tami i naposljetku vječnom grobu. Rečeno nam je: „Strahom se Gospodnjim uklanja zlo“ (Izreke 16:6).

Podijelit ću s vama događaj kada je ta istina za mene postala stvarnost. Kasnih 1980-ih grešnost jednoga popularnoga televizijskog evangelizatora je postala javno razgllašena. On je bio jedan od najpoznatijih osoba na svijetu, ali iz pogrešnih razloga. U to je vrijeme njegova služba bila najveća u svijetu, u dosegu i financijski. Međutim, njegova ogromna slava je rasla dok su svi veliki izvori vijesti dnevno izvještavali o njegovim zločinima, sudskim parnicama, presudi i na kraju njegovu odlasku u zatvor.

Bio je osuđen na četrdeset i pet godina robije, što mu je kasnijim prizivom smanjeno na pet godina. Godine 1994., četvrte godine u zatvoru, moj pomoćnik je primio neobičan telefonski poziv. Iako sam mu bio nepoznat, netko mu je dao moju prvu knjigu *Pobjeda u divljini* (danas poznatu pod naslovom *Bože, gdje si?!).* Pročitao ju je u zatvoru i bio je duboko dirnut. Zamolio je svoga pomoćnika da me pronade i pita bih li ga htio posjetiti.

Učinio sam to i nikada neću zaboraviti taj susret. Ušao je u zatvorsko područje za posjetitelje u svojoj zatvoreničkoj odjeći. Prišao mi je, raširio svoje ruke i snažno me zagrlio iskrenim zagrljajem koji je trajao oko minutu. Potom je zgrabio moja ramena, pogledao me sa suzama i iskreno pitao: „Jesi li to napisao ti ili netko drugi za tebe?“

Odgovorio sam: „Ja sam to napisao. Iskusio sam patnju, ali niti približno onome što ste vi prošli.“

Tada je rekao: „Imamo toliko toga za razgovarati, a imamo samo devedeset minuta.“

Bio sam još uvijek malo plašljiv pošto je to bio prvi sastanak s njime. Ovaj čovjek je bio toliko ocrnjen i oklevetan da iskreno nisam znao s kime razgovaram. Ali kada smo sjeli, razoružao me je svojim prvim komentarom. Gledajući u moje oči rekao mi je: „Johne, ovaj zatvor nije Božja osuda za moj život; nego Njegova milost. Da sam nastavio hodati putem kojim sam išao, završio bih u paklu zauvijek.“

U tom trenutku je imao moju punu pozornost. Nastavio je objašnjavati kako je bio zao i koliko je veliko Božje oslobođenje u njegovu životu. Nije mi trebalo dugo da shvatim da razgovaram

s iskrenim, slomljenim i raskajanim čovjekom Božjim. Pričao mi je kako ga je Bog oslobodio od tame tijekom prve godine u zatvoru.

Saznao sam da je svaki dan provodio sate, sam i u grupi, u čitanju Biblije i u molitvi. Entuzijastično mi je govorio o njihovoj crkvi u zatvoru i njihovu pastoru, koji je također bio zatvorenik. Misleći da je on najkvalificiraniji, pitao sam ga zašto on nije pastor. Objasnio mi je da nije htio biti dio vodstva sve dok njegova transformacija ne bude gotova. Reкао je: „Johne, ja sam bio majstor manipulacije, i ne želim tome dati priliku da opet iziđe na površinu.“

Njegova izjava se pokazala istinitom godinu dana kasnije jer se nakon izlaska iz zatvora pridružio misijskoj organizaciji u centru Los Angelesa. Ponizno je bio na ulicama dvije godine brinući o beskućnicima. Sviđalo mu se to jer su ljudi s ulice bili jedni od rijetkih u državi koji nisu znali tko je on.

Nakon dvadesetak minuta slušanja, oslobodio sam se dovoljno da postavim nekoliko pitanja. Započeo sam s najvećim kojeg sam se mogao sjetiti: „Kada ste prestali voljeti Isusa?“

Postavio sam to pitanje, jer ranije u njegovoj službi, ljubav prema Isusu je zračila iz njega. Njegova vatra i strast su bili očiti svima koji su ga slušali. Želio sam saznati kada je njegova ljubav ohladila i što je to uzrokovalo.

Gledajući me u oči, s velikom iskrenošću mi je rekao: „Nikada nisam prestao voljeti Isusa“.

Bio sam šokiran i malo se naljutio na njegov odgovor. *Kako se to usuđuje reći!* – mislio sam. Odmah sam uzvratio. „O čemu

vi govorite? Učinili ste preljub sedam godina prije nego što ste procesuirani za pronevjeru poštom koja vas je odvela u zatvor. Kako možete reći da ste tih sedam godina voljeli Isusa?“

Bez prekidanja kontakta očima, on je mirno rekao: „Johne, volio sam Isusa cijelo vrijeme.“

Moja uznemirenost je bila očita. On je zastao i objasnio: „Johne, nisam se bojao Boga“. Opet je zastao i detaljnije objasnio: „Volio sam Isusa, ali se nisam bojao Boga.“

Ostao sam zaprepašten i bez riječi. Iskreno, bio sam zapanjen onime što je bilo rečeno. Tišina je trajala dobrih petnaestak sekundi, moj um je to sve procesuirao cijelo vrijeme. Tada je izjavio ono što još odjekuje kroz cijelo moje biće: „Johne, postoje milijuni Amerikanaca koji su poput mene – vole Isusa, ali se ne boje Boga.“

Zvučalo je kao da je to sam Bog izgovorio. Na tolika pitanja je odjednom odgovoreno s tom izjavom. Sve mi se odmotavalo i najveće prosvjetljenje toga trenutka je bilo to da je njegova priča stavila u riječi korijenski uzrok masovnog napuštanja vjere u našoj naciji. Nažalost, tada rasprostranjeno otpadništvo je otada eskaliralo.

Sveto pismo je jasno – strah Gospodnji je početna točka intimnog upoznavanja Boga. Bez toga, mi razvijamo plitki i lažni odnos s krivotvorenim Isusom – onim koji nije Kralj slave. Vjerujemo u nerealnog spasitelja. Malo kasnije ću detaljnije potkrijepiti ovu istinu. Dopustite da je prvo dokažem s dva brza primjera.

Dok ovo pišem, ovaj tjedan mi je rečena novost, koja slama srce, o jednoj mladoj djevojci koju poznajem otkad je bila mala djevojčica. Rasla je kao vjernica i izjasnila se kao sljedbenica Isusa, ali je živjela pomiskuitetan život, s reputacijom kao „laka“ djevojka među muškim kolegama. Nedavno je objavila na Instagramu da ju je Isus držao za ruku tijekom cijelog procesa abortusa. Na kojega Isusa se to odnosi?

Druga mlada žena koja je bila u braku s pobožnim muškarcem mi je rekla u lice da joj je Isus obećao da će se pobrinuti za nju ako se odluči rastati od svoga muža. Ona je to učinila i uzrokovala uništenje svome mužu, djeci, obitelji i prijateljima. Razlog njezina razvoda nije bio skandalozan, ona jednostavno više nije voljela muža. Nije bilo zlostavljanja, nemoralnosti, financijskih problema – to je sve ona sama rekla. Također je rekla da je bio dobar i brižan muž i otac. Na kojega Isusa se to odnosi?

Ovo su samo dva od bezbrojnih primjera onih koji ispovijedaju odnos sa Isusom, ali žive život koji pokazuje nešto drugo. Kako su njih dvije i mnogi drugi tako prevareni? Vjerujem da je to zbog nedostatka svetoga straha.

Stoga, ljubljeni moji, poslušni, kako ste uvijek bili – ne samo kad sam prisutan nego još više kada sam odsutan – sa strahom i drhtanjem nastojte da postignete svoje spasenje. (Filipljanima 2:12)

Pavao ne piše da bismo trebali napredovati u svome spasenju u *ljubavi i dobroti*. Mnogi bi ove dvije mlade žene oslovili kao ljubazne i dobre. One bi mogle potvrditi svoju odanost Isusu po godinama koje su provele u crkvi i služenju. No kako su mogle tako duboko upasti u bezakonje? Nedostajalo im je isto što i onom poznatom evangelizatoru. Strahom Gospodnjim se odvajamo od zla, a ne ljubavlju Božjom. Ljubav Božja nas privlači k Njemu; strah Gospodnji nas čuva od zla koje nas želi uništiti.

Učinimo ovo osobnim

Stih: „Strah Gospodnji mržnja je na zlo. Oholost, samodostatnost, put zloće i usta puna laži – to ja mrzim“. (Izreke 8:13)

Smisao: Strah Gospodnji je dar našeg nebeskog Oca koji nas štiti od toga da se odvojimo od Njega. U trenutku kada razvijemo toleranciju prema grijehu, a ne mržnju prema njemu, započinje naše udaljavanje od Boga.

Promišljanje: Otpadanje se ne dogodi u trenutku kada se osoba nađe u krevetu s nekim van bračnog saveza. Ono ne započinje u trenutku kada se osoba zatekne u pronevjeri novca svojih poslodavaca. Ono započinje puno prije, kada počnemo tolerirati ono za što je Isus dao svoj život da nas oslobodi. Što to toleriram u svome životu, a da je Isus umro da me toga oslobodi?

Molitva: Dragi Gospodine, molim Te da mi oprostiš toleriranje grijeha, ne samo u mome životu nego i u životima vjernika s kojima sam povezan/a. Oprosti mi što ih nisam blago i u ljubavi konfrontirao/la tako da ne nastave ići pogrešnim putem. Kajem se zbog tog toleriranja. Hvala Ti što mi to opraštaš. U Isusovo ime, amen.

Objava: Voljet ću ljude, jer Bog voli ljude. Mrzit ću grijeh koji uništava ljude koje volim.

*Korak mi čvrsto prionu
za tvoje staze, ne zasta mi
noga na putima tvojim.*

- PSALAM 17:5

DUGOVJEČNOST

Nakon dva značajna iskustva 1994. godine – kada je na crkvenoj konferenciji moja poruka o strahu Gospodnjem bila ispravljena i po posjetu poznatom propovjedniku u zatvoru – strast za razumijevanjem i rastom u svetom strahu se još više rasplamsala. Oba događaja su imala sličnu poruku, ali iz dvije različite perspektive.

Ta crkva, koja je bila najveća i najutjecajnija na tom području, više ne postoji. A njezin pastor, koji je podučavao da se novozavjetni vjernici ne trebaju bojati Boga, više nije u službi. Službenik kojega sam susreo u zatvoru izgubio je svoju mega službu, ali pošto je otkrio i prihvatio sveti strah, ostao je na putu vjernog služenja Bogu i ljudima. On trenutno ima drugačiju organizaciju služenja koja utječe na mnoge.

Ova dva nepovezana događaja otkrila su kako je strah Gospodnji presudan da bi se izbjegle zamke zla koje bi skratile naš mandat učinkovitih Kristovih ambasadora. Možemo ga sažeti u jednoj riječi: *dugovječnost*. Nedavno je jedan cijenjeni pastor podijelio sa mnom svoj razgovor sa sveučilišnim profesorom Biblije, koji je provodio temeljitu istraživačku studiju pojedinaca iz Svetoga pisma koje je Bog pozvao i ovlastio. On je otkrio da je 75 % odabranih glasnika vrlo kratko bilo učinkovito i mnogi od njih nisu dobro završili. Ako s ovim istraživanjem uparimo današnje tragedije u službi, *dugovječnost* je izazov koji svi moramo ozbiljno shvatiti.

Kasnih 1990-ih važnost svetoga straha povezanog s *dugovječnošću* će se opet potvrditi još jednim važnim iskustvom i otkrivenjem koje je iz njega proizišlo. Služio sam u Kuala Lumpuru, u Maleziji. To je bila deseta, zadnja služba i sastanak je bio pun vjernika koji su doputovali iz cijele zemlje. Nakon podijeljene poruke, mnogi su odgovorili na poziv da se posvete službi. Ispred široke pozornice bilo je mnoštvo koje je čekalo molitvu.

Krenuo sam niz stepenice na pozornici, kad se odjednom Božja prisutnost neočekivano manifestirala u gledalištu na opipljiv i značajan način. Bila je označena Njegovom ljubavlju i radošću. Oni ispred mene su se počeli smješcati, što se ubrzo pretvorilo u veliki smijeh i ta se radost brzo proširila dok svi nisu bili zahvaćeni njome. Izgledalo je kao da je Abba Otac odlučio osvježiti svoju djecu. Nije mi dugo trebalo da shvatim da ne trebam činiti ništa, pa sam samo sjeo na rub pozornice i uživao gledajući Boga kako osnažuje i blagoslivlja svoju djecu.

Nakon pet do sedam minuta, Njegova predivna prisutnost se podigla, ostavljajući mirnoću u atmosferi. Svi smo bili tihi

i uživali poseban mir u gledalištu. Međutim, u nekoliko trenutaka Božja prisutnost se očitovala na drugačiji način, onaj kojeg se sjećam iz Brazila. Stajao sam iščekujući promjenu. Postajalo je snažnije i snažnije; ovog puta nije puhao vjetar, ali Njegov autoritet i veličanstvenost su bili nepogrešivo stvarni. Oni koji su se prije par minuta smijali, bez ikakve upute, spontano, briznuli su u plač i vapaj, neki od njih iznimno snažno.

Prisutnost se pojačala i vapaji su postajali intenzivniji. Bilo je kao da su ovi tihi Azijati bivali kršteni Božjom vatrom. Nije moguće opisati ni ovo očitovanje i to ni nije svrha dijeljenja ovog svetog trenutka, ali je važna veličanstvenost Njegove prisutnosti. Povećala se do točke u kojoj sam mislio da više ne bismo mogli izdržati.

U ovom sam susretu postao iznimno svjestan razlike između naše duše i duha. Rečeno nam je da Riječ Božja rastavlja dušu i duh (Hebrejima 4:12). Moj um (duša) je mislio: *Ne mogu više izdržati! Bože, to je previše!* A moje srce (duh) je vapilo: *Bože, molim te, nemoj otići, nemoj prestati!*

Opet sam pomislio: *Johne Bevere, ako učiniš ijedan pogrešan pokret, kažeš ijednu pogrešnu riječ, mrtav si.* Kao i u Brazilu, ne mogu sa sigurnošću to tvrditi, ali sam znao da se nepoštivanje ne bi toleriralo u ovoj atmosferi.

Cijela manifestacija Njegove silne prisutnosti trajala je oko tri do četiri minute i onda se podigla. Opet, bez ikakvih uputa, ljudi su postali skladno tihi. Ostao sam tih još nekoliko minuta u miru i tišini koja je uslijedila.

Dok smo napuštali zgradu, okruženje je bilo svečano, tiho i dostojanstveno. Zastao sam da se pridružim muškarcu i ženi

iz Indije; oboje su bili značajno dotaknuti Božjom prisutnošću. Samo smo nekoliko trenutaka gledali jedni druge u oduševljenju i tišini, a onda je ona nježno progovorila: „Johne, osjećam se tako čistom iznutra“. Njezin muž je kimnuo u znak slaganja.

Kada je izgovorila te riječi, srce mi je poskočilo. Napokon je netko točno opisao ono što sam osjećao poslije svega u Brazilu, a sada i u Maleziji. Odgovorio sam s kontroliranim osjećajima: „I ja također.“ Više nismo razgovarali, ali je njezina izjava nastavila odjekivati u meni ostatak večeri.

Sljedećeg sam se jutro u svojoj hotelskoj sobi pripremao igrati košarku s jednim mladim čovjekom iz osoblja crkve i Biblijske škole. Odjednom, čuo sam kako Duh Sveti govori mome srcu: „Sine, čitaj Psalam 19.“

Zgrabio sam svoju Bibliju, otvorio i započeo čitati. Potom sam stigao do 10. stiha:

Strah Jahvin je čist, ostaje zauvijek... (Psalam 19:10, slobodan prijevod)

Viknuo sam u svojoj sobi: „To je to! To je to!“ Bio sam u strahopoštovanju – upravo to mi je dan prije rekla ona žena. Tamo je bila neopisiva čistoća, neokaljana čistoća koju smo osjetili u svojim dušama.

A onda su sa stranice iskočile riječi „ostaje zauvijek“. Duh Sveti je odmah progovorio mom srcu:

Sine, Lucifer je vodio slavljenje ispred moga prijestolja, vodio je cijelu nebesku vojsku jer je bio zadužen i pomazan da to radi. Bio mi je blizu, promatrao moju slavu, ali me se nije bojao; zbog toga, on nije ostao ispred moga prijestolja zauvijek. (Ezekiel 28:13-17)

Trećina anđela je promatrala moju slavu, a udružili su se s Luciferom. Oni me se nisu bojali i nisu ostali u mojoj prisutnosti zauvijek. (Otkrivenje 12:4,7)

Adam i Eva su šetali u prisutnosti moje slave po dnevnu povjetarcu. Oni me se nisu bojali, oni nisu ostali u Edenskom vrtu zauvijek.

Sine, svako stvoreno biće koje okružuje moje prijestolje za cijelu vječnost će morati proći sveti test straha Gospodnjega. (Postanak 3:8)

Moje oči su se otvorile ovoj istini. Počeo sam razmišljati o svim pastorima kojima je prekinuta učinkovitost službe ili nisu dobro završili.

Mnogi su započeli sa strašću, iskreno voljeli Isusa, bili poslušni i požrtvovni u službi Božjem narodu, ali su postali iscrpljeni, cinični, i mnogi su izišli iz službe. Oni nisu izdržali.

Neki su ostali u službi, ali su je koristili kao sredstvo dobitka i u razne druge sebične svrhe. Neki bi postali seksualni predatori, koristeći svoj položaj vođe da ciljaju nevine žene; neki bi postali savjetnici i naplaćivali pozamašne iznose za prijevarne poruke službenicima kako bi manipulirali svojim sljedbenicima da daju velike priloge; drugi bi lagali proročke riječi od Boga, tako da bi našli način kako da dešifriraju informacije od pojedinaca kojima su trebali služiti, i onda bi objavljivali da im je to otkriveno od Boga. Lista pokvarenih ponašanja je skoro beskrajna.

Kako oni koji započnu toliko čisto, završe toliko zagađeno? Zašto tu nema dugovječne učinkovitosti? Zbog manjka svetoga

straha. Ono što je ugađalo Isusu uzimalo se zdravo za gotovo ili čak izbjegavalo, kao što je to bio slučaj s pastorom s jugozapada SAD-a. Oni odgovaraju sebe i druge od onoga što Bog naziva „svojim blagom“. Ali poslušajte kako Božja Riječ govori o svetom strahu i dugovječnosti:

Blago čovjeku koji se boji Jahve...njegova pravednost ostaje do vijeka...u vječnome će spomenu biti pravednik. (Psalam 112: 1, 3, 6)

Ne trebamo doživjeti tragedije kako bismo otkrili koliko je važan sveti strah. Molim vas, zbog slave Božje i svoje dugovječnosti, učinite sveti strah svojim blagom.

Učinimo ovo osobnim

Stih: „...Ljubav Jahvina vječna je nad onima što ga se boje...“
(Psalam 103:17)

Smisao: Svako stvoreno biće koje okružuje Božje prijestolje u vječnosti bit će ono koje ga se boji.

Promišljanje: Jedan od aspekata življenja na dobar način je završiti na dobar način. Strah Gospodnji traje zauvijek. Kako da sveti strah učinim stupom u svome životu? Na koji praktičan način mi strah Gospodnji može biti filter za sve što govorim i činim?

Molitva: Dragi nebeski Oče, Tvoja Riječ kaže da si Ti u stanju očuvati me od pada i da ćeš me s velikom radošću i bez ijednog nedostatka dovesti u svoju slavnu prisutnost. Znam da je to po djelu otkupljenja moga Gospodina Isusa, zajedno s prihvaćanjem svetog straha koji osigurava ovaj vječni odnos. Molim da sveti strah uvijek prebiva u meni, da zauvijek mogu živjeti u Tvojim prisutnosti. U Isusovo ime, amen.

Objava: U svetom strahu ću prebivati u domu Gospodnjem, u Njegovoj prisutnosti, zauvijek.

*Ako tvoje zadovoljstvo nije u činjenici da je
tvoj Otac svet, svet, svet, onda si duhovno
mrtav. Možeš biti u crkvi. Možeš pohađati
kršćansku školu. Ali ako u tvojoj duši nema
radosti zbog Božje svetosti, onda ne poznaješ
Boga. Ne voliš Boga. Nisi u doticaju s Bogom.
Slijep si na njegov karakter.*

- R. C. SPROUL

19 | OČISTIMO SE

„Strah Jahvin je čist, ostaje zauvijek... (Psalam 19:10, slobodan prijevod). Psalmist daje dva iznimna ploda svetoga straha koja ne treba previdjeti ili olako uzeti: *čistoća* i *dugovječnost*. Idemo pregledati prvi, a drugi ćemo proći u sljedećem poglavlju. Pavao piše:

Budući da imamo ova obećanja, ljubljeni, *očistimo se* od sve prljavštine tijela i duha, usavršimo svoju *svetost* u strahu Božjem. (2. Korinćanima 7:1, slobodan prijevod)

Ovdje vidimo istu istinu koju iznosi i psalmist, samo još temeljitije. Prvo želim naglasiti da svetost sazrijeva kroz strah Gospodnji, a ne ljubav Božju. Sjetite se popularnog evangelizatora koji je bezbožno živio, a istovremeno je volio Isusa. U trenu kada je prihvatio sveti strah, očistio se i izišao iz prijašnjih nečistoća. Ova promjena ga je odvela do istinitijeg odnosa s Isusom, većeg od onoga kojega je znao prije. To što je on iskustveno naučio uočavamo također i u Pismu.

Kao što smo već utvrdili, svetost nije najpopularnija tema ovih dana. Za mnoge ima ružan okus, jer nije zabavna i stavlja ograničenja na život. Na nju se gleda ili kao na legalističko ropstvo ili vrlinu koja je plemenita, ali nedostižna. C. S. Lewis je ovo neznanje ovako opisao: „Koliko malo znaju ljudi koji misle da je svetost dosadna. Kada upoznaš pravu stvar...ona je neodoljiva.“ Dakle, pripremite se za nešto neodoljivo... dok u to uranjamo.

Kao što smo već spomenuli, glavna definicija svetosti je „odvojenje za Boga“, a to sigurno uključuje i čistoću. Zamislite mladu. Ona se čuva za svoga muža, što uključuje i to da odbija željeti i imati bilo što s drugim ljubavnicima. To predstavlja čistoću kao dio svetosti. Pavao nam govori da se očistimo. On ne govori: „Krv Kristova će nas očistiti“. Samo da ovo raščistim: krv Kristova nas zaista čisti od svih grijeha; međutim, mi se zbunimo kada pomiješamo djela *opravdanja* s djelima *posvećenja*.

Kada smo se pokajali i primili Isusa Krista kao svoga Gospodina, naši grijesi su bili oprošteni, i bili smo potpuno očišćeni. Bog je zakopao naše grijeha u more zaborava. On ih se ne sjeća! To djelo je potpuno, savršeno i ništa mu ne može biti nadodano. Mi nismo učinili ništa da bismo zaslužili ovu čudesnu stvarnost; to je bio dar od Boga. To je djelo *opravdanja*.

Ali u istom trenutku kada smo primili opravdanje, počelo je djelo *posvećenja* (svetosti). Tada ono što je učinjeno u nama postaje vidljivo izvana; naša nova priroda postaje vidljiva stvarnost po načinu kako živimo. Pavao misli upravo na to kada piše:

...sa strahom i drhtanjem *nastojte da postignete* svoje spasenje. Bog je naime onaj koji proizvodi u vama *htjenje* i *djelovanje* da mu se možete svidjeti. (Filipljanima 2:12-13)

Jasno, to je i dalje djelo milosti; ali moramo surađivati sa silom koju nam On daje da *hoćemo* i *djelujemo*. Kao što su strah i drhtanje pozicionirali ljude u Brazilu da uđu u Božju prisutnost i prime od Njega, isto nas tako sveti strah i drhtanje potiču i pozicioniraju na poslušnost snagom Njegove milosti.

Uobičajena greška mnogih učitelja zapadnih crkvi je da izjednačavaju djela svetosti s djelima opravdanja. Drugim riječima, ne trebamo činiti ništa jer je Isus već sve učinio. Argument je da, iako ne živimo ništa drugačije od svijeta – kontrolirani raznim požudama, mi smo sveti jer je Isus naša svetost. Ono što to čini još perfidnijim je to što zaista postoje stihovi u Novom zavjetu koji podupiru tu tvrdnju. Međutim, njihova greška proistječe iz miješanja naše *pozicijske* svetosti i našeg *ponašanja* svetosti. Pojasnit ću.

Pozicijska svetost je samo zbog onoga što je Isus učinio za nas i govori o našem položaju u Kristu; ona je jedan od blagoslova Kristovog djela opravdanja: „On nas u njemu sebi izabra prije stvaranja svijeta, da budemo *sveti* i bez mane pred njim“ (Efežanima 1:4). Mi nikada ne bismo mogli zaslužiti taj položaj. Pavao piše: „Po njemu ste vi u Kristu Isusu...pravednost, posvećenje i otkupljenje“ (1. Korinćanima 1:30).

Dana 2. listopada 1982. Lisa Toscano i ja smo ušli u bračni savez i ona je postala Lisa Bevere. Toga istoga dana ona je uzela *položaj* moje žene. Ona nije ništa više moja žena danas od onoga dana kada sam je oženio, niti će biti više moja žena za četrdeset godina. Pozicijski, ona je potpuno postala moja žena na dan vjenčanja; djelo je dovršeno. Slično tome smo i mi u Kristu postali sveti i čisti na dan našega spasenja i nikada nećemo biti svetiji.

Međutim, kada je Lisa postala moja žena, njezino *ponašanje* se počelo prilagođavati njezinoj poziciji. Prije nego što je postala moja žena, ona je vidjela druge dečke, davala im broj telefona, živjela prema vlastitim željama i sve ostalo što neudana žena čini, ali sada više nije radila te stvari. Njezina djela su se uskladila sa savezom koji smo sklopili. Ovo je ponašanje sve više sazrijevalo u usklađivanju s našim zavjetom što smo duže bili u braku. Poslušajte Pavlove riječi:

Budući da ste poslušna djeca, ne oblikujte se prema nekadašnjim strastima [zlim željama koje su vladale vama] – strastima iz vremena vašega neznanja, već kao što je svet ona što vas je pozvao, postanite i sami sveti u *svemu življenju* [i ponašanju], jer stoji pisano; „Budite sveti, jer ja sam svet!“ (1. Petrova 1:14-16)

Uočavate li da ovdje Petar ne misli na našu *pozicijsku* svetost već govori o našoj svetosti *ponašanja*, a upravo na to Pavao misli kada nam govori da se očistimo od sve prljavštine. To je proces posvećenja, a ne besplatan pozicijski dar opravdanja.

Postoje li i drugi stihovi u Novome zavjetu koji se odnose na naše sveto ponašanje? Odgovor je da. Ima ih previše, a da bih ih mogao navesti, pa ću citirati još jedan:

Božja volja za vas je da budete sveti, da se maknete od svake bludnosti. Da svako od vas *kontrolira svoje vlastito tijelo* i živi u svetosti i časti – a ne s požudnim strastima kao pogani koji ne poznaju Boga i Njegove putove. (1. Solunjanima 4:3-5, slobodan prijevod)

Nedavno nakon nedjeljne službe jedan čovjek mi je rekao: „Ja sam kršćanin samac. Spavam sa ženama, jer je nemoguće živjeti u celibatu. Prestanem na nekoliko mjeseci, ali opet krenem spavati s njima. Ali to nije glavna tema o kojoj želim razgovarati. Moje glavno pitanje je zašto imam toliko problema u svome poslu?“

Bio sam u šoku. Jesu li naše neuravnotežene poruke milosti dovele ljude na mjesto vjerovanja da će prebivati u Božjoj prisutnosti i blagoslovima dok žive u očitom grijehu? Na jednoj ženskoj konferenciji u crkvi, jedna gospođa je pitala moju ženu: „Ja stvarno volim svoga muža, ali on puno putuje i ja spavam s drugim muškarcima. Što da radim? Trebam li mu to reći?“

Ovi dvoje zaista vjeruju da su u odnosu s Isusom, ali je li to Isus koji sjedi zdesna Ocu ili *krivotvoreni, lažni* Isus? Ovi primjeri su samo vrh sante leda; imao sam i previše sličnih susreta s raznim pojedincima. Je li poziv za svetim životom toliko prigušen da je svako osvjedočenje utihnulo? Pavao svejedno piše: „koji prezire ove zapovjedi, ne prezire čovjeka, nego samoga Boga, »koji vam daje svoga Duha Svetoga« (1. Solunjanima 4:8).

Ne zaboravite, postoji neodoljivi aspekt svetosti, i mi ćemo to jasno vidjeti dok smo na ovome putovanju.

===== Učinimo ovo osobnim =====

Stih: „Tko tvrdi: »Poznajem ga«, a ne vrši Njegove zapovjedi, lažac je i u njemu nema istine.“ (1. Ivanova (Jovanova) 2:4)

Smisao: Djelo posvećenja (svetosti) je kada je ono što je učinjeno u nama postalo vidljivo na van; naša nova priroda postaje vidljiva stvarnost po načinu na koji živimo.

Promišljanje: Svetost je djelo Božje milosti, ali ja moram surađivati sa silom koju On daje da hoću i činim ono što On ima za mene. Vjerujem li to? Jesam li ignorirao/la tu istinu i zapovijed da živim sveto, jer sam pomiješao/la pozicijsku svetost i onu u ponašanju? Jesam li dopustio/la prošlim greškama da sruše moju vjeru u Božje djelo osnaženja u meni? Kako da se vratim vjerovanju u to, tako da ono postane stvarnost u mome životu?

Molitva: Dragi nebeski Oče, molim Te da činiš u meni da imam htijenje i djelovanje da Tebi ugodim. Želja mi je da živim izvana ono što si Ti već učinio u mojoj nutrini. U Isusovo ime, amen.

Objava: Ja radim na svome spasenju sa svetim strahom i drhtanjem.

*Označite ravan put svojim nogama...
i radite na tome da
živite svetim životom.*

HEBREJIMA 12:13-14 (slobodan prijevod)

20 | NAŠA TEŽNJA

Svetost nije cilj sama po sebi, nego je put prema onome najvažnijem. Posvetimo se sada njenom neodoljivom aspektu istražujući naš početni stih u drugom prijevodu:

Težite za... posvećenjem bez kojega nitko neće vidjeti Gospodina. (Hebrejima 12:14)

Riječ „težnja“ je grčka riječ *diókô*, što se definira kao „raditi nešto s intenzivnim naporom i odlučnom svrhom i ciljem“. Ako gledamo oba prijevoda i poslušamo definiciju riječi *diókô*, jasno je bez sumnje da ova izjava govori o strastvenoj potrazi za svetošću s namjerom da ju se dohvati.

Naše prvo pitanje bi trebalo biti radi li se tu o *pozicijskoj* svetosti ili svetom *ponašanju*? Vratimo se na primjer braka Lise i mene. Možete li zamisliti da Lisa svojoj bliskoj prijateljici kaže ovo: „Ja se trudim s intenzivnim naporom da budem Johnova žena!“

Njezina prijateljica bi se nasmijala i rekla: „Ti to već jesi! Postala si njegova žena na dan vašega vjenčanja.“

Žena ne teži za *položajem* žene koji već drži. Ali žena može težiti za svojim boljim *ponašanjem* kao žene. Isto je sa svetošću – mi ne nastojimo doći do *pozicije* koju već imamo, nego do *ponašanja* koje je „dostojno Gospodina“ (Kološanima 1:10).

Jasno nam je rečeno da je posljedica ignoriranja ove zapovijedi *da nećemo vidjeti Gospodina*. To je otrežnjujuća misao! To sigurno utječe na nas vječno, ali u ovome trenutku nije fokus našeg razmatranja. Ono što je važno je kako to utječe na nas ovdje i sada?

Pošto sam državljanin Sjedinjenih Američkih Država, mogao bih reći da imam odnos s predsjednikom. Ja sam pod njegovim vladajućim autoritetom i pod utjecajem sam odluka koje on donosi, kao i 332 milijuna drugih američkih državljana. Ali iako imam ovakav odnos s predsjednikom, do današnjeg dana ni kod jednoga nisam bio na osobnom prijemu. Jednostavno rečeno, nisam bio u prisutnosti ili na bilo koji drugi način u doticaju niti s jednim od dosadašnjih predsjednika SAD-a.

S druge strane, postoje Amerikanci koji uspijevaju redovito *vidjeti* predsjednika; to su njegovi prijatelji ili bliski suradnici. U svakom slučaju, oni poznaju čovjeka koji živi u Bijeloj kući puno bolje nego ja. Oni ga poznaju na intimnoj razini; ja ga poznajem samo kao vođu naše nacije.

Na sličan način postoje milijuni vjernika koji su pod gospodstvom Isusa Krista. On ih štiti, voli, provida za njih i odgovora na njihove molbe. No pitanje je vide li ga? Drugim riječima, imaju li iskustvo njegove *očitovane prisutnosti*?

Više tisuća vjernika u Brazilu u svojem ponašanju nije imalo ono što bi ih dovelo u prisutnost Gospodina. Kada su se pokajali, oni su imali zajamčeni prijem kod Kralja. Ova istina vrijedi svakodnevno, čak svakoga trenutka. Ako nam nedostaje straha Gospodnjeg, tada nam nedostaje i onoga što u nama proizvodi težnju da se ponašamo sveto i što nam jamči privilegiju očitovanja Njegove prisutnosti. Isus govori: „Tko pozna moje zapovjedi i vrši ih...ja ću ga ljubiti i objaviti mu samog sebe“ (Ivan 14:21).

Vrijedi opet ponoviti: *bez svetoga ponašanja, nećemo vidjeti Gospodina*. Zašto je to tako važno? Prvo, ako ga ne vidimo – ako nam nedostaje Njegove očitovane prisutnosti – ne možemo ga blisko poznavati. Možemo samo znati o Njemu, nešto poput moga odnosa s predsjednicima SAD-a. Ili još gore, zavaravamo sami sebe stvaranjem izmišljenog Isusa. Ova iluzija je najopasnija, jer vjerujemo da ga znamo, a zapravo ga uopće ne poznajemo. Jakov govori: „Ali budite izvršioци riječi, a ne samo slušaoci koji zavaravaju sami sebe“ (Jakovljeva 1:22). Onaj koji je prevaren vjeruje da pozna nekoga ili nešto, ali u stvarnosti to uopće nije tako.

Drugi razlog je jednako važan. Bez da ga gledamo i da smo u Njegovoj prisutnosti, ne možemo biti promijenjeni na Njegovu sliku. Pavao spominje da oni koji gledaju Gospodina se „preobražavaju u tu istu sliku, uvijek sve slavniju“ (2. Korinćanima 3:18). Ova transformacija započinje u nama i potom izlazi na van i tako svjedoči drugima.

Naša čistoća ne može biti poput one u farizeja. Isus je rekao: „Tako se i vi izvana činite ljudima pravedni, a unutra ste puni licemjerja i nepravednosti“ (Matej 23:28). Njihovi motivi su bili

nečisti i prljavi poput mrtvih trupla. Nedostajalo im je straha Gospodnjeg, što je uzrokovalo da teže za pravednošću koja je isključivo temeljena na izvanjskom ponašanju, što je stavljalo u fokus njihovu projiciranu sliku. To je sprječavalo da se odvije nutarnja transformacija koja donosi promjenu izvanjskog ponašanja. Oni su vjerovali da poznaju Boga, a u stvarnosti nisu poznavali svoga Stvoritelja koji je stajao pred njima i sukladno tome, bili su u raskoraku s Njegovim željama. Sami sebe su zavaravali.

Tako i danas, svetost za kojom težimo mora dolaziti iz našega srca – u našim mislima, motivima i namjerama. To će posljedično promijeniti naše izvanjsko ponašanje. Zbog toga Isus govori: „Blago onima čista srca, jer će Boga gledati“ (Matej 5:8). Bez gledanja Njega, ne odvija se nutarnja transformacija u nama – istinska svetost – i posljedično tome, mi ga ne vidimo. To ide u krug.

Nije dovoljno imati samo izvanjski oblik pobožnosti, a zanjekati moć transformacije naših nutarnjih želja. Mi moramo težiti za istinom u našoj nutrini (motivi i namjere) – to mora biti naša potraga. Apostol Jakov je vrlo oštar s vjernici koji svetost uzimaju olako. On piše:

Molite, ali ne dobivate, jer molite s grešnom nakanom: da to potrošite u svojim požudama. *Preljubničke duše*, zar ne znate da je prijateljstvo prema svijetu neprijateljstvo prema Bogu? (Jakovljeva 4:3-4).

Jakov koristi riječ *preljubnici*, što je izraz za kršenje bračnoga saveza. Bog često koristi brak da bi slikovito ilustrirao naš savez s Njim; Isus je nazvan mladoženjom, a mi smo Njegova nevjesta. Pavao tvrdi da je brak između muža i žene primjer toga kako su Isus Krist i crkva sjedinjeni (Efežanima 5:31-32).

Svijet živi za sebični dobitak ili ponosna postignuća i zbog toga je fokusiran na projicirane i percipirane slike. Kada se u zanemarivanju posvećivanja sjedinimo sa željama svijeta, postajemo preljubnici. Našem je Mužu to tolika uvreda da postanemo Njegovi neprijatelji. Zbog toga, Jakov nastavlja govoreći: „Očistite svoja srca, jer je vaša odanost podijeljena između Boga i svijeta“ (Jakovljeva 4:8). Svoja srca možemo očistiti samo ako prigrlimo strah Gospodnji, koji nas goni da težimo za istinskom svetošću!

Oženjen sam Lisom već više od četrdeset godina, i postoje snažni razlozi zašto nikada nisam učinio preljub protiv nje. Prvi i najveći je da se bojim Boga. Napravio sam savez s Njim da ću je voljeti i čuvati bez obzira na njezinu reakciju ili ponašanje.

Drugi razlog je taj što ne želim izgubiti intimnost s ovom sjajnom ženom. Volim što mi se povjerava, dijeli svoje tajne i čežnje svoga srca. U biti, ja volim našu bliskost.

Ništa drugačije nije s Isusom. Razlog zašto snažno izbjegavam učiniti preljub protiv Njega je da ne želim izgubiti intimnost koju dijelimo. Volim blizinu Njegove prisutnosti i intimne razgovore koje imamo. Volim kada On sa mnom dijeli tajne koje nikada prije nisam znao. Zato je možda rečeno:

Tajne Gospodnje su s onima koji ga se boje, i On će njima objaviti svoj savez. (Psalam 25:14, slobodan prijevod)

Sada smo na početku otkrivanja neodoljivog aspekta svetosti. Nastavit ćemo otkrivati njegovu ljepotu u sljedećem poglavlju.

===== Učinimo ovo osobnim =====

Stih: „Jahve ljubi čisto srce, i tko je ljubeznih usana, kralj mu je prijatelj.“ (Izreke 22:11)

Smisao: Bez želje za svetim ponašanjem s namjerom da se ono postigne, mi ne možemo ući u prisutnost Gospodnju. Ne radi se o tome da stignemo do mjesta savršene svetosti nego radije da to učinimo težnjom svoga srca.

Promišljanje: Bog zna težim li za svetim ponašanjem ili pod izlikom ljubavi i tolerancije imam svjetovne želje i ponos zbog postignuća. Sve započinje s namjerama srca. Hoću li ići za čistoćom srca i misli koja rezultira promjenom ponašanja? Hoću li to činiti čak i kada moji bližnji to ne čine?

Molitva: Dragi nebeski Oče, oprosti mi što nisam išao/la za svetošću. Ignorirao/la sam njezinu važnost, ali sada će ona biti moja težnja, jer su to vrata za prijem kod Tebe. Molim Te, oprosti mi na mome svjetovnom ponašanju i težnjama i očisti me krvlju Isusa. Kajem se za opušteni stav prema svetosti, u Isusovo ime, amen.

Objava: Težim za svetošću s potpunom namjerom da je ostvarim. Moj cilj je biti svet/a kao što je Bog svet.

*Za one koji su pravedni,
put nije strm i grub.
Ti si Bog čini što je pravo
i ti ravnaš put pred njima.*

IZAIJA 26:7 (slobodan prijevod)

21 | ŽELJA I MOĆ

Možda ste već došli do točke da žalite zbog činjenice da ste *pokušavali* živjeti svetim životom, ali iskreno, niste baš uspijevali. Težite za intimnošću s Bogom, ali se borite s poslušnošću. Ali imajte na umu: On čezne za vama više nego vi za Njime. Radujte se jer je Bog za vas! Neka ova istina ublaži napetost.

Velika je mogućnost da problem leži u činjenici da ste *pokušavali*. Mojsijev zakon je dokazao našu nemogućnost da se držimo Božjih zapovijedi; mi trebamo božansku pomoć. Potrebna pomoć je ništa drugo nego Božja milost. Većina vjernika zna da nas milost Isusa Krista oslobađa od zahtjeva zakona, ali ono što većina ne zna da ona ide korak dalje: pruža nam novu prirodu, što nam daje mogućnost živjeti slobodni od grijeha (Rimljanima 6:6-7).

Ako pogledamo Pavlovu zapovijed da se očistimo od svake prljavštine tijela i duha, poglavlje prije se nalazi često zanemarena izjava:

Kao njegovi suradnici mi vas opominjemo da ne primate uzalud milosti Božje. Uistinu veli: »Uslišah te u pravo vrijeme, pomogoh ti u dan spasenja.« (2. Korinćanima 6:1-2)

Pravo vrijeme je došlo; uz Njegovu pomoć možemo živjeti svetim životom. Žalosno je da je Božja milost predstavljena daleko ispod njezinog potencijala. Prikazana je kao vječno spasenje, oprostjenje grijeha, sloboda od kazne grijeha i kao nezasluzeni dar. Ove činjenice su potpuno istinite, ali ono što nije dovoljno prezentirano je njezino osposobljavanje. Bog govori apostolu Pavlu: „Dosta ti je moja milost, jer se moja snaga savršeno očituje u slabosti“ (2. Korinćanima 12:9). Jednostavnije rečeno: „Pavle, ono što ti ne možeš u svojoj sposobnosti, sada možeš Mojom snagom, koja se zove milost“.

Petar potvrđuje ovu istinu: „Milost vam i mir u obilju... Njegova božanska snaga obdarila nas je svime što je potrebno za život i pobožnost...“ (2. Petrova 1:2-3). Druga verzija prijevoda je još direktnija: „Po njegovoj božanskoj snazi (milosti), Bog nam je dao sve potrebno za pobožni život“. Milost nam daje sposobnost da živimo sveto!

Zašto je ova istina od ključne važnosti? Kršćanstvo je život vjere. Cijela poruka je nazvana „riječ vjere“ (Rimljanima 10:8). Drugim riječima, od Boga nećemo primiti ništa bez vjere, a ne možemo vjerovati ono što ne znamo. Tako da, ako nismo svjesni da nas milost osposobljava, nastaviti ćemo s pokušajima da svojim vlastitim sposobnostima ugodimo Bogu. A to će nas odvesti u besplodno, jadno postojanje.

Promislite o primjeru novoga rođenja. Puno nespasenih ljudi ispovijeda svoje uvjerenje da Bog može spasiti. Ali, dok se ne pokaju i povjeruju Evandelju, oni su bez milosti koja spašava.

Isto se odnosi na našu potragu za svetošću. Ima puno kršćana koji vjeruju da im Bog može dati sposobnost da žive sveto, ali dok ne povjeruju cijelim svojim srcem da *milost osposobljava*, oni neće imati koristi od toga.

Pavao preklinje vjernike u Korintu da „ne primaju uzalud milosti Božje“ (2. Korinćanima 6:1). Što znači uzimati nešto uzalud? To znači ne koristiti puni potencijal nečega. Ako je čovjeku dana oprema za poljodjelstvo, zajedno sa sjemenjem, on može uzgajati hranu za jelo i nastaviti živjeti. Ali ako ne koristi to što mu je omogućeno, on će umrijeti od gladi. Nakon što umre, što će reći njegovi susjedi? „Primio je svu opremu i sjeme uzalud.“

Ovo Pavao želi reći: Bog je dao milost da nam pomogne živjeti na način na koji ne bismo mogli vlastitim sposobnostima. Ona nas osposobljava da nastojimo i ostvarimo sveti stil života. Nemojte propustiti spojiti se na ovu snagu zbog nevjere.

Ako je Božja milost samo ono što je naširoko podučavano u zapadnjačkoj kulturi – ništa više od spasenja, oproštenja i karte za nebo – kako bi je itko mogao primiti uzalud? Tada ne bi bilo potencijala kojeg se može protratiti, pa Pavlova izjava ne bi imala smisla.

Ako slijedimo apostolov tijekom misli, sve se podudara. Crkva u Korintu je bila svjetovna; nedostajalo joj je težnje za svetošću. Da bi to potvrdio, Pavao malo kasnije piše u istoj poslanici: „Mnogi od vas nisu ostavili svoje stare grijeha. Niste se obratili od svoje nečistoće, bludnosti i udovoljavanja požudi“ (2. Korinćanima 12:21, slobodan prijevod). U 6. poglavlju Pavao započinje moleći te vjernike da ne protrate Božju milost, a zatim pokazuje svoju

ljubav prema njima i pita zašto nije uzvrćena. Onda se vraća na glavnu misao – kako je njihovo zanemarivanje Božje milosti bilo očito po bezbožnim ljudima koji su utjecali na njih:

Vi niste isti kao oni koji ne vjeruju. Ne udružujte se s njima. Dobro i loše ne pripadaju zajedno. Svjetlo i tama ne mogu biti zajedno. (2. Korinćanima 6:14, slobodan prijevod)

Moramo zapamtiti da postoji razlika između odlaženja u svijet da se dosegne nevjernike i bivanja pod utjecajem neispravnog udruživanja s njima. To će samo dovesti do ponašanja koje nas može udaljiti od puta života. Opet, to se naziva duhovnim preljubom.

Pavao onda podsjeća ove tjelesne vjernike da su oni Božji hram i da je Njegova želja „stanovat među njima i među njima hodati. Ja ću biti njihov Bog i oni će biti moj narod. Zato ,izidite između njih i odvojite se‘ – veli Gospodin! ,Ne dotičite se ničega nečista, i ja ću vas primiti.“ (2. Korinćanima 6:16-17)

Ponovo vidimo obećanje očitovanja Božje prisutnosti, ali na još većoj razini. On ne govori o povremenom posjećivanju nego o prebivanju u nama i s nama! Opet uočavamo da je obećanje da ćemo *gledati Boga* (Njegovu očitovanu prisutnost) uvjetovano. Ako ostanemo čisti od sebičnih i ponosnih želja kojih se svijet drži, obećan nam je stalni prijem kod Kralja – „i ja ću vas primiti“. Suprotno je također istina: ako se zagadimo prljavštinom svijeta, nije nam zajamčen prijem. Pavao zaključuje jasnom izjavom:

Budući da imamo ova obećanja, očistimo se, ljubljeni, od svake tjelesne i duševne ljage, privedimo k savršenstvu svoju svetost u strahu Božjemu! (2. Korinćanima 7:1)

Sada možemo bolje razumjeti Pavlovu izjavu crkvi Filipljana: „sa strahom i drhtanjem nastojte da postignete svoje spasenje.

Bog je, naime, onaj koji proizvodi u vama i *htjenje* i *djelovanje* da mu se možete svidjeti.“ (Filipljanima 2:12-13). Jer strah Gospodnji nas motivira da *hoćemo* (daje nam želju), a milost našega Gospodina Isusa Krista nas osposobljava da *djelujemo* (osnažuje nas).

Idemo li korak dalje, gdje je manjak želje (zbog nedostatka svetoga straha), osnaženje nam neće biti prioritet i tako neće biti niti korišteno; bit će primljeno uzalud! To je razlog zašto je sveti strah tako važan za našu učinkovitost i dugovječnost.

Nadam se da je postalo jasno da je čistoća veliki aspekt svetosti, ali ne i njena puna definicija. Ponavljam, glavna definicija svetosti je biti *posvećen za Njega*, biti *potpuno Njegov*. Idemo dati potpuniju ilustraciju srži značenja svetosti: kada se mlada uda za mladoženju, ona se cijela daje njemu. U ovu posvećenost je uključena čistoća i u njezinoj poziciji i ponašanju. Čistoća nije krajnji cilj – cilj je biti posvećena mlada svome mladoženji, što uključuje čistoću.

Dakle, istinska svetost je uzvišena, posvećena čistoća, ona koja otvara vrata dubokoj intimnosti s Bogom. To je ono *neodoljivo* što ćemo nastaviti razmatrati prije kraja ove knjige. Ali prvo moramo pogledati kako praktično izgleda biti posvećen svome Mladoženji. Odgovor se nalazi u jednoj riječi: *poslušnost*.

===== Učinimo ovo osobnim =====

Stih: „Budi jak u milosti koja je u Kristu Isusu“. (2. Timoteju 2:1, slobodan prijevod)

Smisao: Ako nismo svjesni snage koja je u milosti, nastavit ćemo pokušavati ugoditi Bogu svojim sposobnostima. Primit ćemo Božju milost uzalud.

Promišljanje: Jesam li pokušavao/la živjeti svetim životom, a više griješio/la nego uspijevao/la? Jesam li to pokušavao/la u svojim sposobnostima? Jesam li ovisio/la o Božjoj milosti da me osposobi da živim sveto? Ako ne, kako to mogu promijeniti?

Molitva: Dragi nebeski Oče, shvaćam da samo po snazi Tvoje milosti mogu živjeti pobožnim životom, onim koji dočekuje Tvoju slavnu prisutnost. Oprosti mi zbog pokušavanja činjenja toga vlastitom sposobnošću. Odsad nadalje bit ću jak/a u Tvojim milosti i živjeti odvojen život koji uzvisuje Isusa. Molim u Isusovo ime, amen.

Objava: Motiviran/a sam svetim strahom da tražim svetost i uspjeh ću u tome u snazi Božje milosti.

**Naš
odgovor
na
Božju
Riječ**

4. TJEDAN

*Uputi me stazom svojih zapovijedi,
jer u njoj uživam.*

- PSALAM 119:35

22 | DRHTANJE NA BOŽJU RIJEČ

U prvome je dijelu rečeno da se strah Gospodnji može podijeliti na dvije kategorije: drhtanje u Božjoj prisutnosti i drhtanje na Njegovu Riječ. Raspravljali smo o čudesnoj Božjoj prisutnosti, ne jako iscrpno, jer ćemo u vječnosti biti stalno u strahopoštovanju zbog nje. U ovome dijelu ćemo se fokusirati na to kako odgovaramo na Njegovu Riječ.

Za početak ćemo promisliti o vremenu kada se Božji narod udaljio od istinskog odnosa s Njim i zamijenio ga pukim formalnostima. Da bi zadobio njihovu pozornost Bog ih pita: „Nebesa su moje prijestolje, a zemlja podnožje nogama! Kakvu kuću da mi sagradite, i gdje da bude mjesto mog prebivališta?“ (Izaija 66:1)

Ako prvih pet stihova ovoga poglavlja čitamo u kontekstu, shvatit ćemo da se Svevišnji obraća ljudima koji pokušavaju razviti i održati odnos s Njime pod njihovim uvjetima. Oni su se polovično držali Njegovih putova pod pretpostavkom da će ga to zadovoljiti. Bog jasno kaže da su mu njihovi odabrani putovi uvredljivi, ali odmah i daje ono što je potrebno za istinit odnos:

„Ali na koga svoj pogled svraćam? Na siromaha i čovjeka duha ponizna, koji *od moje riječi dršće*.“ (Izaija 66:2)

Izraz koji se ovdje koristi „svratiti pogled“ (u engleskoj verziji „blagosloviti“) je hebrejska riječ *nabaṭ*, koja se definira kao „pogledati, gledati, promatrati. Podrazumijeva intenzivno gledati nešto na fokusirani način.“ U biti, Bog govori: „Ovo je osoba kojoj ću posvetiti posebnu pažnju.“ Tri navedene osobine su: ponizno, skrušeno srce, i onaj koji „od moje riječi dršće“, što će biti naš fokus u ovome dijelu.

Onaj koji dršće od Riječi Božje uvijek uzdiže ono što On kaže iznad svega drugoga. Ništa nije važnije od toga. To je pravi dokaz svetoga straha. Ta osoba je najviše blagoslovljena. Jednako tako Pavao piše:

Stoga, ljubljeni moji, poslušni, kako ste uvijek bili – *ne samo kad sam ja prisutan nego još više kada sam odsutan* – sa strahom i drhtanjem nastojte da postignete svoje spasenje. (Filipljanima 2:12)

Mislite na ovu izjavu ne kao da ju Pavao piše vjernicima u Filipima, nego kao da Bog direktno govori nama. Fokusirajte se na riječi: „uvijek poslušni“; to znači bezuvjetno. To znači i osjećali li Njegovu prisutnost ili ne, bilo da vidite kako se On pokreće za vas ili ne, bilo da je vaša molitva odgovorena u očekivano vrijeme ili ne.

Lako je biti poslušan Bogu kada ste u ozračju neke konferencije, gdje su svi ljudi ljubazni jedni prema drugima i prisutnost Božja je snažna. Ali što ako uvaženi član tima laže o vama i vi ste maknuti s vaše pozicije? Hoćete li oprostiti kako Njegova riječ nalaže ili ćete mu se osvećivati?

Što ako ste na poslovnom putu i usamljeni ste, a onda se počnete prisjećati kako vas je vaša supruga kritizirala. Zgodna članica tima vam daje komplimente, razgovara s vama na lijep način, i onda zavodljivo ponudi da provedete večer zajedno u hotelskoj sobi. Nitko neće saznati. Hoćete li pobjeći od toga ili prihvatiti?

Što ako dokasna radite na računalu i, tražeći potrebne informacije za posao na internetu, naletite na pornografiju? Hoćete li se zadržati na tome?

To su situacije kada Božja prisutnost izgleda odsutna. Ako dršćete od Njegove Riječi, vi ćete biti poslušni bez obzira na okolnosti, jer nema većeg prvenstva. To je pokazatelj da hodate u svetomu strahu, jer „strahom se Gospodnjim uklanja zlo“ (Izreke 16:6).

Psalmist piše:

Blago čovjeku koji se boji Jahve i koji uživa u naredbama njegovim. (Psalam 112:1)

Bogobožni muškarac ili žena ne samo da su poslušni nego i uživaju u tome. Poslušnost im nije teret; to im je radost. Ova osoba ima temeljno razumijevanje da je Bog naš Stvoritelj i da on zna što je i što nije dobro za nas.

Sjećam se kada su naša četiri sina bili djeca. Dan Božića je prvenstveno bio radni dan. Većina očeva s malom djecom će razumjeti što želim reći. Kada se svi pokloni otvore, tada su tu darovi koje treba sastaviti. Ja sam bio tipični otac: otvorio bih kutiju, istresao dijelove na pod, bacio kutiju i uputstva za upotrebu sa strane i počeo sastavljati. Ovisno o poklonu, uobičajeno nakon oko sat vremena, bio bih gotov, ali na moje iznenađenje, na podu bi bilo još deset komada nečega. Pritisnuo bih gumb za uključivanje i ništa se ne bi dogodilo. Što bih onda učinio? Potražio bih uputstva za upotrebu, zgrabio ih, rastavio igračku, i opet ju sastavio prema uputstvima. I zamislite, radilo je!

Osoba koja se boji Boga uvijek je poslušna. Ova osoba, u srži svoga bića, je čvrsta u držanju sljedećih temeljnih istina:

- 1 Bog je onaj koji zna što je dobro za mene.
- 2 Bog je čista ljubav, i ja sam fokus Njegove ljubavi.
- 3 Bog mi nikada neće reći da činim nešto štetno. Ono što On kaže će uvijek završiti najbolje.
- 4 Zbog toga, što god da On kaže, rado odlučujem poslušati.

Djeca Izraela su se stalno žalila. Oni su bili nezadovoljni time kako su bili vođeni i što se događalo u njihovim životima. Okrivljavali su Boga za svoja nezadovoljstva, nedostatke i sve ostalo što im nije odgovaralo. Nedostajao im je sveti strah i nisu drhtali od Njegove Riječi. Bog je rekao:

Budući da nisi htio služiti Jahvi, Bogu svome, *vesela i radosna srca* zbog obilja svega, služit ćeš neprijatelju svome... (Ponovljeni zakon 28:47-48)

Drhtanje na Njegovu Riječ uključuje radost i veselje u srži našega bića. Ako je to odsutno, samo je pitanje vremena prije nego okolnosti otkriju manjak radosti. Nikada neću zaboraviti trenutak kada sam otkrio pet grijeha koje su zadržala Izrael od njegove sudbine: žudnja za zlim stvarima, obožavanje idola, seksualna nemoralnost, testiranje Boga i mrmljanje (1. Korinćanima 10:6-10). Kada sam pročitao „mrmljanje“, zamalo sam skočio do stropa! Uskliknuo sam: „Što? Mrmljanje! Kako mrmljanje može biti na listi s ovim drugim *ogromnim grijesima*?“

Čuo sam kako Duh Sveti govori: „Sine, mrmljanje je ozbiljan grijeh u Mojim očima.“ Pokazao mi je da je mrmljanje protestiranje: „Bože, ne volim to što činiš u mome životu, i da sam na Tvome mjestu, učinio bih to drugačije.“

Tada je rekao: „To je uvreda za Moj karakter, to je pobuna protiv Moje volje, i iznad svega, ogroman nedostatak svetoga straha.“

Podijelio sam to s Lisom, i složili smo se da discipliniramo našu djecu za mrmljanje s razumijevanjem da je to pobuna. Ozbiljno sam to shvatio. Odbacio sam mrmljanje i gundanje bilo koje vrste i pobrinuo se da nikada ne upotrijebim riječi prigovaranja. Međutim, kasnije, nakon četverodnevnog posta, čuo sam kako Duh Sveti šapuće: „Sine, čujem mrmljanje u tvome srcu.“

Odmah sam pao na svoja koljenja, kajući se. Bog mi je kasnije pokazao da nisam služio Gospodinu u *radosti* i *veselju srca*, i moji neprijatelji su imali nadmoć. Pogledajmo opet Pavlove riječi:

Stoga, ljubljeni moji, poslušni, kako ste uvijek bili – ne samo kad sam ja prisutan nego još više kada sam odsutan – sa strahom i drhtanjem nastojte da postignete svoje spasenje. Bog je, naime, onaj koji proizvodi u vama i htjenje i djelovanje da *mu se možete svidjeti*. *Činite sve bez mrmljanja i oklijevanja*. (Filipljanima 2:12-14)

Ubrzo nakon ovog četverodnevnog posta sam otkrio dubinu onoga što je rečeno u ovim stihovima. Otvorio je moje oči za činjenicu da je prigovaranje suprotnost svetome strahu; to nije *drhtanje na Njegovu Riječ*. Mi pokazujemo nepoštovanje prema Bogu i Njegovoj Riječi kada mislimo i govorimo iz stava nezadovoljstva.

Oni koji se boje Boga su čvrsto utvrđeni u tome da ne postoji ništa važnije ili korisnije od poslušnosti Njemu. Oni su poslušni bez obzira na cijenu i ne filtriraju Božju Riječ kroz kulturu ili trendove današnjeg društva. Oni također ne temelje svoju poslušnost Božjoj Riječi na ponašanju drugih vjernika; oni jednostavno poslušaju.

Učinimo ovo osobnim

Stih: „Htjednete l' me poslušati, uživat ćete plodove zemaljske.“
(Izaija 1:19)

Smisao: Dokaz svetoga straha je poslušnost, koja sadrži dvije stvari: ispravan stav i djelovanje do izvršenja, bez obzira na okolnosti.

Promišljanje: Poslušam li samo kada su uvjeti povoljni? Imam li sklonost žaliti se kada ne ide po mome? Kako mogu zadržati stav radosti i zahvalnosti u svako vrijeme? Kao mogu učvrstiti svoju odlučnost da poslušam?

Molitva: Dragi nebeski Oče, oprosti mi manjak drhtanja na Tvoju Riječ. Moja poslušnost je bila uvjetovana, a moj stav nije bio u radosti i zahvalnosti. Ja se kajem i molim Te za oprost. Prihvaćam sveti strah. Molim Te, poduči me i osnaži da u svako vrijeme budem poslušan/a sa stavom radosti. U Isusovo ime, amen.

Objava: Bojim se Boga i zbog toga On u meni proizvodi i htijenje i djelovanje na Njegovu radost i zadovoljstvo.

*Bolje je drhtati na Riječ Božju
i klanjati se beskrajnom veličanstvu
božanske ljubavi,
nego vikati do iznemoglosti.*

- C. H. SPURGEON

23 | ODMAH

Veliko svojstvo božanskoga straha je bezuvjetna poslušnost Njegovoj Riječi, što će donijeti zapanjujuće koristi u naše živote. Postoji pet različitih aspekata drhtanja na Božju Riječ, i sljedećih pet dana ćemo ih prolaziti pojedinačno. Ovo je prvi:

1. Poslušajte Boga odmah.

Poslušnost je nagrada onima koji se boje Boga. Oni ne stavljaju osobne interese ispred izvršavanja onoga što im je Bog rekao. Duh Sveti usađuje u naša srca stav: „Ono što je važno Bogu, moj je prioritet”.

Postoje brojni stihovi koje možemo pogledati, no dat ćemo prednost dvjema Isusovim izjavama:

»Ako dakle prinosiš dar na žrtvenik pa se ondje sjetiš da tvoj brat ima nešto protiv tebe, ostavi dar ondje pred žrtvenikom, idi i *najprije* se izmiri s bratom, a onda dođi i prinesi dar.«
(Matej 5:23-24)

Primijetite riječ *najprije*. Kao što piše i u Izaiji 66, Isus ovdje naglašava da mi ne trebamo kretati „raditi nešto za Boga“ dok zanemarujemo biti poslušni onome što je već rekao da činimo. Isus upućuje na specifičnu situaciju zamjeranja, ali općeniti princip se odnosi na sve okolnosti.

Sjetite se čovjeka koji je podijelio sa mnom njegovo ponavljajuće djelo bluda, a opet mu nije bilo jasno zašto su njegove molitve neodgovorene i pitao se zašto njegov posao nije uspijevaao kako se nadao. Zastanimo i razmislimo. Ako njemu nije bio prioritet poslušati Božju Riječ da pobjegne od bludnosti, zašto bi očekivao da bi bio Božji prioritet blagosloviti njegov posao?

Eli, veliki svećenik Izraela, imao je dva sina koji su također bili svećenici pod njegovim vodstvom, ali ti sinovi su bili pokvareni. Oni su činili preljub i silom uzimali žrtvene prinose. Eli je odgađao ispravno postupiti prema pokvarenosti svojih sinova. Gospodinov odgovor na njegovo zanemarivanje: „Zašto paziš [častiš] sinove svoje više nego mene?“ (1. Samuelova 2:29)

Kada smo spori u tome, ili zanemarujemo poslušati Boga zbog bilo koje osobe ili svrhe, mi uvažavamo tu osobu ili svrhu više od Boga. To je nedostatak svetoga straha. Bog tada govori:

Jer ja ću častiti one koji časte mene, i prezirat ću one koji *me uzimaju olako*.“ (1. Samuelova 2:30, slobodan prijevod)

Ove riječi su otrežnjujuće. Mi Boga *uzimamo olako* ako odgađamo ili zanemarujemo poslušati Njegovu Riječ. Tako zapravo poručujemo da On nije naš prioritet. Bog govori da će prezirati one koji ga *uzimaju olako*. Riječ prezirati nije najbolji prijevod. To je hebrejska riječ *qālal*, definirana kao „biti beznačajan, biti *trivijalan*“. *Trivijalan* znači male vrijednosti ili važnosti. Jedan način na koji ova izjava može biti interpretirana

je da Bog kao *trivijalno* gleda ono što je važno nama koji olako uzimamo Njegovu Riječ. Nitko zdrava razuma ne priželjkuje takav scenarij.

Da je onaj poslovni čovjek uvažavao Božju Riječ o seksualnoj čistoći, možda bi Bog na njegov posao gledao kao na nešto važno. Umjesto toga, ima status nečega trivijalnog.

Drugi stih koji prikazuje važnost trenutne poslušnosti nalazi se u Isusovim riječima crkvi u Efezu:

Pokaj se i počni činiti prva djela, ili ću inače doći *brzo* k tebi i ukloniti tvoj svijećnjak s njegova položaja – ako se ne pokaješ. (Otkrivenje 2:5, slobodan prijevod)

Pokajati se znači promijeniti način razmišljanja i time i djelovanja da bi se poravnali s Božjom Riječju. Da je ova crkva odgodila svoju poslušnost, propustila bi priliku da ostane blagoslovljena. Isus bi došao *brzo* i uklonio njen utjecaj. Opet, ovo je otrežnjujuća misao.

U Lukinom Evanđelju nam je ispričana priča o propuštenim prilikama zbog trenutka i prioriteta. Isus je rekao: „Neki čovjek pripremi veliku večeru na koju pozva mnoge. Kad bijaše vrijeme večeri, posla slugu svoga da rekne uzvanicima: „Dodite, već je sve gotovo!“ (Luka 14:16-17). Bez sumnje, to je Riječ od Gospodina: gozba je spremna! Trenutak u vremenu je ključan.

Pogledajte odgovor onih pozvanih: „Svi se, kao po dogovoru, počеше ispričavati“ (stih 18). Na prvi pogled, za nemogućnost dolaska su dani opravdani razlozi. Jedan je kupio zemlju, jedan je bio poslovno odsutan, a drugi je morao posvetiti pozornost ženi. Izlike nisu bile preljub, krađa, ubojstvo ili bilo što drugo što bi se klasificiralo kao grešno. Međutim, *ako ono što nije grijeh zauzme prednost pred Božjom Riječju, to postane grijeh.*

Sluga se vratio s izvještajem onih koji su pozvani i čitamo: „...domaćin, srdit, reče svom sluzi...“ (stih 21). Ne nesretan, nego srdit. Zašto? Jer je njegov poziv uzet olako – njima to nije bio prioritet.

Što gospodar čini? On poziva one koji prvotno nisu bili pozvani. Isus ovako zaključuje: „Kažem vam da ni jedan od onih koji bijahu pozvani neće okusiti moje večere“ (stih 24). Oni su propustili priliku. Njihove izlike su se činile bezazlene, ali važno je zapamtiti da nas čak i bezazlene stvari mogu odvratiti od ispunjenja Božje volje. To se lako dogodi kada je strah Gospodnji odsutan iz naših srca.

U Bibliji je zabilježeno još puno propuštenih prilika zbog odgođene poslušnosti – zapravo, previše da ih sve stavimo – pa ću izabrati još jednu zanimljivu priču. U Luki 9, Isus poziva dva različita čovjeka riječima: „Slijedi me“. Kakav poziv – Gospodar svega stvorenog poziva te da hodaš s Njim! Prvi se je *složio*, ali pod uvjetom: „Dopusti mi, Gospodine, da najprije odem i oca ukopam“ (stih 59).

Čovjek se je *složio* da slijedi Isusa, ali je *odgodio* to stavljanjem svojih osobnih interesa na prvo mjesto. Učenjaci tvrde da, u to vrijeme, ako prvorodeni sin sahrani svoga oca, on prima duplu mjeru nasljedstva, dok drugi sinovi prime samo jedan dio. Međutim, ako on ne ispuni svoju dužnost, to će pripasti drugorođenome. Njegova izlika je djelovala legitimna i odgoda nije spadala u kategoriju grijeha. Međutim, on je zaostao za njima. Nažalost, to je bila propuštena prilika.

Drugom čovjeku je dan isti poziv, na koji je on odgovorio: „Ja ću te slijediti Gospodine, ali mi *najprije* dopusti da se oprostim sa svojim ukućanima“ (stih 61). Opet, mi čujemo riječ *najprije*; i opet, njegov razlog odgađanja se ne bi smatrao grešnim. Ipak,

on je propustio svoju priliku da bude blizu Stvoritelja neba i zemlje.

U sljedećem poglavlju čitamo: „Poslije toga Gospodin izabra drugu sedamdesetoricu te ih posla po dvojicu pred sobom u svaki grad i mjesto kamo je kanio ići“ (Luka 10:1). Ova dvojica bi bila uključena u sedamdesetoricu, ali oni su to vjerojatno propustili jer su odgodili svoju poslušnost zbog manjka straha Gospodnjega.

I nakon puno godina služenja Božjim ljudima, još uvijek me začudi (negativno) kada čujem da vjernik nonšalantno komentira: „Bog se bavio mnome oko ove stvari nekoliko mjeseci“. Oni se smješkaju i ponekad i ismijavaju to, kao da se radi o nečem dobrom. Kada bi samo shvatili da su se hvalili svojim manjkom svetoga straha, sumnjam da bi to uzimali tako olako.

Što bi bilo da je Mojsije odgodio ostaviti svoj posao čuvanja stoke da vidi čudesan prizor gorućeg grma (Izlazak 3)?

Što da je Noa odgodio graditi arku?

Što da je Abram odgodio ići u Kanaan? Njegov otac jeste, jer je on prvi bio pozvan u Kanaan. Ono što je njegov otac propustio svojim odgađanjem, Abram je ispunio (Postanak 11:31).

Što da je Nehemija odgodio završiti zidine da udovolji zahtjevu vođa Sanbalata i Gešema te zaustavio posao da otputuje naći se s njima? No Nehemija se bojava Boga i odgovorio: „Zauzet sam velikim poslom i ne mogu sići: posao bi zastao kad bih ga ostavio da dođem k vama“ (Nehemija 6:3).

Nema kraja primjerima. Poanta je ova: kada drhtimo na Njegovu Riječ, mi poslušamo Boga odmah.

===== Učinimo ovo osobnim =====

Stih: „Hitam i ne oklijevam da zapovijedi tvoje čuvam [poslušam].“ (Psalam 119:60)

Smisao: Ako odgađamo svoju poslušnost Božjoj Riječi zbog osobnih izlika, mi poručujemo da je Njegova volja od sekundarne važnosti.

Promišljanje: Moguće je da nas, na izgled bezazlene stvari, odvuče od ispunjavanja Božje volje. Kada nešto što nije grijeh zauzme prednost pred Božjom Riječju, to postane grijeh. Jesam li si dopustio/la da budem ometen/a osobnim interesima i zbog toga odgodilo/la svoju poslušnost? Kako da to promijenim?

Molitva: Dragi nebeski Oče, oprosti mi za prilike kada sam tretirao/la Tvoju Riječ kao opciju ili mi nije bila prioritet. Shvaćam da sam, čineći tako, nenamjerno ostavio/la dojam da je ono što je važno Tebi, trivijalno meni. Kajem se i molim Tvoj oprost. Tvoje želje će biti moj glavni prioritet. U Isusovo ime, amen.

Objava: Kada znam volju Božju, odmah ću je poslušati.

MessengerX

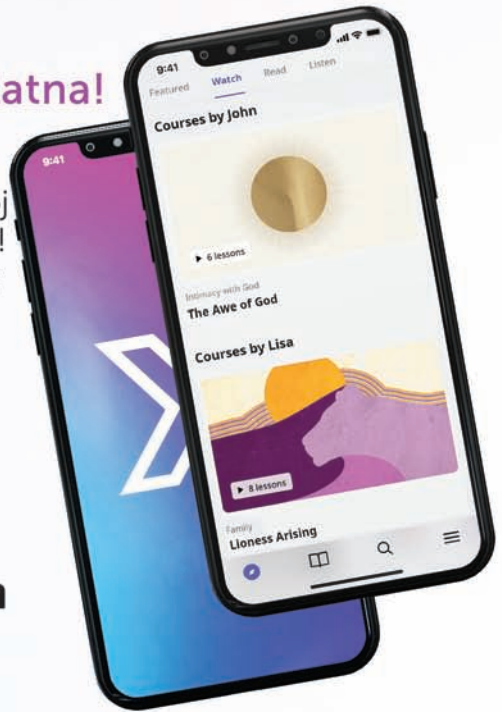
Vaša aplikacija za svakodnevno učenje

U potpunosti besplatna!

Samo je preuzmite na svoj prijenosni uređaj i to je to!
Ili koristite web verziju na:

MessengerX.com

125+ jezika i tu nije kraj

Gledaj i skidaj sadržaj na više od 125 različitih jezika.

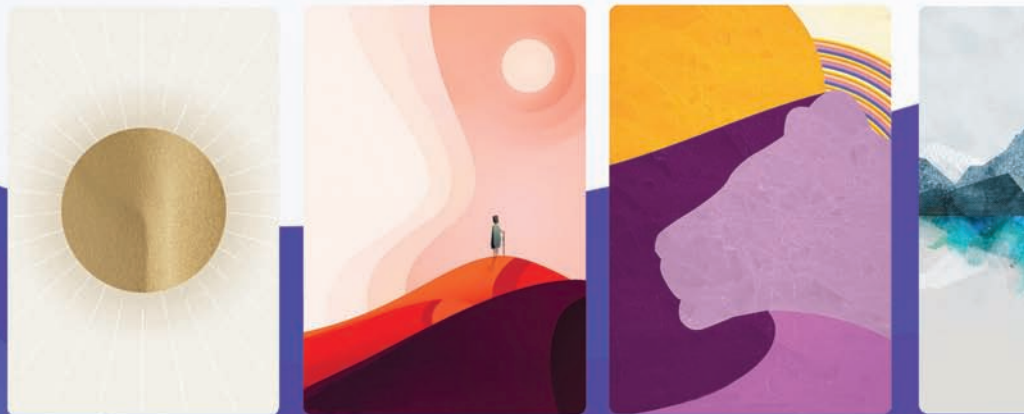
Podijeli sadržaj sa prijateljima ili postavi grupu za proučavanje.

Novi sadržaj se neprestano dodaje.

Gledaj. Čitaj. Slušaj.

Istraži bogatu biblioteku koja sadrži tečajeve, e-knjige, audio knjige, kratke filmove i još puno toga što možeš gledati, čitati i slušati.

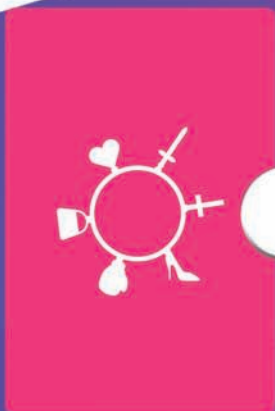

Rasti u onome što je najvažnije.

Istraži teme poput ovih: obiteljski život, zdravi odnosi, pronalazak vlastite svrhe, sloboda od pornografije, kako izgraditi vjeru, kako čuti Boga, kako voditi posao, i još mnogo toga!

Put tvog napretka

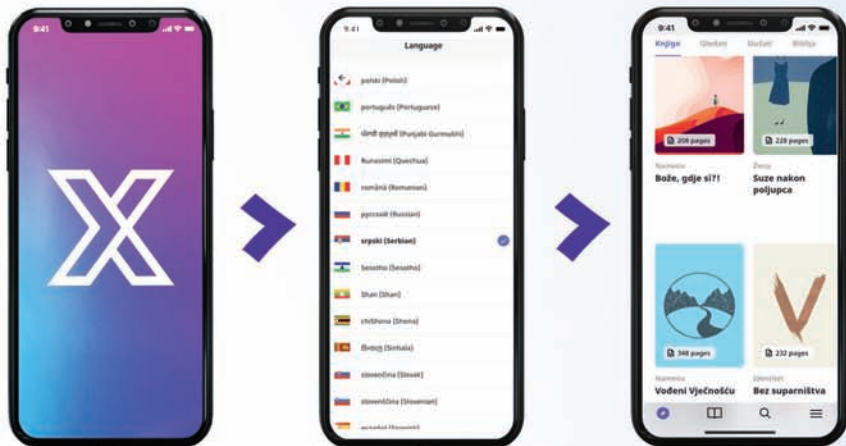
MessengerX je tu da ti pomogne učiniti idući korak. Zato smo osmislili ovaj put učenja sa moćnim alatima koji ti mogu pomoći da ostaneš na dobrom pravcu.

Još mnogo toga što će te oduševiti!

- Jednostavni i lagani alati za dijeljenje koji će ti pomoći da širiš radosnu vijest, a možda i započneš grupu za proučavanje.
- Chromecast and AirPlay to your favorite smart TVs. Pomoću Chromecasta i AirPlaya prenesi na svoj Smart TV.
- Sačuvaj svoj napredak na svim uređajima. Sačuvaj omiljene stvari u biblioteci i napravi prečicu do njih.
- Preuzmi na svoj uređaj i gledaj izvan mreže (offline).
- Moćni alat za pretraživanje i filtriranje kako bi pronašao upravo ono što tražiš.
- Automatsko slušanje sljedećih poglavlja audio knjiga, audio Biblije i slavljenja, na tvom jeziku!

MessengerX - Lako kao 1-2-3!

- 1 Preuzmi **MessengerX** aplikaciju sa App Store-a ili Google Play-a.
- 2 Napravi nalog i prebaci na svoj jezik.
- 3 Pretražuj, čitaj, gledaj, slušaj, preuzimaj, dijeli omiljene sadržaje.

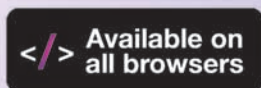
Budi učenik i stvaraj učenike

Kao dio **MessengerX**, pomoći ćeš u prijevodu materijala za sve ljude diljem svijeta!

Jer svi zaslužuju znati!

MessengerX.com

*Mi nismo pozvani živjeti
na temelju ljudskog razuma.
Sve što je važno je da smo poslušni Božjoj
Riječi i Njegovu vodstvu u našem životu.
Kada smo u Njegovoj volji,
mi smo na najsigurnijem mjestu na svijetu.*

- BRAT YUN

24 | TO NEMA SMISLA

Je li vas u prošlosti Duh Sveti vodio da učinite nešto što nije imalo smisla? Većina onih koji su neko vrijeme hodali blisko s Bogom će odgovoriti da. Postavit ću drugo pitanje: je li imalo smisla nakon što ste poslušali – nekada odmah, nekada kasnije? Gotovo uvijek – da. (Kažem „gotovo uvijek“ jer postoje *rijetke* prilike kada to neće imati smisla dok ne dođemo do suda.) Dok nastavljamo pregledavati što znači drhtati na Božju Riječ, onaj koji uistinu hoda u svetom strahu čini po ovome:

1. Poslušajte Boga odmah.
2. **Poslušajte Boga čak i ako to nema smisla.**

Nije uobičajena pojava da nas Bog traži da učinimo nešto što nema smisla našem razumijevanju. Ali se to događa. Postavimo pitanja.

Je li imalo smisla pljunuti na zemlju i staviti blato na oči slijepca i onda mu reći da ide to oprati? Ne, nije tada, ali je taj savjet (mudrost) slijepcu dao vid.

Je li imalo smisla u prazne posude usred vjenčanja, kada je trebalo više vina, sipati vodu? Ne, nije tada, ali je ovaj savjet (mudrost) doveo do najfinijeg vina na vjenčanju.

Je li imalo smisla uputiti iskusne pomorce da postupe protiv njihova instinkta i znanja te da ne napuste brod koji tone dok su čamci za spašavanje još bili dostupni? Ne, ne tada, ali je ovaj savjet (mudrost) spasio svih 276 muškaraca na brodu; niti jedan život nije izgubljen (Djela 27:27-36).

Je li imalo smisla da čovjek napusti gradski sastanak probuđenja kojega je Bog preko njega započeo i da poslušaj zapovijed da ode usred pustinje? Ne tada, ali je ovaj savjet (mudrost) otvorio put da treći čovjek Etiopije bude spašen.

Je li imalo smisla šest dana tiho hodati oko visokih i utvrđenih zidina velikoga grada, a na sedmi dan učiniti to isto sedam puta i na kraju puhati u rog i vikati? Ne tada, ali je ovaj savjet (mudrost) učinio da se neprijateljski zidovi sruše.

Je li imalo smisla baciti brašno u lonac otrovnog variva i potom reći svim službenicima da jedu? Ne tada, ali je ovaj savjet (mudrost) svakome pružio hranjivo jelo i nitko nije obolio.

Ima li smisla oprostiti onima koji su povrijedili tebe, tvoju obitelj ili nekoga tko ti je blizak? Ne bi li oni trebali platiti?

Ima li smisla voljeti one koji te mrze? Ne bi li ih trebalo odbaciti i ignorirati kao da ne postoje?

Ima li smisla činiti dobro onima koji su se loše ponijeli prema tebi? Ne bi li im trebalo vratiti istom mjerom?

Ima li smisla častiti one na poziciji autoriteta koji se ponašaju zlobno? Ne bi li se trebalo žaliti i buniti?

Ima li smisla častiti one koji se prema tebi ponašaju nečasno? Ne bi li im trebalo očitati bukvicu?

Mogao bih do kraja poglavlja, a možda i cijele knjige, nastaviti nabrajati zapovijedi iz Pisma koje nemaju smisla, ali se po ishodu svaka od njih pokazala kao Božja mudrost. Oni koji su bili uključeni, ili su drhtali na Božju uputu, poslušali i bili blagoslovljeni, ili im je nedostajalo božanskog straha pa su zanemarivali ili nisu poslušali, i trpjeli su posljedice. Nadam se da sada jasnije vidite kako je strah Gospodnji zaista početak mudrosti (Psalam 111:10). Rečeno nam je:

Uzdaj se u Jahvu svim srcem i *ne oslanjaj se* na vlastiti razbor. Misli na nj na svim svojim putovima i on će ispraviti tvoje staze. (Izreke 3:5-6)

Božja mudrost daleko nadmašuje našu vlastitu i zato ne bismo trebali ovisiti o vlastitom razumijevanju. Lako možemo biti pokolebani u poslušnosti koja će nam donijeti korist, kada smo upućeni da učinimo nešto što nije logično. Osoba koja se boji Boga je poslušna i kada to nema smisla.

Prije nekoliko godina sam se susreo s multimilijarderom. On je podijelio o borbi u svom poslu na tržištu rano u svojoj karijeri. Bio je pročitao sve knjige povezane s razvojem uspješnog posla i primijenio tu mudrost koju je prikupio. Ali se je i dalje borio.

Jednoga dana dok je sjedio u crkvi i slušao poruku svoga pastora, došla mu je jedna misao. *On je pozvan propovijedati Evanđelje i ovisi o Duhu Svetomu da ispuni svoju životnu misiju. Ja sam pozvan na tržište, pa zašto ja ne ovisim o Duhu Svetomu za ono na što sam ja pozvan?*

Odlučio je svakoga jutra ustati i pitati Boga za uputu za taj dan. Imao je bilježnicu i zapisivao sve za što je dobio utisak da treba činiti. Također je pazio da mu jedno uho uvijek sluša vodstvo Duha Svetoga tijekom dana, čak i na poslovnim sastancima.

Podijelio je neke pojedinosti. Jednoga dana je imao zakazan akvizicijski sastanak. Toga jutra je osjećao da ga Duh Sveti vodi da učini nešto naizgled trivijalno. Nije imalo smisla, ali on je bio odlučan to izvršiti.

Duh Sveti ga je uputio da ponavlja jedan čin. Stalno je razmišljao o kralju kojemu je prorok Elizej rekao da udari tlo strijelama. Kralj je udario tri puta i prorok ga je opomenuo što nije udario još više (2. Kraljevima 13:14-19). Tako je ovaj čovjek taj čin ponovio dvadeset puta. Kasnije mi je rekao: „Toga je dana moja firma kupila dvadeset bolnica u Vijetnamu.“

Tada je podijelio kako je kupio jednu od najvećih banaka na svijetu u Europi. Proces je izgledao i više neortodoksan nego onaj pri akviziciji bolnica. Bio sam zadivljen. Jednostavno, ovaj poslovni čovjek je odlučio poslušati Boga bez obzira što mu je dano u molitvi, izgledalo to logično ili ne. Plod je očit – on se više ne muči!

Kada je jedan od naših sinova bio u kasnim tinejdžerskim godinama, zamolio sam ga da učini nešto što mu nije imalo

smisla. On se usprotivio protestirajući da moja uputa nije smisljena, ali sam bio čvrst. U ogorčenju mi je napokon rekao: „Tata, ja sam milenijalac i mi moramo razumjeti ‚zašto‘ prije nego nešto učinimo!“

Rekao sam mu: „U redu, dat ću ti prijedlog. Postavit ću ga tako da ti ispričam istinitu priču. Bog je rekao mladom proroku iz Judeje da otputuje u Betel, prorokuje kralju Izraela i da se ne vrati u Judeju istim putem kojim je došao te da na cijelom putu ne jede ništa. Mladić nije poslušao upute Duha Svetog i snosio je posljedice: usmrtio ga je lav prije kraja puta” (1. Kraljevima 13:16, 23-26). „Sine, ovo je moj dogovor s tobom. Na dan kada mi budeš mogao objasniti zašto je mladi prorok dobio te posebne upute, reći ću ti zašto ovakve moje upute.“

Do današnjeg dana, on mi nije znao reći zašto. Zapravo, to je zagonetka i meni. Ponekad će nam Bog reći nešto što jednostavno nema smisla našim umovima. Ali Njegova mudrost se uvijek potvrdi rezultatom. Zbog toga Isus govori: „mudrost opravdaše njezina djela“ (Matej 11:19).

Neka svi budemo kao Petar koji je, mučeci se na moru cijelu noć bez uspjeha, poslušao Isusov glas da isplovi u duboke vode i opet baci mreže. Ta je zapovijed tražila puno dodatnog posla u trenutku kada su već bili iscrpljeni. Zar vam se ne sviđa Petrov odgovor? „Svu noć smo se trudili, a ništa nismo uhvatili. Ali na tvoju riječ bacit ću mreže“ (Luka 5:5). Rezultat je bio dvije lađe pune ribe.

===== Učinimo ovo osobnim =====

Stih: „Onaj koji vjeruje svom vlastitom razumijevanju je bezuman, a onaj koji hoda u mudrosti je siguran.“ (Izreke 28:26)

Smisao: Božanska mudrost daleko nadmašuje našu i zato ne bismo trebali ovisiti o našem razumijevanju. Ono nas lako može odvući od korisne poslušnosti. Osoba koja se boji Boga je poslušna, čak i kada to nema smisla.

Promišljanje: Imam li problem vjerovati Božjoj mudrosti? Jesam li u prošlosti podcijenio Njegov savjet i spao na ono što mi se činilo logičnim? Kako je to završilo? Što bi se dogodilo da sam tražio Boga za uputu i vjerovao mu? Mogu li se posvetiti tom procesu?

Molitva: Dragi nebeski Oče, oprosti mi što sam vjerovao/la svojoj vlastitoj mudrosti, a ne Tvoj. Molim Te za vjeru da primim Tvoju mudrost dok čitam Tvoju Riječ, molim i slušam pobožan savjet onih koji se Tebe boje. Daj mi snagu da vjerujem i poslušam čak i ako to nema smisla. U Isusovo ime, amen.

Objava: Odlučujem biti poslušan/na Božjoj mudrosti, a ne svojoj, kao ni glasovima onih koji više vjeruju u ljudsku sposobnost nego Božju.

*Čovjekova dužnost je voljeti
i bojati se Boga, čak i ako nema nade
za nagradom ili straha od kazne.*

- MAIMONIDES

25 | BEZ OČITOG DOBITKA

Vjerojatno ste čuli roditelje kako se žale na činjenicu da im se sin ili kćerka tijekom studija jave jedino kada trebaju novaca. U tom uobičajenom scenariju, tijekom tog rijetkog telefonskog poziva, dijete bi moglo zvučati zainteresirano za razgovor s mamom ili tatom, ali temeljni motiv je dobitak potrebnih resursa. Sveti strah nas štiti da to ne činimo s našim nebeskim Ocem i predstavlja naš sljedeći aspekt drhtanja na Božju Riječ. Ponovimo, i dodajmo i taj najnoviji pokazatelj straha Gospodnjeg svome popisu:

1. Poslušajte Boga odmah.
2. Poslušajte Boga čak i ako to nema smisla.
3. **Poslušajte Boga čak i kada ne vidite osobni dobitak.**

U više od četrdeset godina službe, a pogotovo u zapadnim crkvama, opazio sam tužnu stvarnost. Kako bi se vjernike

zainteresiralo za poslušnost, prečesto se moraju naglasiti dobitci. Razmislite. Bismo li došli trideset minuta ranije zbog boljeg mjesta u crkvi kako bi slušali poruku o svetosti? Dolaze li na listu najprodavanijih knjiga one čiji naslovi naglašavaju poslušnost? Je li vodstvo zastranilo od konfrontacijske istine kako bi se prilagodilo ovome trendu? Drugim riječima, jesu li su brojni službenici podlegli pritisku škakljanja ušiju dajući prednost inspirativnim pričama, umjesto da pozivaju Božje ljude da se odreknu sami sebe i slijede Isusa?

Što čini ovaj trend tako tužnom stvarnošću? U bježanju od Božje mudrosti mi zapravo sami sebi nanosimo štetu. Njegove zapovjedi, savjet i mudrost u konačnici donose najveće blagoslove, u ovome životu i onome koji će doći. Rečeno nam je: „velika je nagrada za one koji su poslušni“ (Psalam 19:11, slobodan prijevod). Vi nikada ne možete nadmašiti Boga u davanju; dobitci su daleko veći od ičega što biste vi mogli učiniti za Njega.

S druge strane, opasno je biti motiviran zbog dobiti. Zašto? Ako korist nije očita, hoćemo li imati istu odlučnost da poslušamo Božju uputu? Ona će najvjerojatnije biti progutana osobnim interesima. Zbog toga je strah Gospodnji presudan: on motivira poslušnost bez obzira je li nagrada očita ili ne.

Za vrijeme velikog Perzijskog Carstva, ovo moćno kraljevstvo je podčinilo sva druga, i njihov vođa, kralj Ahasver, je bio najmoćniji čovjek na svijetu. On je oženio Židovku po imenu Estera.

Najviši rangirani kraljevski službenik je bio čovjek po imenu Haman. On je bio gorko uvrijeđen od strane Esterinog rođaka

Mordokaja, također kraljevskog službenika. U svome bijesu, Haman je odlučio kazniti ne samo Mordokaja nego i cijeli židovski narod. On, kao i većina drugih, nije bio svjestan toga da je kraljica Estera Židovka.

Haman je potom kralju zlobno oklevetao židovski narod i predložio da se cijela rasa zatre u jednome danu. Njegovo spletkarenje je bilo uspješno. Kralj je pristao, objavio naredbu i zapečatio je svojim pečatnim prstenom.

Mordokaj, otkrivši vijesti o naredbi, svojoj rođakinji kraljici Esteri je poslao glasnika. Tražio ju je da ode kralju i moli za živote židovskog naroda.

Estera je odgovorila: »Svi službenici kraljevi i narod kraljevih pokrajina znaju kako svakoga onoga, bio on muškarac ili žena, koji nepozvan uđe kralju u unutrašnje predvorje čeka jedan jedini zakon: smrtna kazna, osim ako kralj ne pruži takvome svoje zlatno žezlo i poštedi mu život. A ja već trideset dana nisam pozvana kralju« (Estera 4:11). Iako je Estera bila Ahasverova žena, ako bi mu prišla u prijestolnoj sobi bez da je pozvana, vjerojatno bi bila pogubljena.

Promislimo o ovome: ona je kraljica, ima sjajan život, a ima i sve što njezino srce poželi. Ako riskira ući u prijestolnu sobu u korist Božjega naroda, ona osobno nema ništa za dobiti, ali ima sve za izgubiti, uključujući i vlastitu glavu. No uočite njezin odgovor Mordokaju:

»Hajde sakupi sve Židove koji se nalaze u Suzi. Postite za mene: tri dana i tri noći ne jedite niti pijte. I ja ću tako postiti sa svojim djevojkama. Tako pripremljena *ući ću* kralju i unatoč zakonu, pa *treba li da poginem, poginut ću.*« (Estera 4:15-16)

Sveti strah ju je motivirao da Božje kraljevstvo stavi ispred vlastite dobrobiti. Njezina udobnost, sigurnost, bogatstvo i položaj, sve to je bilo ugroženo zbog njezine poslušnosti. Tu nije bilo ničega za nju, ali ono što je bilo važno Bogu, bilo je najvažnije njoj, bez iznimke. Ona je drhtala na Njegovu Riječ, ona se bojala Boga.

Lisa i ja smo 2015. godine bili u Erevanu, u Armeniji, služeći na konferenciji s 3 500 vođa. Pastori su doletjeli iz cijele Istočne Europe i sa Srednjeg istoka, i mnogi su se dovezli iz Irana (Erevan je pedesetak kilometara udaljen od granice s Iranom). U to vrijeme, iranskim građanima je bilo dozvoljeno ući u Armeniju, tako da su prisustvovali brojni vođe podzemnih crkvi. Sastanak je bio čudesan.

Nakon što je zadnji sastanak bio završen, Lisa i ja smo se odlučili prošetati po glavnoj ulici Erevana da udahnemo svježega zraka. Dvije mlade žene u srednjim dvadesetima su izišle iz restorana da nas pozdrave. Pokazalo se da su to dvije voditeljice iz Irana. Bile su izrazito lijepe i pune života; zapravo, u jednom trenu sam pomislio: *Koju dvojicu od moja tri slobodna sina bih mogao predstaviti ovim djevojkama?*

Lisa i ja smo šetali s njima dvadesetak minuta. Saznali smo da ih prati religiozna policija; tijekom konferencije su dolazili pozivi od iranskih vlasti s upitima o njihovoj lokaciji. Jedna od djevojaka je rekla da je na telefon dobila prijeteću poruku.

Tada sam izgovorio jedan od najglupljih komentara u četiri desetljeća moje službe. Rekao sam joj: „Zašto se vraćaš? Zašto ne pobjegneš?“

Ona me je pogledala iskreno, ljubazno i odlučno, i odgovorila: „Tko će perzijskom narodu reći o Isusu ako se mi ne vratimo?“

Bio sam zapanjen njezinim odgovorom. Bili smo svjedoci kako ove djevojke stavljaju sa strane instinkt samozaštite; on je zasjenjen njihovom strašću za napretkom kraljevstva u njihovoj naciji. Hodale su u istom svetom strahu kao i Estera. One su poslušale Boga, iako nije bilo očitog osobnog dobitka, i vjerojatno je moguće da su stavile svoj život u opasnost. Bio sam i korigiran i inspiriran.

Takva odlučnost kakva je bila u ovih djevojaka, nije izolirana na samo jedan čin poslušnosti. To je stav srca koji se razvija i po kojemu se živi. To su naši automatski stavovi i u naizgled nevažnim odlukama koje donosimo iz trena u tren. Čak i u najmanjim stvarima, mi biramo poslušati Božju Riječ i vodstvo Duha Svetoga. Možda imamo gust raspored, ali smo odjednom potaknuti nekoga nazvati. Nema razloga, nema očite dobiti, ali time ni nismo motivirani. Obavimo poziv, a razlog često vidimo tek kasnije.

Ili možda saznamo da nas je netko klevetao. Nema očitog dobitka u tome da oprostimo, tražimo pomirenje i blagoslovimo tu osobu, ali mi odaberemo to učiniti isključivo iz poslušnosti prema zapovijedima: „Opraštajte jedan drugome, kao što je i Bog vama oprostio u Kristu!“ i „Blagoslivljajte one koji vas proklinju!“ (Efežanima 4:32; Luka 6:28)

Možda smo bili loše tretirani od strane nekoga tko nas mrzi. Koja je vidljiva korist poslušati Isusove riječi: „Ljubite svoje neprijatelje i molite za one koji vas progone“ (Matej 5:44)? Ili razmislite o ovome: koju korist vjernici koji su u progonjenim

nacijama imaju u blagoslivljanju onih koji ih progone, muče ili čak ubijaju njihove voljene zbog vjere? A Lisa i ja smo sjedili s pastorima iz nacija gdje se to događa i svjedočili njihovoj velikoj radosti i životu.

Koja je korist od strastvene molitve za one iz drugih nacija? Ili davanje onima iz drugih nacija koji ti nikada neće moći uzvratiti? Popis je beskonačan. Pitanje je sljedeće: hoćete li biti postojano poslušni Bogu reagirajući na temelju svetoga straha koji gori u vašim srcima ili ćete čekati dok ne vidite osobnu dobit?

Učinimo ovo osobnim

Stih: „Tko hoće sačuvati svoj život, izgubit će ga, a tko izgubi radi mene svoj život, naći će ga.“ (Matej 16:25)

Smisao: Mi najčešće propustimo ogromne blagoslove izbjegavajući Božju mudrost koja ne izgleda kao osobni dobitak. U biti, mi dugoročno tako sebi nanosimo štetu. Nikada ne možemo dati više nego daje Bog.

Promišljanje: Što Isus misli govoreći: „sačuvati svoj život“? Jesam li ove stihove gledao/la samo u kontekstu ekstremnih slučajeva, poput mučeništva? Jesam li ih primjenjivao/la na manje, svakodnevne odluke koje donosim? Što bi se dogodilo da jesam? Kako bi to promijenilo način na koji živim?

Molitva: Dragi nebeski Oče, oprosti mi što sam ograničavao/la svoju glad i poslušnost na mudrost koju ja smatram osobno korisnom. Kajem se zbog takvog stava i molim Te za oprost. Odsad nadalje biram da više neću čuvati vlastiti život nego ga dati za Isusa. Zbog toga, bit ću gladan/a i žedan/na Tvoje mudrosti, čak i ako mi to ne donosi trenutnu dobit. U Isusovo ime molim, amen.

Objava: Odabirem iz trenutka u trenutak davati svoj život za želje i mudrost mog Gospodina Isusa.

*Odvojeno od poslušnosti
ne može biti spasenja,
jer je spasenje bez poslušnosti
nemogućnost koja je
sama sebi proturječna.*

- A. W. TOZER

26 | DOBRA BOL

Dok žena rađa svoje dijete to nije ugodno iskustvo; to je teško i čak i bolno. Međutim, krajnji rezultat je željeni novi član obitelji. Bez neugode trudnoće i poroda, ovaj predivni novi život ne bi bio donesen. Ovo nam pruža uvid u sljedeći aspekt drhtanja na Božju Riječ. Slijede tri dosadašnja, a potom i najnoviji pokazatelj prisutnosti straha Gospodnjeg:

1. Poslušajte Boga odmah.
2. Poslušajte Boga čak i ako to nema smisla.
3. Poslušajte Boga čak i kada ne vidite osobni dobitak.
- 4. Poslušajte Boga čak i ako je to bolno.**

Vraćamo se na jedan od naših temeljnih stihova, Filipljanima 2:12-13, gdje nas se podsjeća da radimo na našem spasenju sa strahom i drhtanjem. Malo prije ovih riječi koje nas pozivaju na *poslušnost*, Pavao pokazuje Isusa koji nam postavlja primjer. Naš Gospodin se odrekao svojih božanskih privilegija i „ponizi sam sebe postavši *poslušan* [Bogu] do smrti, i to do smrti na križu

[poput zločinca]“ (Filipljanima 2:8). Isus je voljno poslušao Očev zahtjev iako je to iziskivalo ogromnu patnju.

Noć prije razapinjanja, u Getsemanskom vrtu, Isus je zavapio u tjeskobi: „Oče moj! Ako je moguće, neka me mimoide ovaj kalež! Ali neka ne bude moja, nego tvoja volja“ (Matej 26:39). Borba između poslušnosti i samoočuvanja je bila toliko intenzivna da je Isus znojio velike kaplje krvi. Sjetite se, On „je kušan u svemu, samo što nije sagriješio“ (Hebrejima 4:15). On je unaprijed vidio kolika užasna patnja je pred Njim i vapio ako postoji neki drugi način da ostvari Očevu volju, ali to nije bilo moguće. Što motivira ovoliki stupanj poslušnosti?

„On, pošto u vrijeme svog zemaljskog života prikaza molitve i prošnje s jakim vapajima i suzama... bijaše uslišan zbog [dubokog] *strahopoštovanja* [koje je imao prema Bogu].“ (Hebrejima 5:7)

Njegov duboki sveti strah ga je osnažio da se suoči i izdrži ono od čega bi ljudska priroda pobjegla. Na isti način nam je rečeno:

„Budući, dakle, da je Krist trpio za nas u tijelu, i vi se *oboružajte* istom mišlju; jer onaj tko je trpio u tijelu, prestao je s grijehom“ (1. Petrova 4:1).

Prije nego što nastavimo, dopustite da istaknem jednu važnu stvar. Lažna religija će tražiti patnju u svrhu udovoljavanja bogu kojemu ona služi. Pravo kršćanstvo želi poslušnost Bogu i u procesu se suočava s otporom paloga svijeta, što često rezultira patnjom. Poslušnost je ono što udovoljava Bogu, a ne traženje teškoća. Patnja se može pojaviti u psihičkom ili mentalnom obliku; u oba slučaja bol je vrlo stvarna.

Petar nas upućuje da se *oboružamo*. Možete li zamisliti vojsku koja ide u rat bez ikakvih aviona, brodova, tenkova, pušaka, metaka, noževa – nenaoružana? Sama pomisao na to djeluje apsurdna. Na isti način, jednako je ludo za vjernika da bude nepripremljen patiti, ali mnogi su takvi. Nenaoružan vjernik lako može zaobići nevolje zbog samoočuvanja. Strah Gospodnji je ono što nas naoružava – on u našoj volji održava duboku odlučnost da poslušamo Boga bez obzira na patnju koju to može sa sobom donijeti.

Postoje mnoge priče koje bih mogao podijeliti o patnji, dovoljne da ispunim cijelu knjigu. Jedna od priča se odnosi na službeno putovanje s početka 1990-ih. Lisa, naša djeca i ja smo služili u vrlo malom gradu usred ničega, u crkvi koja je nedavno izgubila svoga pastora koji ih je ostavio zbog veće crkve.

Prvih nekoliko sastanaka je bilo teško; dobar dio zajednice je bio nezainteresiran, a mladi ljudi su sjedili straga šaleći se i smijući. Međutim, na trećem sastanku se dogodio proboj. Učinak je bio dubinski; čak su i mladi ljudi dolazili ranije da bi uhvatili prednja mjesta. Posjećenost je rasla, a sastanci su se produžili na nekoliko tjedana. Svake večeri smo se sastajali u malenoj, dupkom punoj crkvenoj zgradi, s nekoliko spašenih i sa skoro svima probuđenima.

Nakon mnogo molitve, mi smo ponudili ostati koliko god mjeseci bi bilo potrebno da se pripremi crkvu za novoga pastora. Međutim, vodstvo nije bilo zadovoljno remećenjem njihovih programiranih života i kontrole nad odvijanjem stvari. Šokantno, jedna od njihovih pritužbi je bila da im se nije sviđalo da mladi zauzimaju njihova mjesta u prvim redovima. Bilo je i drugih pritužbi, no ničega vrijednog pažnje. Ukratko, na kraju su izglasali da neće prihvatiti našu ponudu i da odemo.

Te večeri kada su glasovali, objavio sam crkvi da će naš zadnji sastanak biti sljedeću večer. Većina ljudi je negodovala zbog razočaranja; bio je to intenzivan, zbunjujući i neugodan trenutak.

Sljedeći je dan crkva primila poziv od nezadovoljnog čovjeka čija žena je prisustvovala sastancima. On je prijetio da će bombardirati crkvenu zgradu tijekom našeg zadnjeg sastanka. Smijao sam se na to sve dok me zbog toga nije nazvao policajac.

U nevjerici sam uzvratilo: „To se sigurno neće dogoditi.“

Policajac je odgovorio: „Gospodine, poznajem ovoga čovjeka. On je osumnjičeni visokorazredni krijumčar droge i ne bi bilo neobično da on to učini ako popije nekoliko pića.“

Zabrinut, upitao sam: „Možete li nam pružiti nekakvu zaštitu?“

Nisam mogao vjerovati njegovu odgovoru: „Moja postaja, koja je najbliža ovome malom gradu, udaljena je 50ak kilometara. Ja završavam s poslom večeras u 18 h i nitko drugi ne može doći jer nemamo dovoljno osoblja.“

Spustio sam telefon u nevjerici, ali i više od toga sam bio vrlo zabrinut. Moj um je vrištao da odmah spakiramo stvari i napustimo grad. Živjeli smo u velikoj kamp kućici člana crkve, a koja je bila parkirana na polju i potpuno izložena napadu. Osjećali smo se nesigurno i odbačeno. Zašto uopće ići tu večer? Vodstvo nas je prezrelo; jednostavno bismo trebali napustiti grad!

Znao sam da su mi misli sebične; mnogo ljudi je bilo dotaknuto tijekom našega služenja tih par tjedana i ako ih zbog te prijetnje ostavimo prerano, opet će iskusiti odbačenost od voditelja. Znao sam da, ako odemo, možemo postaviti obrazac kompromisa koji bi mogao utjecati na ostatak naših života. Nisam mogao, a da ne razmišljam o Isusovim riječima: „Najamnik [koji samo služi za novac], koji nije pastir i komu ne pripadaju ovce, kad vidi vuka gdje dolazi, ostavlja ovce i bježi“ (Ivan (Jovan) 10:12).

Molili smo satima. Više puta sam u svome srcu čuo stihove koji govore da onaj tko prebiva u Božjoj prisutnosti je onaj tko „drži svoja obećanja čak i ako to boli“ (Psalam 15:4, slobodan prijevod). Naposljetku je u našim srcima prevladao mir i osjećali smo da će biti sigurno. Imali smo izvrsnu službu te večeri. Nikakva bomba nije eksplodirala i mogli smo se na ispravan način oprostiti sa zajednicom.

Živimo u palom svijetu koji je suprotan, čak i nasilan prema Božjim načinima. Zbog toga nam je rečeno: „jer vam je s obzirom na Krista dano kao milost ne samo da vjerujete u njega nego i da trpite za nj“ (Filipljanima 1:29). Ne samo Pavao, nego i Petar piše:

Bog vas je pozvao da činite dobro, čak i ako to znači patiti, kao što je Krist patio za vas. On je vaš primjer i trebate ići njegovim stopama. On nikada nije zgriješio niti ikoga prevario. On nije uzvrćao kada je bio vrijeđan niti je prijetio osvetom kada je patio. Svoj slučaj je predao u ruke Boga koji uvijek sudi pravedno. (1. Petrova 2:21-23, slobodan prijevod)

Mi ne trebamo uzvrćati; radije, svaki nepravedan tretman koji doživimo trebamo predati u Božje ruke. Ne trebamo to ignorirati, već mu to u molitvi trebamo predati. Bog će nas osvetiti, ali na Njegov način i u Njegovo vrijeme.

Junaci kraljevstva su doživjeli ogromne pobjede kroz svoju vjeru, ali su u svojoj poslušnosti Bogu neki bili ismijavani, zavezani lancima, mučeni, zlostavljani, zatvoreni, lutali pustinjom, živjeli u spiljama i doživjeli brojne druge neugodne ili bolne okolnosti. Zašto? Oni su živjeli u palome svijetu koji je neprijateljski prema kraljevstvu Božjem (Hebrejima 11:36-39). Ovo je svima bilo zajedničko: zbog svoga svetoga straha, oni su odbili biti neposlušni, čak i ako je to boljelo. Ali su bili sigurni u ovo obećanje: „Oni koji siju u suzama, žanju u pjesmi... vraćat će se s pjesmom, noseći snoplje svoje.“ (Psalam 126:5-6).

Učinimo ovo osobnim

Stih: „U strahu je Gospodnjem veliko pouzdanje, i njegovim je sinovima utočište.“ (Izreke 14:26)

Smisao: Strah Gospodnji je ono što nas oboružava da ostanemo u čvrstoj odlučnosti da budemo poslušni Bogu, čak i ako se suočavamo s protivljenjem.

Promišljanje: Jesam li mimoišao/la poslušnost Božjoj Riječi zbog samoočuvanja? Jesam li voljan/a pokajati se i prihvatiti strah Gospodnji? Hoću li izabrati voljeti i poslušati čak i ako me to košta financijski, društveno ili čak fizički?

Molitva: Dragi Gospodine, oprosti mi zbog obrasca izbjegavanja poslušnosti Tvojim Riječi da bih se zaštitio/la. Shvaćam da sam izabrao/la ono što nije mudro. Tvoja zaštita je nepogrešiva i trajna; moja zaštita je samo privremena. Odsad nadalje biram bojati se Boga i neka mi to da čvrstu odlučnost da Te poslušam bez obzira na cijenu. Hvala Ti na toj snazi, u Isusovo ime, amen.

Objava: Naoružan/a sam svetim strahom da poslušam Boga čak i ako to znači patiti u tome procesu. Predajem svoju dušu Njemu koji pravedno sudi.

*Pazi na stazu kojom kročiš,
i neka ti svi putovi budu pouzdani.*

- IZREKE 4:26

27 | IZVRŠENO JE

Za početak ovog poglavlja, dopustite mi postaviti pitanje: je li moguće dosegnuti puni potencijal bilo kojeg projekta bez da ga završimo? Odgovor je očit – ne. Naš Gospodin ima ogroman projekt koji je u tijeku, a koji je usmjeren na izgradnju kraljevstva. On je svakome od nas dao odgovornost za potprojekte koji će završiti djelo Njegovog slavnoga kraljevstva kad se izvrše do kraja.

Imajte ovu istinu na umu dok prelazimo na naš zadnji aspekt drhtanja na Božju Riječ. Ovdje su prva četiri, popraćena zadnjim:

1. Poslušajte Boga odmah.
2. Poslušajte Boga čak i ako to nema smisla.
3. Poslušajte Boga čak i kada ne vidite osobni dobitak.
4. Poslušajte Boga čak i ako je to bolno.
- 5. Poslušajte Boga do izvršenja.**

Prvi izraelski kralj Šaul je klasičan primjer nekoga tko ne drhti na Božju Riječ. On je lako odlutao od poslušnosti kada to nije imalo smisla, kada dobitak nije bio očit ili to nije služilo njegovim svrhama. Njegov nedostatak svetoga straha je često uzrokovao bol i štetu drugima, što je i inače slučaj s takvim ponašanjem.

Nije uvijek bilo tako. Prije nego je bio okrunjen za kralja, on je bio ponizan i bogobožan mladi čovjek, što su dvije vrline koje idu jedna uz drugu. Kada ga je renomirani prorok Samuel tražio, brzo je rekao: »Zašto bi primijetio mene? Ja sam iz najmanjega plemena Izraelova, i moja obitelj je najmanje važna u našem plemenu.« (1. Samuelova 9:21, autorovo parafraziranje). Kasnije se sav Izrael okupio da otkrije identitet svog prvog kralja. Nakon dugotrajnog procesa, božanski izbor je pao na Šaula, ali kad su ga vođe zvale, nije ga se moglo naći – skrivao se na mračnom mjestu. On nije imao želju biti prepoznat (1. Samuelova 10:20-24).

Sveti strah se nije pokazao njegovim blagom. Kao i Salomon, i on ga je napustio kada je iskusio uspjeh, popularnost i dobrobiti vođenja. Kod većine, uključujući kralja Šaula, početni znakovi gubljenja svetoga straha su suptilni. Ono počinje ignoriranjem osvjedočenja u malim stvarima zbog čega naša savjest postaje sve više i više neosjetljiva. Na kraju, kada se suočavamo s važnijim stvarima, mi smo nesvjesni da se u nama razvio obrazac neposlušnosti.

To se dogodilo i kralju Šaulu. Znakovi gubljenja svetoga straha počeli su izlaziti na površinu (1. Samuelova 13:5-14), ali je bilo varljivo to to što je on istovremeno doživljavao veliki uspjeh (1. Samuelova 14:47).

Nakon nekog vremena, kralju je zapovjedbno: „idi i udari na Amaleka, izvrši »herem«, kletu uništenje, na njemu i na svemu što posjeduje... muškarce i žene, djecu i dojenčad, goveda i ovce, deve i magarce!“ (1. Samuelova 15:3). Gospodin je bio spreman osvetiti zlobno ponašanje ove nacije.

Šaul je mobilizirao 210 000 pješaka. On i njegovi ljudi su pobili svako ljudsko biće i domaće životinje – ali su poštjedili amalečkog kralja, Agaga, i najbolju stoku (1. Samuelova 15:7-9).

Promislimo o ovome. Ako je Šaul angažirao ovako veliku vojsku, Amalečani su imali barem četvrtinu milijuna stanovnika, pa su oni u suštini poklali 249 999 ljudi. Kralj je ostvario 99,99 % onoga što mu je rečeno da učini, ali obratite pozornost na Božju reakciju na ovu skoro potpunu poslušnost:

„Kajem se što sam Šaula postavio za kralja: okrenuo se od mene i nije izvršio [odbio je poslušati] mojih zapovijedi.“
(1. Samuelova 15:11)

Samuel prenosi kralju ovu poruku i njegovo ponašanje otvoreno naziva *nepokornošću* (1. Samuelova 15:23). Nema sumnje o tome da je Šaul zgriješio. Hajdemo nakratko zastati i razmotriti grijeh. Apostol Ivan govori da je grijeh bezakonje (1. Ivanova 3:4). Njegova definicija grijeha se može ovako oblikovati: *grijeh je nepokornost Božjem autoritetu*. Pogledajte to iz ovoga ugla: u vrtu, Adam nije otišao u krevet s prostitutkom, opljačkao banku ili nekoga ubio. Jednostavno nije poslušao ono što mu je Bog rekao. Na isti način, Šaul je odabrao ne poslušati *potpuno* ono što mu je Bog naložio učiniti.

Zaronimo još dublje. Kada je Šaul dobio nalog da ide u bitku, nije lupio nogom i rekao: „Nema šanse! Ja to neću učiniti!“

Većina bi takvo ponašanje klasificirala kao nepokornost. On nije ignorirao zapovijed i uposlio se ostalim osobnim stvarima. Da je tako učinio, većina bi zaključila: „On je pogriješio u procjeni jer mu poslušnost nije bila prioritet.“ Ali malo njih bi to nazvali nepokornošću.

Isto tako, većina bi potvrdila da je on učinio dobro ispunivši 99,99 posto zadatka, ali malo njih bi klasificiralo njegov postupak kao pobunu. Da smo mi bili u Šaulovim cipelama i primili ovu korekciju, koliko nas bi protestiralo: „Hajde, budi razuman! Zašto si tako fokusiran na ono malo što nisam učinio, umjesto da mi odaš priznanje za sve što sam izvršio?“ U svjetlu toga, sigurno je zaključiti ovu istinu: *skoro potpuna* poslušnost uopće nije poslušnost.

Istražimo zašto su korištene tako teške riječi. Prvo, u to vrijeme, ako ste bili kralj koji je porazio drugu naciju, uhvatiti njihovog kralja živog je kao da u svojoj palači imate živi trofej. To je služilo kao stalni podsjetnik veličine vašeg vodstva, ne samo za vaš ego nego i za sve druge koji bi ušli u vašu palaču.

Drugo, zašto poštediti najbolje životinje? Prije odgovora, idemo još malo zakomplicirati. Šaul je dopustio da najbolje domaće životinje budu pošteđene za svrhu žrtvovanja Gospodinu. Zamijetite ovo opravdavanje proroku: „...jer je narod poštedito najbolje ovce i najbolja goveda, da ih žrtvuje Jahvi, tvome Bogu. Na svemu drugome izvršili smo ‚herem‘“ (1. Samuelova 15:15). Zašto bi to učinio? Je li ovo moglo biti učinjeno kako bi si osigurao naklonost svojih ljudi? To je narod koji priznaje Gospodina Boga. Razmislite o perspektivi vojnika, svećenika i ljudi, koji su najvjerojatnije govorili jedni drugima: „Imamo tako pobožnog kralja, on uvijek stavlja Gospodina na

prvo mjesto – on Bogu daje najbolje.“ Ljudi nisu znali da je originalna zapovijed bila da se uništi apsolutno sve. U biti, Šaul je osiguravao svoju reputaciju. Motivacija iza njegovih djela je bio strah od čovjeka. Šaul je bio nesiguran.

U današnjem svijetu, mnogi su empatični prema onima koji su nesigurni. Međutim, iza nesigurnosti je naša želja da budemo prihvaćeni, voljeni ili poštovani, čak i po cijenu neposlušnosti. Nedostaje nam spoznaja koliko duboko smo prihvaćeni i voljeni od našega Stvoritelja. Nesigurnost se treba nazvati onim što doista je: opasna zamka.

Šaul nije izvršio zapovijed zbog svog nedostatka svetoga straha. Idemo se vratiti na Isusov primjer. On se suočavao s odbačenošću, sramom, mržnjom, iscrpljujućom opozicijom, fizičkim batinama i strašnim raspećem. Kada ga je hramski stražar došao uhititi, Njegovi učenici su to pokušali spriječiti i zaštititi Isusa, no Njegov je odgovor bio:

„Ili misliš da ne mogu zamoliti Oca svog da mi ovaj čas pošalje više od dvanaest legija anđela? Ali kako bi se onda ispunila pisma, prema kojima tako mora biti?“ (Matej 26:53-54)

Poslušnost do potpunog izvršenja je Isusu bila od najveće važnosti.

U srednjoj školi nisam bio vjernik, ali je u našoj svlačionici bio plakat koji je držao moju pažnju. Vidio bih ga svako popodne nakon košarkaškog treninga. Na njemu je bio sportaš koji je sjedio pognute glave, govoreći: „Odustajem“. Ispod te slike je bila slika Isusa kako visi na križu i govori: „Ja nisam odustao.“

To je ostavilo neizbrisiv utisak na meni kao nevjerniku. Sada kad razumijem da je Isus mogao izbjeći jeziv tretman i brutalnu

smrt, ali je radije izabrao nastaviti biti poslušan sve dok nije mogao konačno reći: „Izvršeno je“, to nosi puno veću težinu. On je ostavio primjer nama da u potpunosti budemo poslušni – da završimo što god nam Bog povjeri.

Sada možemo bolje razumjeti Njegove upute učenicima kada su zavapili da se njihova vjera poveća:

„Tako i vi, kad izvršite *sve što vam je naređeno*, recite: ‚Beskorisne smo sluge. Učinili smo samo što smo morali učiniti.‘“ (Luka 17:10)

Njegove riječi „sve što vam je naređeno“ imaju sasvim novo značenje. Budimo uvijek poslušni do potpunog izvršenja.

Učinimo ovo osobnim

Stih: „Nikada nemojte odustati! ... Uprite pogled u Isusa, koji je i započeo i završio ovu utrku u kojoj smo. Promotrite kako je on to učinio. Zato što nikada nije izgubio iz vida mjesto kamo ide – tu uzvišenu završnicu u Bogu i s Bogom – mogao je podnijeti sve što se našlo na putu... Kada se nađete kolebljivi u vjeri, prođite opet tu priču, dio po dio, tu dugačku listu protivljenja s kojim se suočavao. To će donijeti adrenalin u vaše duše! (Hebrejima 12:2-3, slobodan prijevod).

Smisao: *Gotovo* potpuna poslušnost uopće nije poslušnost. Isus nam je dao primjer kako biti potpuno poslušni – do samoga izvršenja onoga što nam Bog povjeri – što god to bilo.

Promišljanje: Jesam li počeo/la biti poslušan/na Božjoj Riječi i dopustio/la ometanjima, zadovoljstvima, otporu, negodovanju drugih ili bilo kojem drugom protivljenju da bude uzrok mog povlačenja i neizvršavanja? Kako se to može promijeniti?

Molitva: Dragi nebeski Oče, molim Te oprosti mi što sam započeo/la biti poslušan/na onome što si mi naložio, ali nisam završio/la, ili zbog ignoriranja toga ili zbog promjene svog mišljenja jer u tome nisam vidio/la osobnu korist. Kajem se zbog tog nedostatka svetoga straha i molim Tvoj oprost. U Isusovo ime, amen.

Objava: Izabirem biti poslušan/na Božjoj Riječi do izvršenja.

*Kada se ljudi više ne boje Boga, oni krše
Njegove zakone bez oklijevanja.
Strah od posljedica ih više ne odvraća
od toga jednom kada
strah Gospodnji nestane.*

- A. W. TOZER

28 | ŽIGOSANJE SAVJESTI

Kao što je već rečeno u prijašnjem poglavlju, prvi znakovi gubljenja svetog straha su suptilni – toliko suptilni da se trebamo malo više usredotočiti i razraditi ovu važnu točku. Jeste li ikada osjetili unutarnje upozorenje kad vam se otvorila prilika učiniti nešto upitno? Većina razumije da nas to upozorava i štiti naša *savjest*, ali mnogi ne shvaćaju da jasnoća i snaga naše savjesti mogu biti promijenjene.

Naša savjest je dar od Boga koji nikada ne trebamo uzimati olako. Ona je sastavni dio našeg *srca*; njezina osjetljivost je jačana svetim strahom i, suprotno tome, slabljena nedostatkom istoga. Upozoreni smo: „A svrh svega, čuvaj svoje *srce*, jer iz njega izvire život“ (Izreke 4:23).

Kada sam bio u radnim tridesetima, poznati službenik me je pozvao na ručak. Tijekom obroka me je pitao: „Johne, kako da se očuvam od pada koji su mnogi drugi voditelji doživjeli?“

Skoro sam se ugušio hranom. Zašto bi on takvo pitanje postavio meni? Bio sam mlad, a on je bio u službi duže nego što sam ja bio spašen. Ali umjesto odlaganja, pogledao sam unutra i tiho pitao: *Duše Sveti, koji odgovor da mu dam?*

Gotovo odmah sam čuo: *Reci mu da čuva svoju savjest kao najvredniju imovinu.*

Rekao sam što sam čuo i odjednom su iz moje duše počele istjecati ovakve riječi: „Bit će ti ponuđene velike prilike, ali unutar sebe ti ćeš znati da one ugrožavaju integritet, nisu istinite, upitne su ili bi mogle povrijediti druge. Slušaj svoju savjest; ne zanemaruju njezina upozorenja. Ako je ignoriraš, izgubiti ćeš osjetljivost na Boga.“

U sljedećim danima sam otkrio da se „savjest“ često pojavljuje u Pismu, čega prije nisam bio svjestan. Samo u Novom zavjetu se spominje oko trideset puta. Pavao piše Timoteju:

Čuvaj vjeru i dobru savjest! *Ovu* su neki odbacili i doživjeli brodolom vjere. (1. Timoteju 1:19)

Brodolom vjere nije trivijalna stvar.

Ručak sa starijim službenikom mi je otvorio oči za to kolika je težina ove Pavlove izjave. Ona pokazuje zašto mnogi ne završe dobro.

Ako nas Pismo opominje da „čuvamo“ svoju savjest čistom, to znači da je ona na početku u dobrom stanju. Krv Isusova čisti

i pročišćava našu savjest (1. Timoteju 3:9; Hebrejima 9:9, 14). Ovo je jedna od velikih prednosti novorođenja. Prorok Jeremija daje izjavu o našoj savjesti koja se često krivo primjenjuje. On objavljuje: „Podmuklije od svega je srce. Jedva popravljivo, tko da ga pronikne?“ (17:9). On ovdje ne govori o onima nanovo rođenima, s novom prirodom i obnovljenima na Isusovu sliku. Ljudi u Starom zavjetu nisu imali novo srce. Ali Bog im je obećao: „Dat ću vam novo srce i nov duh udahnut u vas!“ (Ezekiel 36:26). To se dogodilo kada je Isus otkupio našu prirodu i dao nam svoju.

Zbog čuda da smo postali skroz novo stvorenje u Kristu, mi imamo savjest kojoj možemo vjerovati. Izazov je držati je čistom. Sad se trebamo pitati: kako je onečistimo? Potpuna pokvarenost se ne dogodi u trenutku, nego većinu vremena započne s malim stvarima i na kraju, ako se s njima nije obračunalo, završi brodolomom. Jakov piše:

Ali budite izvršioци riječi, a ne samo slušaoci koji zavaravaju sami sebe. (Jakovljeva 1:22)

Opet smo licem u lice s konceptom poslušnosti. Temeljito smo razmotrili da je dokaz prisutnosti svetog straha trenutna i potpuna poslušnost – čak i ako to nema smisla, ako korist nije vidljiva ili ako boli. Osoba koja tako hoda ne može zavarati samu sebe.

Zastanimo i pobrinimo se da ne propustimo utisak ovoga. Moguće je zavarati poznanike – čak i bliske prijatelje i obitelj – ali druga je stvar zavarati samoga sebe. U biti, kada ne poslušamo, mi *varamo sami sebe*. Oslabljujemo zaštitu istine i naš osjećaj moralnog navođenja je kompromitiran. Manje smo svjesni da smo u opasnosti.

Dajmo hipotetski primjer toga procesa. Jeste li ikada govorili štetne riječi o nekome? U trenutku kada jeste, možda ste se osjećali kao da je nož prošao kroz vašu utrobu: to je glas vaše savjesti. Nadajmo se da ste ga poslušali, pokajali se i odmah ispravili ono što ste govorili. Međutim, ono što se tako često događa je da opravdavamo svoje ponašanje zaključivanjem poput ovoga: *Ono što sam rekao je točno!* Nažalost, naš pogrešni argument prevlada i mi se držimo svoje izjave dok ignoriramo unutarnje upozorenje. Tako počinje naš proces onečišćenja i osjetljivost naše savjesti je oslabljena.

Sljedeći put kada govorimo loše o nekome, našu utrobu više ne probada nož – sada unutra osjetimo samo čvrsti stisak. Naša savjest opet govori, ali ovaj put manje prepoznatljivim glasom. Unutarnji konflikt sada više nije tako intenzivan i lakše je ignorirati upozorenje i opravdavati svoje riječi. Time smo dodatno zagadili svoje srce i osjetljivost naše savjesti se još više umanjuje.

Kada opet govorimo protiv nekoga, više ne osjetimo čvrsti stisak. Sada nas samo golica – i to jedva prepoznatljivo. Mi se više skoro ni ne trebamo uvjeravati samoopravdavanjem jer je glas naše savjesti vrlo tih. Lakše je obraniti svoje ponašanje. Osjetljivost naše savjesti se i dalje umanjuje.

Na kraju, mi više ne osjećamo ništa. Naša savjest je ožigosana. Već smo prošli osjećaj zaslijepljenosti i izgubili smo sav smisao za pronicljivost. Sada smo bez ikakvog moralnog vodstva i brodolom naše vjere je neizbježan. U biti – zavarali smo sami sebe – sami smo se obmanuli.

Sve ovo se moglo izbjeći kroz jednostavno pokajanje – potpunu promjenu uma i srca. To je kada priznamo da je naša

mudrost uzaludna i čvrsto prihvatimo Božju mudrost. „Tko skriva svoje grijehе, nema sreće, a tko ih ispovijeda i odriče ih se, milost nalazi.“ (Izreke 28:13)

Milost i obnova se može odviti u svakom stupnju procesa, ali manjak svetoga straha odgađa našu reakciju. Kockamo se, jer naše srce postaje sve neosjetljivije na osvjedočenje naše savjesti. Mudra osoba na upozorenje svoje savjesti uvijek brzo reagira pokajanjem: ona zna da je odgađanje opasno.

Postoje mnogi, i u Pismu i u naše vrijeme, koji su odgodili poslušati savjest. To se može usporediti s igranjem ruskog ruleta. Možda izbjegnute brodolom, ali kako ćete znati kada ste prešli granicu neosjetljivosti? Nema glasa koji upozorava: „Ako me još jednom ignoriraš, bit ću utišан.“ Pavao žaluje:

Duh izričito veli da će u posljednja vremena neki otpasti od vjere i pristati uz prijevorne duhove i đavolske nauke, podmuke lašce, koji su *ožigosani u vlastitoj savjesti*. (1. Timoteju 4:1-2)

Ljudska koža opečena vrućim željezom (ožigosana) gubi sav osjet. Isto se dogodi i s našom savješću. Tada se prikazujemo suprotno onome što stvarno jesmo, bez ikakvog osvjedočenja. To se dogodilo Ananiji, Safiri, kralju Šaulu i mnogim drugima.

Druga posljedica žigosanja je da ono zaključava stvari unutra. Ako opržite meso, to sprječava da sokovi iziđu iz njega. Pavao piše: „Istinu govorim u Kristu – ne lažem – to mi svjedoči moja savjest zajedno s Duhom Svetim“ (Rimljanima 9:1). Ako je vjernik ožigosao svoju savjest, on ne može više komunicirati s Duhom Svetim. Njegovo svjedočanstvo ne može doseći našu dušu, isto kao što sokovi ne mogu izići iz mesa. Takvi su sada bez sustava koji usmjerava život. Oni su na putu uništenja.

U zaključku poslušajte neke od Pavlovih brojnih izjava: „Braćo, ja sam uvijek živio pred Bogom čiste savjesti!“ (Djela 23:1, slobodan prijevod). Također: „Zato se i sam trudim da uvijek imam čistu savjest i pred Bogom i pred ljudima“ (Djela 24:16). Da zaključimo: revno čuvajmo svoja srca.

Učinimo ovo osobnim

Stih: „Uđimo ravno u Božju prisutnost iskrena srca koja mu potpuno vjeruju jer su naše nečiste savjesti pošćropljene Kristovom krvlju kako bismo bili očišćeni.“ (Hebrejima 10:22, slobodan prijevod)

Smisao: Čistoća i snaga naše savjesti može biti promijenjena. Naša osjetljivost se jaća svetim strahom, a njegovim nedostatkom otupljuje.

Promišljanje: Naše savjesti su očišćene krvlju Isusa Krista. Koju duhovnu disciplinu mogu provoditi da očuvam svoju savjest čistom?

Molitva: Dragi nebeski Oče, molim za oprost za situacije kada sam ignorirao/la i išao/la protiv svoje savjesti. Oprosti što je nisam revno ćuvao/la. Molim Te očisti me krvlju Isusa. Obnovi čistu savjest u meni, onu koja je nježna i osjetljiva na Tvoj glas i vodstvo. Neka budem brz/a poslušati Te u svemu. U Isusovo ime, amen.

Objava: Čuvat ću svoje srce revno i biti osjetljiv/a na vodstvo i glas svoje savjesti.

Bliskost S Bogom

5. TJEDAN

*Radije bih platila cijenu
toga da čujem Božji glas osobno,
bez obzira koliko teške
bi okolnosti mogle biti,
nego da se pomirim s time
da ga uvijek čujem od nekoga drugog.*

- JOY DAWSON

29 | GDJE BLISKOST POČINJE

Kako sveti strah raste u nama zajedno s povećanjem spoznaje Božje slave, ona pročišćava naše motive, oslobađa nas od straha od ljudi i proizvodi istinsku svetost u našim životima. Manifestacija svetoga straha je trenutačna i potpuna poslušnost Bogu bez obzira da li se vidi razlog, korist ili koliko je bolno.

S ovim znanjem, se sada možemo okrenuti našoj raspravi o prednostima ovih jedinstvenih darova, a u ovom dijelu ćemo se fokusirati na ono što je bez sumnje najveća prednost od svih: intimnost s Bogom.

Riječ *intimnost* dolazi od latinke riječi: *intus*, što znači „unutar“, i *intimus*, što znači „vrlo tajno“. Kada združimo ovo dvoje dobijemo „najskrivenije tajne“. To nam daje vrlo dobru sliku intimnosti, riječ koja se koristi da opiše privrženu

vezu između dva prijatelja na puno dubljoj razini od samoga poznanstva, kada nekoga upoznamo i znamo ga površno.

Intimnost/bliskost je dvosmjerna ulica; obje strane trebaju znati međusobne najdublje želje i misli. Što se tiče bliskosti s Bogom, pogledajmo i Njegovu i našu perspektivu, počevši od Njegove. David piše:

Jahve, ti *proničeš moje srce* i *poznaš sve* o meni... (Psalam 139:1, slobodan prijevod)

Riječ *proničeš* je hebrejska riječ *hâqar*, što se definira „istraživati, tragati, tražiti“. To savršeno opisuje što je potrebno da se uđe u bliski odnos s nekime. Vrijeme i napor, koji nisu na teret nego na zadovoljstvo, ulažu se u istraživanje najskrovitijih unutarnjih misli i načina druge osobe.

Ja sam u tome uživao u svome braku s Lisom. Kada smo se tek vjenčali, nisam znao puno o njezinim čežnjama, zadovoljstvima, onome što voli, ne voli ili čak i prezire. Bilo je potrebno vrijeme istraživanja – u kojemu sam potpuno uživao – da upoznam te duboke unutarnje misli i načine. Jednostavno, potrebno je uložiti fokusiran mentalni, emocionalni i fizički napor da se razvije bliskost sa svojim supružnikom.

Sljedeća riječ od interesa iz gornjeg stiha je *poznaš*; to je hebrejska riječ *yâda*. U Starome zavjetu, najčešće se koristi za prijenos intimnosti. Koristi se u Postanku 4:1 gdje čitamo: U Starome zavjetu se najčešće koristi u značenju intimnosti. Koristi se u Postanku 4:1 gdje čitamo: „Čovjek pozna [*yâda*] svoju ženu Evu, a ona začu“. Duh Sveti koristi riječ *yâda* da prikaže najbliže što dvoje ljudskih bića može postati u ovome životu. U biti, David govori: „Gospodine, poznaješ me vrlo duboko.“

David koristi obje riječi, *ḥāqar* i *yāda*, da nam da živu sliku Boga koji ispituje i istražuje najdublje unutarnje želje i načine onih s kojima On želi biti blizak. Opet, ako gledamo Lisin i moj odnos, znam toliko više o njoj nakon godina provedenih zajedno. Ne samo njezine unutarnje želje koje su gore spomenute, nego i njezinu rutinu, kako će ona reagirati pod određenim okolnostima, u čemu uživa kad se odmara, na čemu voli raditi i lista ide dalje. Na isti način David ide dalje:

„...ti znaš kada sjednem i kada ustanem, izdaleka ti već misli moje poznaješ. Hodam li ili ležim, sve ti vidiš, znani su ti svi moji putovi. Riječ mi nije još na jezik došla. Ali, Jahve, sve već znadeš.“ (Psalam 139:2.4)

Bog iznad svakog razumijevanja zna intimne detalje o nama. S *ḥāqar*, Bog se potrudio istražiti, tragati, tražiti Davida, i On to isto čini sa svakim od nas – slično, ali na toliko višoj razini od onoga što sam ja zadnjih četrdeset godina radio s Lisom. Zapravo, samo nekoliko stihova kasnije dolazimo do zapanjujuće izjave da Božjih misli prema nama kao pojedincima ima više od svih zrnaca pijeska (stih 18). Da sam razmišljao o onome što Lisa voli, njezinim manirima, čežnjama i onome što ne voli svakih dvanaest sekundi zadnjih četrdeset godina i pridodao zrno pijeska svakoj misli, to bi ispunilo manje od jedne kutije za cipele! Božjih misli o svakome od nas je više od broja svih zrna pijeska *na cijelome planetu*, a On nikada ne pretjeruje, jer bi to onda bilo laganje, a Bogu je nemoguće lagati. To je čudesno! Počinjete li shvaćati Njegovu strast da zna sve o nama?

On istinski želi biti blizak sa svakim od nas. Dopustite da ponovim da prava bliskost proistječe iz toga da se obje strane međusobno dobro poznaju, a ne samo jedna. Kao što On istražuje naše najdublje unutarnje misli, isto tako bismo i mi trebali strastveno tražiti stvaranje prave bliskosti. Mojsije traži taj stupanj odnosa vapeći:

„Ti si mi rekao: ‘Znam [*yāda*] te po imenu, i ti uživaš moju blagonaklonost.’ Stoga, ako uživam tvoju blagonaklonost, objavi [*yāda*] mi svoje putove, da te shvatim i da i dalje uživam tvoju blagonaklonost.“ (Izlazak 33:12-13)

Bog nas ne *poznaje* samo kao neki broj u masi ljudi; On nas poznaje osobno, pojedinačno, po imenu. U gornjim stihovima vidimo da Mojsije želi da to bude uzajamno; njegova strastvena želja je da napreduje u poznavanju Boga. On želi odnos intimnosti – ne samo da Bog duboko poznaje njega nego da i Mojsije duboko poznaje Boga. Što je onda s nama? Rečeno nam je: „Približite se k Bogu, pa će se On približiti k vama!“ (Jakovljeva 4:8)

Po onome o čemu smo upravo pričali, mislim da čujete poziv – ne, nego vapaj – koji dolazi iz Božjega srca. Sa svakim trenutkom je sve intenzivniji. „Zašto ostaješ udaljen kada bi mogao biti blizak sa mnom?“ U biti, daje nam se do znanja da smo *mi ti koji određujemo stupanj svoje bliskosti s Bogom*. Jednostavnije ću se izraziti: vi određujete koliko ste bliski s Bogom, ne Bog! Dakle, kako se strah Gospodnji uklapa u ovo? Rečeno nam je:

Strah je Gospodnji početak spoznaje. (Izreke 1:7)

Spoznaje čega? Misli li pisac ovdje na medicinsku, znanstvenu, povijesnu ili neku drugu znanstvenu spoznaju? Mnoga naša sveučilišta su puna ovoga znanja, a opet imaju malo ili ništa straha Gospodnjega. Odnosi li se to na društvenu ili političku spoznaju? Ne, putovi svijeta su Bogu ludost. Je li to poznavanje Biblije? Uopće ne, jer su farizeji bili stručnjaci u Pismu, ali se nisu bojali Boga i bili su mu vrlo neprijatni. Naš odgovor se nalazi u ovim riječima:

...tada ćeš shvatiti strah Gospodnji i naći ćeš Božje znanje.
(Izreke 2:5)

Riječ znanje se u rječniku *Dictionary of Biblical Languages* definira kao „informacija o osobi, sa snažnom implikacijom odnosa prema toj osobi“. Rječnik *Vine's Complete Expository Dictionary* nam govori da se ta riječ odnosi na sljedeće: „imati intimnu iskustvenu spoznaju Njega [Boga]“. Jednostavno rečeno, obećano je: *strah Gospodnji je početak bliskog upoznavanja Boga*.

Mi zapravo nismo ni počeli poznavati Boga na intimnoj razini ako ga se ne bojimo, jer to je početna točka. Ako bilo što započnete izvan početne točke, to ne možete završiti. Ako započnem stometarsku utrku 50 metara ispred startnih blokova, ne mogu sudjelovati niti završiti utrku. Ništa drugačije nije ni u našem odnosu s Bogom – bez svetoga straha, nije moguće blisko ga upoznati. Srećom, On nam je dao put da ga dobro upoznamo, ali, hoćemo li njime ići?

Sjetite se da se strahom Gospodnjim napušta zlo ili bezakonje. S ovime na umu, uzmite u obzir da Isus predviđa veliku grupu ljudi koji će se šokirati na sudnji dan. Ovi muškarci i žene ga zovu svojim Gospodinom, ali će od Isusa čuti: „Nikad vas nisam poznavao. Odlazite od mene, vi koji činite bezakonje.“ (Matej 7:23). Riječ poznavao je *ginóskō*; to je grčka riječ za *yāda*. Isus će reći onima kojima nedostaje svetoga straha: „Ja te nikada nisam blisko poznavao.“ Ovo predstavlja veliku stavku koju ćemo proći u sljedećem poglavlju.

Učinimo ovo osobnim

Stih: „Moje srce je čulo kako govoriš: ‚Dođi i razgovaraj sa mnom.‘ I moje srce odgovara: ‚Gospodine, dolazim.‘“ (Psalam 27:8, slob. prijevod)

Smisao: Prava bliskost proizlazi iz toga da se obje strane međusobno dobro poznaju, a ne samo jedna.

Promišljanje: Razmislite o omiljenoj osobi s kojom volite biti. Koliko dobro znate što ona misli ili osjeća bez da koristi riječi? Koliko dobro predviđate reakciju te osobe na razne situacije? Jeste li samo naletjeli na to, ili vam je trebalo vremena da istražite i razmišljate o načinima vašeg bliskog prijatelja? Sada pomislite na to da su Božje misli o vama nebrojive. Što vam to govori? Što bi se dogodilo kada biste istraživali i promišljali o Božjem srcu i putovima više nego onima najboljeg prijatelja?

Molitva: Dragi Gospodine, shvaćam da sam zanemario/la najveći poziv koji sam ikada primio/la – da budem blizak/ska s Tobom. Dopustio/la sam tolikim stvarima da se ispriječe mom ulaganju vremena u razvijanje bliskosti s Tobom. Radosno odabirem napraviti promjenu. Kada otvorim svoju Bibliju da čitam, molim i razmišljam, neka Te upoznam na dubokoj i bliskoj razini. Molim ovo u Isusovo ime, amen.

Objava: Odabirem nastojati upoznati Isusa duboko kao što je On odabrao upoznati mene.

*Neki se put čini čovjeku prav,
a na kraju vodi k smrti.*

- IZREKE 16:25

30 | DRUGAČJI ISUS

Kako bismo nešto bolje razumjeli, pomaže promotriti suprotnost toga što želimo znati. Prije nego se upustimo u daljnje razmatranje bliskosti s Bogom, prvo ćemo se zabaviti njenom suprotnošću, ilustriranom u sljedećoj priči.

Upravo sam stigao na Havaje kako bih govorio na konferenciji za voditelje. Hotelska soba mi još nije bila spremna, pa sam pronašao mjesto za opuštanje pod suncobranom bazena. Jedna poslovna žena, koja je bila na drugoj konferenciji, također je čekala svoju sobu. Započeli smo razgovor i, kada je saznala da sam kršćanski pisac i službenik, počela je objašnjavati svoj odnos s Isusom.

Nije trebalo više od nekoliko minuta da shvatim da ga ona ne poznaje. S pouzdanjem je izjavljivala ono što je *vjerovala*,

ali jako malo toga se podudaralo s onime što Pismo govori. Tiho sam upitao Duha Svetoga za mudrost, i za par trenutaka On je otkrio što reći.

Kada je završila, upitao sam: „Vidite li čovjeka koji sjedi s druge strane bazena?“

S iznenađenim pogledom (najvjerojatnije zbog nagle promjene teme), odgovorila je: „Da, zašto?“

Veselo sam rekao: „Njegovo ime je Jim i on je iz Fresna u Kaliforniji. On je na strogoj veganskoj dijeti. Njegov san je biti u olimpijskoj vaterpolskoj momčadi Sjedinjenih Američkih Država. Vježba tri sata dnevno, i u bazenu i u teretani. Njegovi hobiji su pickleball, padobranstvo i slikanje. Jim je oženjen onom ženom pokraj hidromasažne kade; ona se zove Beth i mlađa je deset godina.“

Sada zaintrigirana time koliko dobro ga poznajem, upitala je: „Pohađa li on vašu konferenciju?“

Brzo sam odgovorio: „Ne, gospodo.“

Postala je još radoznalija: „Pa kako onda tako dobro poznajete Jima?“

Okrenuo sam se, pogledao je u oči i izjavio: „Nikad ga nisam upoznao.“

Izraz lica joj se promijenio i sada je pokazivao oprez, čak i zabrinutost. Možda se pitala jesam li uhoda, privatni detektiv ili vladin agent?

Pustio sam da se dojam slegne i onda pouzdano izjavio: „To je ono što ja o njemu *vjerujem*.“

Ona je ostala bez teksta.

Nastavio sam: „Vi ste upravo s velikim pouzdanjem govorili o vašem *vjerovanju* u to tko je Isus, ali gotovo sve što ste maloprije rekli o Njemu nije istina i suprotno je onome što Biblija podučava. Znam to, jer ga poznajem.“ Naš razgovor je bio završen po njezinu izboru, ali je bila vidljivo uzdrmana.

Apostol Pavao daje zapanjujuću izjavu crkvi koju jako voli: „Jer ako zbilja tko dođe i navješćuje vam drugoga Isusa...“ (2. Korinćanima 11:4). On ne identificira drugoga boga nego drugoga Isusa. Očito je da oni *vjeruju* u Isusa, ali zapravo ne *poznaju* Njega. Zašto? Oni vjeruju sve što im se sviđa i posljedično tome žive otuđeno od pravoga Isusa. To nije teško učiniti: Gospodin je nevidljiv, tako da možete promijeniti Njegovu prirodu da odgovara vašim željama.

Djeca Izraela čine nešto slično. Izlazak iz Egipta je slika spasenja od svijeta. Čitamo: „Pili su naime iz duhovne stijene koja ih je pratila, a ta stijena bijaše Krist. Ali većina njih nije bila po volji Bogu“ (1. Korinćanima 10:4-5). Brojni su razlozi zašto Bog nije zadovoljan, ali se sve svodi na jednu glavnu stvar: njihovu neposlušnost Božjoj Riječi – njihov *manjak svetoga straha*.

Kada je Mojsije četrdeset dana bio na planini, vođa Aron je načinio zlatno tele. Mi to gledamo i vičemo: „Idolopoklonstvo!“ To je točno, međutim, ono što mnogi ne shvaćaju je da Aron i svi ljudi tamo nazivaju tele *elōhiym*. Ova se riječ u Starome zavjetu nalazi 2606 puta. Može se odnositi na lažne bogove, ali devet

od deset puta se odnosi na *Jahvu* – jedinog pravog Boga. Na primjer, trideset dva puta se nalazi u prvom poglavlju Postanka. Prvi stih u Bibliji kaže: „U početku stvori *elōhiym* nebo i zemlju.“

Lako možemo utvrditi misle li na tele kao *elōhiym* – Svemogućeg Boga – ili *elōhiym* – lažnog boga. Dokaz se nalazi u Aronovom spominjanju teleta kao *Jahve* (Izlazak 32:5). To je sveto ime našeg jedinog pravog Boga i nikada u Bibliji nije nigdje korišteno kao ime lažnog boga osim ovdje. Aron i ljudi ne nazivaju tele *ozirisom*, *baalom*, *izidom*, ili bilo kojim drugim imenom lažnog Boga. Oni izjavljuju: „Ovo je *Jahve*, onaj koji nas je izbavio iz Egipta“ (Izlazak 32:4, autorovo parafraziranje).

Kako su mogli tako pogriješiti? Zašto oni ne poznaju pravog živog Boga, kao Mojsije? Vidjeli su Njegova čudesa, slijedili su Njegov oblak i vatreni stup. Odgovor nije složen. Mjesecima ranije, kada je Bog prvotno sišao na planinu da se predstavi, oni su se povukli i zavapili Mojsiju: „Ti se primakni i slušaj sve što će ti reći *Jahve*, Bog naš. A onda ti nama kaži sve što tebi *Jahve*, Bog naš, rekne, i mi ćemo to poslušati i izvršiti“ (Ponovljeni zakon 5:27).

Mogu samo zamisliti Mojsijevo krajnje razočaranje. On ne može shvatiti njihov nedostatak želje da budu u Božjoj prisutnosti. Kako to može biti moguće? Mojsije iznosi svoju brigu Gospodinu očekujući da će naći odgovore, ali Božji odgovor ga gotovo sigurno iznenađuje: „Čuo sam riječi što ih je taj narod tebi upravio. Sve što su rekli dobro je“ (Ponovljeni zakon 5:28).

Mojsije je zapanjen. On najvjerojatnije misli: *Samo malo! Oni su u pravu? Za promjenu su oni zaista u pravu!* Zamišljam da

je njegov odgovor Bogu otprilike ovakav: „Zašto oni ne mogu doći u Tvoju prisutnost i intimno Te poznavati kao ja?“ Bog odgovara, ali to slama srce:

„Kad bi samo njihova srca bila takva da me se *uvijek boje* i drže sve moje zapovijedi.“ (Ponovljeni zakon 5:29)

Bog žaluje: da su samo hodali u svetome strahu, mogli su doći u Njegovu prisutnost i iskusiti odnos intimnosti. To bi ih zauzvrat osposobilo da budu poslušni, a to bi bilo dobro za njih i njihovu djecu. Tada Bog daje Mojsiju ovu uputu:

Hajde, reci im: „*Vratite se u svoje šatore*“. A ti ostani ovdje *kod Mene* i razgovarat ću s tobom. (Ponovljeni zakon 5:30-31, slobodan prijevod)

Ovo je i srušavajuće i uzbudljivo. Prvo pogledajmo slamanje srca. Izraelski najtamniji trenutak nije bio kada su napravili tele, niti kada su dali loše izvješće koje ih je odvojilo od obećane zemlje. Ne, ovo je bio njihov najtamniji trenutak. Bog ih je izveo iz Egipta (svijeta) sa svrhom da ih dovede k sebi tako da ga mogu upoznati kao što On pozna njih – intimno. Međutim, oni su to propustili zbog manjka svetoga straha. Tragično!

S druge strane, bilo je uzbudljivo za Mojsija jer je on bio pozvan biti blizu Bogu i čuti Njegove riječi direktno iz Njegovih usta. On je bio pozvan u bliski odnos s Bogom, dok su ljudi išli natrag u svoje šatore.

Dama na bazenu je govorila o *drugačijem* Isusu, Korinćani su služili *drugačijem* Isusu, Izraelci su slijedili *drugačijeg* Svemogućeg Boga. Vidimo li uzorak? Moguće nam je stvoriti božanstvo pod imenom Isus, a opet ne poznavati *stvarnog Isusa* koji je zdesna Bogu. Još je više zabrinjavajuće to što su i Izrael i

korinćanska crkva iskusili Gospodinovu očitovanu silu i čudesa time što su im molitve bile uslišane.

Vratimo se sada velikoj grupi ljudi koji će na sudu izjaviti da je Isus njihov Gospodin, ali će tragično od Njega čuti iste riječi kao što je Mojsije od Boga čuo za Izrael: „Idite od mene!“ Bilo bi dobro pomnije ispitati Isusove proročke riječi o tome što će se zapravo dogoditi tom mnoštvu. Kao što je rečeno na početku ovog poglavlja, to će nam dati bolje razumijevanje važnosti svetoga straha za prisnost s našim Gospodinom i Gospodarom. To ćemo uraditi u sljedećem poglavlju.

===== Učinimo ovo osobnim =====

Stih: Po njemu ste na putu spasenja ako zbilja čvrsto držite riječ koju sam vam kao Radosnu vijest navijestio – osim da ste lakomisleno prigrlili vjeru. (1 Korinćanima 15:2)

Smisao: Moguće je vjerovati cijelim srcem u nekoga ili nešto što nije istina.

Promišljanje: Kako da zasigurno znam da vjerujem u pravog Isusa, a ne u lažnog? Mogu li to znati jer moji voditelji podučavaju o Njemu? Razmislimo, nije li Aron podučavao i vodio Izrael? Mogu li to zasigurno znati jer čitam Bibliju? Razmislimo, nisu li i farizeji činili isto? Kako to mogu znati?

Molitva: Oče, u Isusovo ime, molim ne samo da znam istinu nego i da volim istinu. Biram prigriliti Tvoju živu Riječ kao konačan autoritet i biti poslušan/na razumio/la ili ne. Radeći tako imam Tvoje obećanje da neću biti prevaren/a. Dok čitam i budem poslušan/na Tvojim Riječi, neka ona čita mene; neka mi otkrije tko sam ja i tko je moj Gospodin Isus. Molim to u Isusovo ime, amen.

Objava: Odlučujem vjerovati u Božju riječ razumio/la je ili ne.

*Svagda sam pružao ruku narodu
odmetničkom, koji hodi putem zlim,
za mislima svojim.*

- IZAIJA 65:2

31 | NE POZNAJEM VAS

Više ćemo shvatiti i cijeniti *intimnost s Bogom* ako nastavimo gledati njenu suprotnost. Tema prijašnjeg poglavlja, kao i ovog, teška je za progutati. Međutim, biblijska upozorenja naših izlaganja su zapravo darovi ljubavi i zaštite zbog duboke brige našega Oca. Riječi koje Isus izgovara usadit će sveti strah koji će nas do kraja držati blizu Davatelju života.

Pismo jasno upozorava da će se u zadnjim danima propovijedati i naširoko biti prihvaćeno evanđelje koje nudi lažno spasenje lišeno gospodstva. Jednostavno rečeno, nudi se odnos s Isusom bez obveze da se bude bezuvjetno poslušan Njegovoj Riječi. To je antiteza svetoga straha i stvara *izmišljenog Isusa*, nimalo drugačijeg od onoga kojega ga su, prema Pavlu, prihvatili mnogi Korinćani.

Nakon što Pavao konfrontira ove grčke „vjernike“ što slijede *drugacijeg Isusa*, on tada proziva stanje njihovih srca koje je stvorilo umišljenog spasitelja. On piše: „Mnogi od vas nisu se odrekli starih grijeha. Niste se pokajali od svoje nečistoće, seksualne nemoralnosti i žudnje za požudnim užitkom“ (2. Korinćanima 12:21, slobodan prijevod). Oni ispovijedaju Gospodina Isusa, ali žive suprotno Njegovoj Riječi.

Ovo je bila rijetka pojava u ranoj crkvi, ali je široko rasprostranjena u modernoj zapadnoj crkvi. Posljedica ovakvog učenja umanjuje „Gospodina“ na samo naslov, umjesto na položaj koji On drži u ljudskim životima. Isus prorokuje:

„Neće svaki koji mi govori: ‚Gospodine, Gospodine!‘ ući u kraljevstvo nebesko, nego onaj koji vrši volju moga nebeskog Oca.“ (Matej 7:21)

Isus priznaje ljude koji ga proglašavaju svojim Gospodinom – ne one koji štiju Muhameda, Josepha Smitha, Budu, Hare Krišnu, Konfucija ili bilo kojeg drugog lažnog proroka našega doba. Uočite da se riječ Gospodin ponavlja u ovome stihu. Ponavljamo: ako se riječ ili izraz u Pismu dvaput ponavljaju, to nije slučajno. Pisac tako naglašava. Međutim, u slučajevima poput ovoga, u pitanju nije samo naglašavanje nego i jačina osjećaja. Na primjer, kada je do Davida došla vijest o smaknuću njegova sina od strane Joabove vojske, njegova reakcija je bila emotivno nabijena: „A kralj je pokrio svoje lice i *vapio iza glasa*: »Sine moj Abšalome! Abšalome, sine moj! Sine moj!«“ (2. Samuelova 19:5). On nije nužno rekao „sine moj“ dvaput; njegov emocionalni vapaj tuge je bio toliko intenzivan da je pisac ponovio njegove riječi.

Na isti način Gospodar prikazuje snažne osjećaje ovih ljudi prema Njemu. Oni nisu samo u slaganju s učenjem da je Isus Krist Božji Sin; oni su emocionalno uključeni i strastveni u svom vjerovanju. Govorimo o ljudima koji su uzbuđeni što su „kršćani“, vjerojatno onima koji pokazuju osjećaje kada govore o svojoj vjeri i čak plaču tijekom crkvene službe.

Oni nisu samo duboko suosjećajni prema Kristovim svrhama, već su i uključeni u Njegovu službu:

Već sada vidim – na Posljednjem sudu tisuće će se preda mnom razmetati i govoriti: „Gospodaru, mi smo propovijedali Riječ, izgonili smo demone, o našim superduhovnim projektima su svi govorili.“ (Matej 7:22, slobodan prijevod)

Koristim *The Message* parafraziranje jer ono najbolje prikazuje da oni nisu sporedni igrači. Oni su direktno uključeni ili podržavaju djelovanje svojih crkvi. Oni su također odvažni u svom vjerovanju u evanđelje – „mi smo propovijedali Riječ“. U biti, oni su bili dio promjena ljudskih života na bolje.

Ova parafrazirana verzija koristi riječ *tisuće*, ali skoro svi drugi prijevodi koriste riječ *mnogi*. To je grčka riječ *polus*, definirana kao „mnogo u broju, količini, iznosu“, i često se koristi u smislu „većinom“. U svakom slučaju, Isus ne govori o malom broju ljudi nego o velikoj grupi koja vjeruje u nauku evanđelja. Oni ga zovu Gospodinom, emocionalno su uključeni, govore Njegovu poruku i aktivni su u kršćanskoj službi. Lagano bismo ih mogli označiti pravim kršćanima. Što je, dakle, odvajajući faktor? Kako se razlikuju od istinitih vjernika? Isus nam govori:

„Tada ću im kazati: „Nikad vas nisam *poznavao*, odlazite od mene vi koji *činite bezakonje*““ (Matej 7:23)

Ključna izjava je „*činite bezakonje*“. Opet, ponašanje bezakonja se ne pridržava autoriteta Božje Riječi. Ovi muškarci i žene se ne spotaknu *povremeno*; nego, kada je to na njihovu korist, oni redovito ignoriraju, zanemaruju ili nisu poslušni Božjoj Riječi – nemaju svetoga straha.

Zanimljivo je uočiti da je Isus izjavio: „Nikad vas nisam poznavao.“ Kao što smo spomenuli u prijašnjem poglavlju, riječ *poznavao* je grčka riječ *ginóskō*, što je isto kao hebrejska riječ *yāda*: blisko poznavati nekoga. Oni nikada nisu imali pravi odnos bliskosti s Njime. Iako ga zovu Gospodarom i Gospodinom, to je samo titula jer nisu poslušali Njegove zapovijedi. Ivan piše:

Ako vršimo Njegove zapovijedi, po tom znamo da ga poznajemo [*ginóskō*]. Tko tvrdi: »Poznajem [*ginóskō*] ga«, a ne vrši Njegovih zapovijedi, lažac je i u njemu nema istine.“ (1. Ivanova 2:3-4)

Ovo se savršeno slaže s Isusovim riječima: „Prepoznat ćete ih po njihovim djelima“ (Matej 7:20). Djela nisu kršćanske službe, govorenje evanđelja ili pohađanje crkve, jer oni koji su odbijeni su imali ove kvalitete.

Dopustite da kažem ovako: u pravome vjerniku ćete sigurno naći ove kvalitete; zapravo, osoba ne može biti pravi vjernik bez toga. Međutim, posjedovanje ovih kvaliteta ne znači da je osoba istinsko dijete Božje. Odlučujući faktor: je li poslušna Njegovoj Riječi?

Ovo je završna tema poznate Isusove propovijedi na gori. Da zaokruži svoje iznenađujuće riječi, On zaključuje:

Svatko tko sluša ove moje riječi i *izvršava ih* može se usporediti s mudrim čovjekom koji svoju kuću sagradi na litici. Udari pljusak, navališe potoci, dunuše vjetrovi i jurnuše na kuću,

ali se ona ne sruši, jer je sagrađena na litici. Naprotiv, svatko tko sluša ove moje riječi, a ne *izvršava ih*, može se usporediti s ludim čovjekom koji svoju kuću gradi na pijesku. Udari pljusak, navališe potoci, dunuše vjetrovi i nasrnuše na tu kuću i ona se sruši. I velika bijaše njezina ruševina.“ (Matej 7:24-27)

Ako pogledate ove dvije grupe ljudi, sve se svodi na jednu jednostavnu razliku. On izjavljuje da obje grupe slušaju Njegove riječi, ali prva grupa *ih izvršava*, a druga *ne izvršava* – ili, možemo reći, prva grupa ljudi *drhti na Božju Riječ* (boji se Boga), a druga grupa ljudi *ne drhti na Božju Riječ* (ne boji se Boga).

Isus jasno daje do znanja da su te dvije grupe sličnog izgleda. Za grupu bez temelja: njihova vjera u doktrine kršćanstva, gorljivo zvanje Njega svojim Gospodinom i njihovo aktivno kršćansko služenje predstavlja kako su gradili svoj život, svoju kuću. Grupa s čvrstim temeljem je imala sve iste kvalitete, osim što su bili poslušni Njegovim riječima kao da su one njihova vlastita volja. Objе kuće su sagrađene od istoga materijala, istih učenja. Objе izgledaju identično u slavljenju i službi. Razlika je u temelju – onom što je nevidljivo. Jedna grupa doživljava osobnu bliskost s Bogom, a druga ne.

Bliskost s Bogom je obećana onima koji hodaju u svetome strahu. U sljedećih nekoliko poglavlja vidjet ćemo ovaj **čudesan privilegij u koji smo pozvani**.

Učinimo ovo osobnim

Stih: Milost vam i mir uobilju po pravoj spoznaju Boga i našega Gospodina Isusa! Njegova božanska snaga [milost] obdarila nas je svime što je potrebno za život i pobožnost, pravom spoznajom onoga koji nas je pozvao vlastitom slavom i moći. Tim nas je obdario skupocjenim i najvećim obećanim dobrima, da po njima, umaknuvši pokvarenosti koja je zbog opake požude u svijetu, postanete dionici božanske naravi. (2. Petrova 1:2-4)

Smisao: Dokaz da netko ima odnos s Isusom je da je osposobljen iznad svojih vlastitih sposobnosti da drži Njegovu Riječ. Ovo osnaženje je Njegova milost.

Promišljanje: Pokušavam li biti poslušan/na Isusovim riječima u vlastitoj snazi ili se oslanjam na Njegovu milost, obećanja i božansku prirodu u tome? Kako da se više oslonim na Njegovu sposobnost, umjesto svoje?

Molitva: Oče, oprosti mi što sam pokušavao/la biti poslušan/na Tvojim riječima u svojoj vlastitoj snazi. Odsad nadalje objavljujem da je Isus vrhovni Gospodin u mom životu. Što god Tvoja Riječ govori je konačni autoritet u mom životu. Ovisit ću isključivo o Tvojim riječima i udijeljenoj božanskoj prirodi da hodam Tvojim putovima. To je put kojim ćemo putovati zajedno u bliskom odnosu. Tako sam zahvalan/na zbog Tvog poziva u ovaj čudesan život. U Isusovo ime, amen.

Objava: U vjeri ću hodati u Njegovim riječima. Više neću ovisiti o vlastitoj sposobnosti nego ću sada surađivati s Njegovom snagom.

*Nikada nismo prosvijetljeni ili iznenađeni
onime što dolazi iz naših vlastitih misli.*

*Ali kada Bog govori,
tu uvijek postoji element čuđenja
i strahopoštovanja.*

- JOY DAWSON

32 | GOSPODNJE TAJNE

Zadnja dva poglavlja su bila teška, izazovna i otrežnjujuća. Istovremeno je i bolno u nutrini i slama srce znati da će mnogi koji očekuju čuti od Isusa: „Uđite u radost Gospodnju“, umjesto toga čuti: „Odlazite od mene!“ Nema veće prijekare nego misliti da ste u odnosu s Bogom, a zapravo niste. Ovi muškarci i žene će odjednom doći do strašnog otkrivenja njihove ludosti „korištenja Boga“, umjesto „ujedinjenja s Njime“. Oni su koristili Njegovu Riječ za svoje sebične svrhe umjesto da dožive čudesnu ljubav otkrivenu u poslušnosti Njegovoj Riječi. S velikom nas ljubavlju Isus unaprijed upozorava na ovaj strašni događaj kako bi nas zaštitio da ne skliznemo u mlako ili prijekarno stanje.

Sada kada smo razumjeli što je suprotno intimnosti, radosno započnimo prikaz ljepote toga da smo istinski bliski sa svojim Stvoriteljem. Započet ćemo sa scenarijem koji ćemo potpuno istražiti kroz sljedećih nekoliko poglavlja.

Kako bismo ga postavili, dopustite da postavim pitanje: je li moguće biti član kraljevstva (ne čuti užasne riječi „odlazite od mene“), a opet propustiti priliku za bliskost s Bogom? Brzi odgovor je da. No istražimo to u Pismu. Za početak, podijelit ću jedan od mojih najdražih stihova:

Tajna Gospodnja je s onima koji ga se boje i On će njima pokazati svoj savez. (Psalam 25:14, slobodan prijevod)

Na hebrejskom *tajna* je *sôd* i definira se kao „savjet“. Grčki rječnik također govori: „Povjerljivost je u srži ovog pojma“. Stoga, u biti, psalmist ne govori o jednoj tajni nego o Božjem *tajnom savjetu*, ili u naše svrhe, mi ćemo to nazvati tajne (množina). Ove stihove bismo mogli ovako pročitati: „Bog dijeli svoje tajne s onima koji ga se boje“.

Sada se upitajte ovo pitanje: S kime dijelite svoje tajne – s poznanicima ili bliskim prijateljima? Siguran sam da ste odgovorili: „S bliskim prijateljima.“ Bog nije drugačiji: On dijeli svoje tajne s bliskim prijateljima, a Njegovi bliski prijatelji su oni koji prigrle sveti strah. U ESV prijevodu tog stiha piše: „Prijateljstvo Gospodnje je za one koji ga se boje.“

Bog nije svačiji prijatelj. Dopustite da ponovim konkretnije: *Bog nije prijatelj svakome tko je u crkvi*. Proširivanje ove izjave ćemo započeti sa Starim zavjetom. Tamo se nalaze dva čovjeka koji su nazvani Božjim prijateljem: Abraham i Mojsije. Ima li i drugih? Svakako – Noa, Daniel, Estera, Josip, David, Job, Enoh, Izaija i mnogi drugi koji su blisko hodali s Bogom. Međutim, životi ova dva čovjeka su primjer puta koji vodi u odnos prijateljstva s Gospodinom.

Započet ćemo s Abrahamom. Zašto je nazvan Božjim prijateljem? Kada je imao sedamdeset i pet godina, Bog mu je obećao ispuniti najveću želju njegova srca – sina. Međutim,

to nije bilo odmah. Čekao je još dvadeset pet godina dok Sara, njegova žena, nije čudesno rodila Izaka. Možete li zamisliti dubinu zahvalnosti i neizmjernu slatkoću nakon tolikog dugog čekanja na ovo ispunjenje?

Siguran sam da je odnos oca i sina bio sve snažniji sa svakom godinom koja je prošla. Njegovo veliko bogatstvo je bilo ništa u usporedbi sa zadovoljstvom koje je imao u svome sinu. Abrahamu ništa nije značilo više – čak ni njegov vlastiti život.

Ali onda jednoga dana, bez ikakvog prethodnog upozorenja, Bog kaže Abrahamu u molitvi: »Uzmi svog sina, jedinca svoga Izaka koga ljubiš, i pođi u krajinu Moriju pa ga ondje prinesi kao žrtvu paljenicu na brdu koje ću ti pokazati.« (Postanak 22:2)

Molim?! Ubiti najvažniju osobu ili stvar u svome životu, samo zbog toga što je Bog to rekao, a da nije dao ni razlog? Zaozbiljno!? Možete li zamisliti Abrahamov šok kad je čuo te riječi? Nikada nije mogao zamisliti da će Bog tražiti tako tešku stvar od njega. On je tražio više i od Abrahamovog života – On je tražio njegovo srce. To nije imalo smisla.

Dopustite da ubacim ovu važnu stvar: *mi* znamo da je to bio test. Zapravo, Pismo je jasno: „Bog stavi [vjeru] Abrahama na kušnju“ (stih 1). Ali tu leži nedostatak čitanja povijesnog izvještaja koji se već odvio – mi znamo ishod; većina vjernika ga je čula ili pročitala nekoliko puta. Ali mi zaboravimo da Abraham nije znao da je to test! Mi nikada ne znamo kada nas Bog testira sve dok ne prođemo test. Moguće je varati na testu u srednjoj školi, ali nitko ne može varati na ispitima koje Bog daje. Ako nismo napravili domaću zadaću prebivanja u Njegovoj Riječi sa svrhom posvećivanja svoga srca, teško ćemo ih proći, bez obzira koliko smo pametni!

Da su Abrahamovi potomci u pustinji znali načine Božjeg testiranja, oni bi reagirali drugačije. Abraham je imao nešto drugačije, nešto što je njegovim potomcima nedostajalo: sveti strah.

Volim Abrahamovu reakciju na izrazito teški Božji zadatak: „Ujutro Abraham podrani...“ (Postanak 22:3). On je odmah prešao na to! Nije razmišljao o tome nekoliko dana ili tjedana; nije zvao svoje prijatelje da ih pita za mišljenje. Nije ignorirao niti se odupirao Božjoj zapovijedi. On, Izak, i dvojica slugu su rano sljedećeg jutra ustali, spakirali se i otišli na put.

Možda je bilo malo lakše pokrenuti se kada se Božji glas čuo noć prije, ali što sa dva i pol dana kasnije, jer od tada Abraham više nije čuo niti riječ s neba i on je sada licem u lice s planinom na kojoj će žrtvovati svoju najvažniju osobu ili imovinu, samo zbog toga jer je Bog to rekao, bez navođenja razloga?

Abraham nastavlja koračati prema planini i govori slugama da ga čekaju. Penje se na planinu s Izakom i gradi žrtvenik, sve vrijeme skrivajući svoje turbulentne emocije i suze. Bio je potreban svaki djelić njegove volje i mentalne snage da izvede ono što je bilo potrebno za žrtvu. Kritičan trenutak dolazi: izgubljena je svaka nada da će se Bog predomisliti. I u velikoj agoniji on zavezuje Izaka, diže nož i spreman je probosti srce svoga sina – sve zbog toga što je Bog to tražio. Razlog nije dan.

Odjednom, pojavljuje se Božji anđeo i govori: »Ne spuštaj ruku na dječaka – reče – niti mu što čini! Sad, evo, *znam da se Boga bojiš*, jer nisi uskratio ni svog sina, jedinca svoga.« (Postanak 22:12)

Kako je anđeo znao da se Abraham bojao Boga? Jer ga je *odmah* poslušao, kada *nije imalo smisla*, kada *nije vidio korist*, kada je *boljelo*, i učinio je to do *izvršenja*.

Abraham tada spušta nož, odvezuje Izaka, diže svoj pogled i vidi ovna zaglavljena u grmu. Iz njegovih usta izlaze ove riječi: „Jahve Jira“ što znači „Jahve provida“ (Postanak 22:14). Što se upravo dogodilo? U tome trenutku, Bog je Abrahamu otkrio dio svog karaktera kojeg nitko drugi još nije poznao. Zašto? Zato što je on Božji prijatelj.

Dopustite da pojasnim. Svima koji čitate ovu knjigu sam poznat kao John Bevere, pisac. Neki od vas ste me čuli kako govorim na konferencijama ili u crkvama i poznat sam vam kao John Bevere, javni govornik. Međutim, postoji žena – ime joj je Lisa – kojoj sam ja znan kao John Bevere, muž; John Bevere, otac; John Bevere, djed; John Bevere, najbolji prijatelj; John Bevere, ljubavnik, i tako dalje. Vrlo malo ljudi poznaje ove dijelove moje ličnosti – samo oni najbliži. A ono zadnje poznaje samo Lisa.

Abraham je toga dana Bogu postao bliskiji prijatelj, i u sljedećem poglavlju ćemo istražiti iznimnu dinamiku između ova dva prijatelja – i kako mi, također, možemo imati takav odnos.

Učinimo ovo osobnim

Stih: Tajne [slatkog, ugodnog zajedništva] Gospodnje imaju oni koji se boje (štuju i obožavaju) Njega, i On će im pokazati svoj savez i otkriti im njegovu [duboko, unutarne] značenje. (Psalam 25:14, slob.pr)

Smisao: Bog dijeli svoje tajne sa bliskim prijateljima, a Njegovi bliski prijatelji su oni koji prigrlje sveti strah.

Promišljanje: Što je prijatelj? Kako prijatelji provode život zajedno? Što produbljuje prijateljstvo? Da li želim biti Božji prijatelj? Što mislim da On traži od prijatelja? Da li sam mu bio dobar prijatelj? Ako ne, što se treba promijeniti? Koje su moje želje da budem Njegov prijatelj?

Molitva: Dragi Gospodine, želim biti jedan od tvojih bliskih prijatelja. Znam da je to i Tvoja želja. U promišljanju što je to bliski prijatelj, shvaćam da Ti nisam bio vjeran prijatelj. Molim Te, oprosti što nisam stavio/la Tvoje želje iznad svega drugoga i štiti/la naš odnos na način koji živim i odgovaram Tebi. Tražim milost da budem Tvoj prijatelj cijelu vječnost. U Isusovo ime, amen.

Objava: Tražiti ću da budem prijatelj Božji i izabirem da mi ništa drugo neće biti veći prioritet.

*Strah Gospodnji prosvjetljuje dušu, uništava
zlo, oslabljuje strasti, istjeruje tamu iz duše
i čini je čistom. Strah Gospodnji je vrhunac
mudrosti. Tamo gdje ga nema, ne može se
pronaći ništa dobro. Onaj koji nema straha
Gospodnjega je otvoren užasnim padovima.*

- EFREM SIRIJSKI

33 | UNUTARNJI MJERAČ

Vidjeli smo kako se oblikovalo prijateljstvo između Abrahama i Boga. To je primjer kako i mi možemo ući u sličan odnos bliskosti s Bogom. Ali, prije nego se pozabavimo time, nastavimo s Abrahamom. Čitamo:

Zar nije bio naš otac Abraham *djelima* pokazan opravdanim kad je »prinio na žrtvenik svoga sina Izaka«... te *postade Božji prijatelj*. (Jakovljeva 2:21, 23)

Apostol Jakov govori o njihovom prijateljstvu, i nije slučajnost da se Jakovljeve i anđelove riječi slažu. Ono što je potaklo tu bliskost je Abrahamov sveti strah koji je bio očit po njegovoj brznoj i potpunoj poslušnosti (*djelima*). Čak i kada zapovijed nije imala smisla, nije bilo očite koristi i bila je bolna za izvršiti, on je drhtao na Božju Riječ. Božanski strah nas motivira da *hoćemo* i *činimo* ono što Bog traži od nas. On otvara vrata intimnosti s Njime.

Jednoga dana Bog je uputio pitanje dvojici anđela koji su bili s Njime u posjeti Abrahamu kod hrasta Mamre: »Zar da skrivam od Abrahama što ću učiniti« (Postanak 18:17).

Gospodin je potom ostao s Abrahamom da razmotre Njegove namjere, a dvojica anđela su otišla u gradove Sodomu i Gomoru. Parafrazirat ću što se sljedeće događa radi razumijevanja. U biti, Gospodin je rekao: “Abrahame, planiram raznijeti ova dva grada, velika je vika da je njihov grijeh pretežak. Što ti misliš?”

Možete li zamisliti čuti ove riječi od Stvoritelja? U šoku, Abraham odgovara: „Sodomu?!“

Gospodin odgovara: „Da, Gomoru također. Što ti misliš o tome?“

U panici, Abraham si govori: *Misli, Abrahame, misli. Moj nećak Lot je tamo, moram posredovati za njega i svakog drugog nevinog.* Abraham dođe na ideju:

»Hoćeš li iskorijeniti i nevinoga s krivim? Možda ima pedeset nevinih u gradu. Zar ćeš uništiti mjesto radije nego ga poštediti zbog pedeset nevinih koji budu ondje? Daleko to bilo od tebe, da ubijaš nevinoga kao i krivoga, tako da i nevini i krivi prođu jednako! Daleko bilo od tebe! Zar da ni Sudac svega svijeta ne radi pravo?« (Postanak 18:23-25)

Možete li zamisliti Božju radost i zadovoljstvo kad je čuo kako čovjek Njegova saveza reagira? On je najvjerojatnije odgovorio: „Odlično! Neću uništiti ta dva grada ako je pedeset pravednih ljudi tamo. Tako mi je drago da sam razgovarao sa svojim prijateljem Abrahamom.“

Ali Abraham nije zadovoljan – što ako ih nema pedeset? On ponavlja zahtjev, ali smanjuje broj na četrdeset pet.

Gospodin odgovara: „Opet jako dobro! U redu, neću uništiti gradove ako tamo ima četrdeset pet pravednih ljudi. Drago mi je da sam razgovarao sa svojim prijateljem Abrahamom.“

Abraham ne staje; on nastavlja gurati smanjivanjem s četrdeset pet na četrdeset, zatim na trideset, pa na dvadeset, i na kraju, na deset pravednih ljudi. On misli u sebi: *Pa mora ih biti deset. Lot, moj nećak je jedan i sve što treba je još njih devet.*

Samo prijatelj može na takav način razgovarati s kraljem koji ima moć izvršiti sud. Kada bi se tako ponašao sluga ili podanik, takav pristup bi bio nepoštovanje. Gospodin se složio sa svakim zahtjevom, a potom čitamo: „Kad je Jahve završio svoj razgovor s Abrahamom, ode, a Abraham se vrati u svoje mjesto.“ (Postanak 18:33)

Zapamtimo, bojati se Boga znači voljeti ono što On voli i mrziti ono što On mrzi. Jednoga dana Bog je razgovarao sa mnom nakon što sam se u ljubavi pokrenuo prema nekome tko je prema meni bio grub: „Sine, kada ti je stalo do onoga do čega je meni stalo – ljudi – tada ću razgovarati s tobom o svojim planovima.“ Sveti strah nas zapravo osposobljuje da istinitije i dublje volimo ne samo Boga nego i ljude.

Pismo govori da se u Sodomi i Gomori „jelo i pilo, kupovalo i prodavalo, sadilo i gradilo“ (Luka 17:28). Da se jednostavnije izrazimo: „Život je dobar, ekonomija raste, a ako ima Boga, On ne mari za naš način života.“ Ovi gradovi su bili manje od dvadeset četiri sata udaljeni od uništenja, a narod nije imao pojma. Ali ovo nije najalarmantnija stvar.

Strašna stvarnost je ova: Lot, kojega Biblija identificira kao „pravednog čovjeka“ (2. Petrova 2:7), također nije imao pojma što će se dogoditi – ništa drugačije od svih ostali bezbožnih ljudi! Bila su potrebna dva anđela milosti da izbave njega i njegovu obitelj – sve zbog toga što se Abraham molio (Postanak 19:29).

Da bi ova priča bila još jasnija, idemo je pogledati kao da se događa u naše doba. Imamo dva *pravedna* čovjeka – dva spašena, nanovo rođena kršćana. Prvi *pravednik* zna što će Bog učiniti prije nego to učini i pomaže Bogu odlučiti kako će On to učiniti. Drugi pravednik nema pojma o predstojećem sudu, kao što nemaju ni zlikovci. Zašto? Prvi pravednik se boji Boga; kao takav, on je prijatelj Božji koji zauzvat zna Božje tajne. Drugi pravednik se ne boji Boga; kao takav, on nije Božji prijatelj i ne zna Božje tajne.

Lot je nazvan pravednim, ali je bio svjetovan. On predstavlja vjernika koji, kada je stjeran u kut, prvo gleda kako da posluži svojim osobnim interesima, slično kao u crkvi u Korintu i slično mnogima u zapadnjačkim crkvama. Ova grupa „pravednih“ muškaraca i žena imaju odnos s Bogom koji je sličan mojem odnosu s predsjednikom Sjedinjenih Američkih Država. Ja mogu imati koristi od njegovih odluka i vodstva, ali ne znam unutarne povjerljive informacije, njegove planove, osobne osjećaje ili odluke prije nego ih izvrši.

Lotov karakter je očit po tome gdje je odlučio obitavati, po tipu žene koju je odabrao i po djeci koju je začeo kroz incest – Moapcima i Amoncima. Lot je prvotno izabrao ono što je izgledalo najbolje za njega. Kada su se odvajali, Abraham je njemu prvom prepustio da bira na kojoj zemlji će živjeti, složivši se da ode na suprotnu stranu. Pismo govori: „Lot

podigne oči i vidje kako je dobro posvuda natapana sva Jordanska dolina“ (Postanak 13:10). Zašto *podigne oči i vidje*? On je znao za pokvarenost gradova u tim dolinama. On je najvjerojatnije utvrđivao kako bi mogao uživati u pogodnostima svjetovnog sustava, a ne biti zahvaćen njime. Smislio je plan. Odlučio se nastaniti u dolini, na sigurnoj udaljenosti od središta zla (Postanak 13:12), ali njegova kompromitirajuća ideja nije uspjela. Kasnije su on i njegova obitelj završili unutar gradskih vrata i on je s vremenom bio uvučen.

Kada nam nedostaje svetoga straha, mi ćemo se neizbježno nastojati približiti svijetu koliko je god moguće, a da se ne strmoglavimo u njega. Međutim, ako nam je to motiv, samo je pitanje vremena kada će nas svijet uvući. Moramo biti svjesni da smo pozvani u svijet da dosegemo izgubljene, a ne da budemo dio njega.

Lotov život služi kao upozorenje svakome od nas. Dan suda bi došao Lotu kao lopov u noći da nije bilo Abrahamovog posredovanja. Strašne su bile posljedice njegove svjetovnosti. Kao što je rečeno, Lotovo potomstvo je bilo vrlo bezbožno. Njegova žena je bila toliko vezana za Sodomu da nije poslušala zapovijed anđela da se ne osvrće i to je završilo osudom – odmah se pretvorila u stup soli. U ljubavi, Isus nas upozorava „Sjetite se Lotove žene.“ (Luka 17:32).

Sada je mudro zapitati se – jesu li djela poslušnosti uvjet prijateljstva koji vrijedi i za nas koji smo Božja djeca? Uskoro ćemo o tome, a prvo idemo pogledati drugog istaknutog Božjeg prijatelja iz Staroga zavjeta.

Učinimo ovo osobnim

Stih: „Približite se Bogu, pa će se On približiti k vama! Grešnici, operite ruke! Vi s razdijeljenom dušom, očistite srca.“ (Jakovljeva 4:8)

Smisao: Bog dijeli svoje planove s onima koji Ga se boje. On skriva svoje planove od onih čija lojalnost je podijeljena između Boga i svijeta.

Promišljanje: Isus izjavljuje: „Kada dođe on, Duh Istine... objavit će vam buduće“ (Ivan 16:13). Kako se ovo podudara s time kakav odnos su imali Bog i Abraham? Je li to nešto što ja želim s Bogom – da On dijeli svoje planove sa mnom?

Molitva: Dragi Gospodine, ja želim čuti Tvoje tajne savjete. Shvaćam da sam flertovao/la sa svijetom poput Lota. U biti ja sam se udaljio/la od Tvoga unutarnjeg vodstva. Kajem se zbog toga. Molim te da me temeljito očistiš krvlju Isusa, moga Gospodina. Molim Te, primi me kao onu osobu s kojom dijeliš svoj savjet. U Isusovo ime, amen.

Objava: Biram Boga umjesto svijeta.

*Samo kad smo zahvaćeni ogromnim
osjećajem strahopoštovanja i divljenja
u prisutnosti Božjoj,
mi će početi obožavati Boga i duhu i istini.*

- ALISTAIR BEGG

34 | LICEM U LICE

Sad ćemo pogledati drugog starozavjetnog čovjeka kojeg se u njegovom odnosu s Bogom naziva „prijateljem“.

Tako bi Jahve razgovarao s Mojsijem *licem u lice*, kao što čovjek razgovara s *prijateljem*. (Izlazak 33:11)

Gotovo je nedokučivo da Pismo koristi izraz „licem u lice“ u opisivanju prijateljstva Boga i Mojsija. Imajte na umu da se radi o Svemogućem Bogu, ne o nekome s ulice niti o nekoj slavnoj ličnosti. Shvaćate li veličinu ove izjave? Ovaj izraz koji opisuje bliskost se ne koristi samo jednom; korišten je drugi put kada je Gospodin bio ljut na Arona i Mirjam jer su kritizirali Mojsija. On strogo izjavljuje:

Od svih u mojoj kući, on je onaj kojemu *vjerujem*. Razgovaram s njime *licem u lice*, jasno, ne u zagonetkama! On vidi Gospodina onakvim kakav je.“ (Brojevi 12:7-8, slobodan prijevod)

Ako Bog kaže „Vjerujem ti“, to je jedan od najvećih komplimenata koji čovjek može primiti. To nudi još bolji uvid

u prijateljevanje s Bogom – povjerenje je temelj. Što izgrađuje povjerenje u odnosu s Bogom?

Bezuvjetna poslušnost – stalno izvršavanje onoga što se traži

Apsolutni integritet – stalno držanje svoje riječi

Nepokolebljiv prioritet – stalno stavljanje Njegovih želja na prvo mjesto

Poznavanje Njegovog srca – stalno izabiranje Božje volje pri donošenju odluka

U sve četiri stavke je neophodna dosljednost. Ako je jedno područje prekršeno, brzo i iskreno pokajanje nas stavlja na put obnovljenog povjerenja. Sveti strah motivira pouzdanost u sve četiri kategorije, a Mojsije je imao visoku razinu njega. U ovome poglavlju, fokusirat ćemo se na treću i četvrtu kategoriju – u biti, stalno poznavanje i izabiranje Božjeg srca.

Razmislite o Mojsijevu životu – njegovih prvih četrdeset godina je ispunjeno velikim bogatstvom, najfinijom hranom, modernom odjećom, najboljom materijalnom imovinom i bilo kojim željenim zadovoljstvom. Živio je u predivnom domu; nitko na zemlji nije bio bogatiji ili moćniji od njegova djeda, faraona. Međutim, mi čitamo:

Radije je *odabrao* da bude zlostavljan... »Sramotu Kristovu« smatrao je većim bogatstvom od egipatskog blaga, jer je gledao na (*obećanu*) *nagradu*. (Hebrejima 11:25-26)

Mojsije je *odabrao* otići od svega toga. On je mogao pokušati služiti Bogu u palači, ali on je težio za *nagradom* koja se nije mogla postići ostankom u Egiptu. Je li to bila obećana zemlja? Nije mogla biti, jer što je zemlja meda i mlijeka imala za ponuditi, a da on to već nije posjedovao?

Da bi otkrili što je on najviše tražio, idemo promotriti njegov život poslije palače. Je li njegov izbor da sve to ostavi izgledao mudro? Jesu li njegovi životni uvjeti bili bolji nego kad je bio egipatski princ? On je ostavio vladanje ljudima da bi čuvao ovce u divljini četrdeset godina! To je dugačko vrijeme – čuvanja ovaca! Potom, on je iskusio vrlo stresni i dugi proces oslobađanja Božjeg naroda od faraona. Kao da sve to nije bilo dovoljno, on sada živi u šatoru u suhoj pustinji gdje se susreće s velikim izazovima. Ljudi koje vodi su svadljivi, ratoborni i krajnje nezadovoljni njegovom vodstvom.

Usred toga, Bog daje ponudu Mojsiju koja bi ublažila većinu stresa i muke. On upućuje Mojsija da okupi narod i odvede ih u obećanu zemlju. On zadužuje obećanog anđela da ih vodi i da istjera neprijateljske narode. Gospodin podsjeća Mojsija da će to biti bogata, plodna zemlja, ali na kraju izjavljuje: „Ja s vama neću poći“ (Izlazak 33:3).

Stanite i promislite s čime se Mojsije i narod svakodnevno suočavaju. Nemaju raznolikost: nema lijepih dolina, rijeka, šuma, plodnog tla, vrtova, voćnjaka ili pašnjaka. Nitko već neko vrijeme nije imao toplu kupku, spavao u udobnom krevetu, nosio novu odjeću ili uživao u kupovini na tržnici. Njihov jelovnik je iznimno dosadan: nema svježeg voća ili povrća, nema ribe ili govedine, nema deserta, samo ima kruha koji se svakoga jutra pojavljuje na zemlji bez dodanog maslaca od kikirikija, džema ili narezaka – bez ičega!

Ropstvo u Egiptu je bilo užasno, ali lutanje po suhoj pustinji nije bilo ništa bolje; oba uvjeta su bila ekstremno teška, iako na drugačiji način. Međutim, u pustinji Izraelci imaju nadu: svoju vlastitu zemlju – bogatu, plodnu i predivnu zemlju. Čekali su na to generacijama!

Možete li zamisliti kako čujete Božje predivne riječi? Mojsije će sigurno prihvatiti, požuriti se niz planinu i objaviti velike vijesti narodnom skupu. Narod će slaviti, ponovo ga hvaliti kao velikog vođu i svi će sretno započeti svoj dugoočekivani put prema toliko iščekivanoj obećanoj zemlji. Ali, poslušajte Mojsijev odgovor Božjoj ponudi:

„Ako ti ne podeš...*odavde* nas i ne izvodi.“ (Izlazak 33:15)

Podsjetimo se: odakle? S mjesta neprijateljstva, stresa i teškoća. Mojsije daje zbunjajući odgovor, čak zapanjujući za neprosvijetljene. U biti, on je izjavio: „Ako moram birati između Tvoje *prisutnosti* i Tvojih *blagoslova*, biram Tvoju prisutnost!“ Zašto? Vi možete znati o nekome u njegovoj odsutnosti, ali ne možete postati bliski i intimni, što je bila Mojsijeva željena nagrada.

Možete se upitati, zašto bi Bog bio zadovoljan Mojsijevim odbijanjem onoga što mu je rečeno da učini? Mojsije je znao Božje srce. Promislite o ovome: jeste li ikada nekome koga ste voljeli ponudili mogućnost da ode učiniti nešto korisno ili ugodno samo za sebe i iskreno ste to mislili, ali vas je iznenadio rekavši vam: „Ne, meni je draže biti s tobom, nego uživati bez tebe.“ Takav odgovor je rijedak, preplavljujući i predivan.

Mojsije se bojavao Boga, stoga, ono što je bilo važno Bogu je bio njegov stalni prioritet. On je imao Božje srce, a time i Njegovo povjerenje. Narod kojeg je vodio je imao drugačije srce. Čitamo:

Mojsiju objavi *putove* svoje, sinovima Izraelovima *djela* svoja.
(Psalam 103:7)

Kao i s Abrahamom, Bog je Mojsiju otkrio svoju narav [*putove*]. The Good News Translation prijevod Biblije govori da je Bog otkrio Mojsiju svoje *planove*. Drugim riječima, Njegove

privatne tajne su bile otkrivene Mojsiju, ali ne i Izraelu. Izrael je samo poznavao Boga po tome kako je odgovarao na njihove molitve – po Njegovim *djelima*.

Koliko vjernika danas zna Boga samo po odgovorenim molitvama? Njihov odnos s Njime je više transakcijski nego bliski. Oni znaju Njegove Riječi, ali ne i Njegovo srce. Pismo često izgleda kao skup pravila i povijesnih priča ili se koristi samo kao izvor inspiracije. Još gore, ono se iskrivljuje da se da dopuštenje za prakticiranje bezakonja umjesto da pruži istine koje mijenjaju živote i otkrivaju Njegovo srce.

I Mojsije i Izrael su bili pravedni, ništa drugačije nego Abraham i Lot. Međutim, samo oni koji se boje Boga imaju pravo poznavati Njegovo srce – narav, tajne i planove. Zašto bi Bog vjerovao Mojsiju, ali ne svome narodu? Zato što je Bog znao da će Mojsije uvijek odabrati Božje srce umjesto onoga što je izgledalo najbolje za njega – to je sveti strah.

Kada je Izrael u Izlasku napravio tele, Bog je u bijesu izjavio:

„Pusti sada neka se moj gnjev na njih raspali da ih istrijemim. Onda ću od tebe razviti velik narod.“ (32:10)

Opet, dana je odlična ponuda – učiniti od Mojsija veliki narod. Čudesno. Kako je Mojsije reagirao? Opet je odabrao ono što je najbolje za Boga, a ne za sebe. On je hrabro izazvao ovu ponudu podsjećajući Boga na Njegov ugled u Egiptu i svijetu koji promatra – drugi bi rekli da Bog nije vjeran svome narodu. Interakcija je postala tako intenzivna da je Mojsije otvoreno rekao: „Predomisli se!“ (stih 12). Imao je petlje reći Bogu, kada je On bio bijesan, da se predomisli! To se ne može dogoditi bez da se bojiš Boga i posljedično poznaješ Njegovo srce i želiš Njegovo najbolje.

Zbog toga je Bog vjerovao Mojsiju i nije vjerovao narodu, iako je spasio svakoga od njih. Čudesno je oslobodio narod od čvrstog stiska Egipta, ali s njima nije dijelio svoje srce. Odnosi li se povjerenje kao uvjet prijateljstva i na Božju djecu u vremenu Novoga zavjeta? To ćemo vidjeti u sljedećem poglavlju.

Učinimo ovo osobnim

Stih: Sve mi je predao Otac moj. Nitko ne pozna Sina nego Otac i nitko ne pozna Oca nego Sin i onaj komu Sin htjedne objaviti. (Matej 11:27)

Smisao: Ako Bog kaže „Vjerujem ti“, to je jedan od najvećih komplimenata koji čovjek može primiti. Temelj povjerenja je imperativ za početak prijateljstva s Bogom; on se nalazi u onih koji se boje Gospodina.

Promišljanje: Mojsije se bojao Boga, znao je Njegovo srce i imao je Božje povjerenje. Isus je uživao u strahu Gospodnjem, poznavao je Očevo srce i sve mu je bilo povjereno. Koja je poveznica? Što se događa kada uživamo u svetome strahu?

Molitva: Dragi Gospodine, želim da mi vjeruješ. Molim Te, oprosti mi za trenutke kada ti nisam bio/la poslušan/na, kada se nisam držao/la svoje riječi, kada nisam Tvoje želje stavljao/la ispred svojih i činio/la ono što je za Tebe najbolje. Odabirem to promijeniti i molim Te da me ispuniš svetim strahom i tako osposobiš da napravim tu promjenu. U Isusovo ime molim, amen.

Objava: Odabirem biti osoba kojoj moj Gospodin Isus može vjerovati.

*»Zar nije srce gorjelo u nama dok nam je
putem govorio i tumačio pisma!«*

- LUKA 24:32

35 | VI STE MOJI PRIJATELJI

Životi Abrahama i Mojsija su primjeri toga što je potrebno da se uđe u odnos prijateljstva s Bogom. Gospodin je otišao toliko daleko da je rekao o Mojsiju: „*Od svih u mojoj kući*, on je onaj kojemu vjerujem.“ (Brojevi 12:7, slobodan prijevod). Bog je izjavio da u toj generaciji nije bilo nikoga drugoga u Njegovu narodu kome može više vjerovati. Koja zapanjujuća izjava.

Je li Isus promijenio taj kriterij? Je li On otvorio odnos prijateljstva svima koji vjeruju u Njega? Brzi odgovor je ne, no započet ćemo istraživanje s izjavom koju Ivan piše na početku Isusove službe:

Dok je Isus boravio u Jeruzalemu o blagdanu Pashe, počеше mnogi *vjerovati* u njega, jer su vidjeli čudesa koja je činio. Ali im se sam Isus nije *povjeravao*, jer ih je sve poznao. (Ivan (Jovan) 2:23,24)

Riječ *vjerovati* je zanimljiva grčka riječ koja se definira kao „vjerovati do mjere potpunog povjerenja i oslanjanja – imati pouzdanje, imati vjeru“. Zanimljivo je da Isus nije uzvratio ovo povjerenje. Iako su ljudi imali potpuno povjerenje i pouzdanje u Njega, On nije vjerovao njima. Znao je da većina ljudi nije pouzdana. On ih je volio i služio im, ali ih nije držao na razini prijateljstva. Povjerenje koje je Bog imao prema Mojsiju, Isus (utjelovljeni Bog) nije primijenio na one koji su jednostavno vjerovali u Njega.

Prijedimo na Posljednju večeru. U prijašnje tri godine službe, većina onih koji su vjerovali u Njega nisu bili pouzdani; mnogi su ga slijedili tajno ili s udaljenosti ili samo kad su imali korist. Mnogi učenici su ga ostavili, a Juda ga je izdao. Daje li to više uvida u razlog zašto Isus nije uzvraćao povjerenje?

Na večeri, Isus sada sjedi s onima koji su mu najbliži. Sa zahvalnošću i naklonosti, On govori: „Vi ste oni koji ste u mojim kušnjama uvijek ostali sa mnom“ (Luka 22:28). U suštini, oni su bili pouzdani. Petar će kasnije te večeri napraviti veliku pogrešku, ali će se pokajati i vratiti s još odanijim srcem i Isus je to znao.

Juda je otišao izvršiti izdaju, a Isus preostaloj jedanaestorici govori: „Više vas ne nazivam slugama“ (Ivan 15:15). Činjenica da Isus govori „Više... ne“ znači da su ovi ljudi neko vrijeme gledani kao sluge. To nije otkrivenje, nego jednostavan hrvatski jezik. Pavao tumači ovaj princip pišući:

...dok je baštinik malodoban, ničim se ne razlikuje od roba.
(Galaćanima 4:1)

Moramo se upitati, zašto nas Bog drži na razini sluge, ako smo baštinici njegova kraljevstva? Odgovor je da nas zaštiti! On ne želi da nas zadesi nevolja Ananije i Safire; On ne uživa u tome.

Lisa i ja smo 1980-ih radili za dvije globalne službe: jednu s plaćenim osobljem od 450 zaposlenih, a drugu od 150. U objema smo vidjeli probleme vođenja o kojima nismo brinuli, i kad smo započeli vlastitu službu, otišli smo na skroz suprotnu stranu u vođenju našega osoblja. Neke ideje su bile dobre, ali druge nisu. Jedna od paradigmi koje smo pokrenuli bila je: „Bit ću najbolji prijatelj svakom zaposleniku.“ Već možete prepoznati glupost ove mudrosti.

Naš prvi zaposlenik je bio mladić kojega ću nazvati Justin. Učinio sam ga svojim najboljim prijateljem; igrali smo košarku zajedno, gledali videe, često jeli zajedno i radili sve ostale aktivnosti koje rade najbolji prijatelji. Isprva je to bilo sjajno. Međutim, nakon godinu dana morao sam ga malo korigirati. Sjeo sam nasuprot stola i započeo razgovor, blago govoreći: Justine, kada putuješ sa mnom, prema ljudima koji dolaze do našega stola s materijalima trebaš biti ljubazan. Molim te, smiješi se i komuniciraj s njima jer su oni Bogu dragocjeni.“

Ono što se sljedeće dogodilo me je šokiralo. On je upro prst i počeo me optuživati za svakovrsno pogrešno ponašanje. Nabrajao je stvari koje sam ja činio pogrešno. Mislio sam: *O ne, zar ja činim te stvari?* Ali nakon par minuta, shvatio sam da me je gledao očima kritiziranja. Stao sam i pitao Duha Svetoga što trebam činiti. On je nježno rekao: „Otpusti ga iz službe.“

Pustio sam ga da sve izgovori prije nego što sam rekao: „Justine, trebam te otpustiti iz službe.“

Bio je bijesan i munjevito je izišao iz našeg doma. Odmah sam zaplakao, jer mi je bilo stalo do njega. Odjednom je Duh Sveti šapnuo: „On će se vratiti i bit će dvostruko vjeran.“

Tri mjeseca kasnije primio sam poziv od Justina. On je rekao: „Bog mi je jasno progovorio i donio mi korekciju. Zovem da tražim tvoj oprost. Izgubio sam iz vida mjesto gdje me je Bog stavio u tvom i Lisinom životu i izgubio sam iz vida položaj u koji je On stavio vas oboje u mom životu. Tretirao sam vas oboje kao obične, svakodnevne – kao vršnjake, a ne kao vođe. Tako mi je žao.“

Brzo sam odgovorio: „Justine, opraštam ti“. Nakon više pomirljivih komentara, pitao sam ga da se vrati raditi za nas. On se sretno složio, i više nikada nismo imali problema na tome području.

Sada imam drugačiji stav. Suzdržavam se od dijeljenja intimnih tajni svoga srca s bilo kojim zaposlenikom sve dok se ne utvrdi u onome što je Justin izgubio iz vida. Ne činim to da bih bio distanciran ili neosoban sa članovima tima; činim to da ih zaštitim. Ne želim da iskuse ono što se dogodilo Justinu. Međutim, kada znam da je zaposlenik utvrđen u našim položajima, tada ga tretiram kao prijatelja. Neki od članova moga tima su moji najbliži prijatelji.

U biti, Gospodin nam govori: „Dok se čvrsto ne utvrdiš u tome tko sam ja u tvome životu i tko si ti sa mnom – u strahu Gospodnjem – moram te držati na razini sluge iako si baštinik – sin ili kćerka moga kraljevstva. To je za tvoju zaštitu, da ne doživiš sud poput onoga Ananije i Safire.“

Isus govori tim ljudima:

Više vas ne nazivam *slugama*, jer sluga ne zna što namjerava učiniti gospodar. Nazvao sam vas *prijateljima*, jer vam saopćih sve što sam čuo od Oca. (Ivan 15:15)

Isus zapravo govori: „Sve do sada vam nisam otkrivao unutarnje povjerljive informacije – svoje planove, tajne savjete ili intimna područja svoga srca. Ali sada vam mogu vjerovati, kao što sam vjerovao Mojsiju i Abrahamu.“ Zbog toga nam Isus svima govori:

„Vi ste moj prijatelji *ako...*“ (Ivan (Jovan) 15:14)

Mi pjevamo pjesme, propovijedamo, svakodnevno ležerno govorimo kako je Isus naš prijatelj, a neki idu tako daleko da ga oslovljavaju kao frenda. Međutim, rijetko završimo Njegovu izjavu. Riječ „ako“ je uvjetovana; nije automatska, čak i ako vjerujemo u Njega. Koji je uvjet prijateljstva?

„Vi ste moji prijatelji *ako učinite sve što vam zapovijedam.*“

Ovo je uvjet – *strah Gospodnji*: drhtanje na Njegovu Riječ, poslušnost Njegovim zapovijedima odmah i do kraja, čak i ako nema smisla, ako ne vidimo korist i ako je bolno. Baš kao što su Abraham i Mojsije bili primljeni u odnos prijateljstva sa Svemogućim Bogom zbog njihovog strahopoštovanja prema Bogu, ništa drugačije nije ni sada s nama. Kada su Božje srce i volja naš prioritet broj jedan, tada nam On može vjerovati i primiti nas u odnos prijateljstva. Koja čast, koji privilegij i kako je uzbudljivo biti prijatelj sa Stvoriteljem svemira.

Prije kraja, dopustite mi da se pozabavim mogućim pitanjem: Daje li nam Isus zapovijedi? Da, samo u Novome zavjetu ima preko petsto zapovijedi. To nisu zapovijedi potrebne za spasenje

jer je ono besplatan dar. Nego, to su zapovijedi koje proslavljaju Boga, a koje smo osposobljeni držati uz pomoć svetoga straha. Isusove zadnje riječi prije odlaska su bile: „...idite i učinite sve narode učenicima mojim!... Učite ih da vrše sve što *sam vam zapovjedio!*“ (Matej 28:19-20).

Najveća korist svetoga straha je biti primljen u prijateljski odnos s Isusom. U sljedećem poglavlju pregledat ćemo ostale prednosti svetoga straha.

Uvedení do praxe

Stih: „Vi ste moji prijatelji ako učinite ono što sam vam zapovjedio.“ (Ivan (Jovan) 15:14)

Smisao: Mi ne zadobivamo Isusovo povjerenje time što samo vjerujemo u Njega. Prijateljstvo s Gospodinom je rezervirano za one koji ga se boje.

Promišljanje: Isplati li se poslušati Isusa odmah i potpuno, čak i ako nema smisla, čak i ako izgleda kao da nema osobne dobiti, čak i ako je bolno? Je li dobit Njegovog prijateljstva vrijedna toga?

Molitva: Dragi Gospodine, želim iznad svega drugoga biti jedan/na od Tvojih bliskih prijatelja. Ne želim Te znati iz daleka; želim Ti biti blizu. Odabirem strah Gospodnji – biti Ti bezuvjetno poslušan/na, voljeti Te svim svojim srcem, dušom, tijelom i snagom, i voljeti ljude u istini kao što ih voliš Ti. U Isusovo ime molim, amen.

Objava: Odabirem postati Isusov prijatelj! Poslušat ću što god mi zapovijedi.

Dobrobiti blaga

6. TJEDAN

*Pazi na stazu kojom
kročiš i neka ti svi
putovi budu pouzdani.*

- IZREKE 4:26

6. Tjedan – dan 1

36 |

USPOSTAVLJANJE NJEGOVIH OBEĆANJA

Sad posvetimo pažnju brojnim prednostima svetoga straha. Već smo neke razmatrali, uključujući onaj najveći – bliskost s Bogom. Nastavimo odmotavati znanje o tome: „O, kako je velika, Jahve, tvoja dobrota, koju čuvaš za one koji te se boje“ (Psalam 31:20).

Prije nego krenemo s ovom uzbudljivom raspravom, važno je razjasniti uobičajen nesporazum. Ljudi često tumače Pismo kroz naočale iskustva – vlastitog ili tuđeg – umjesto da dopuste Pismu

da oblikuje njihovo iskustvo. U biti, na Božja obećanja se gleda kao na scenarij uspjeha ili neuspjeha, s ovom prevladavajućom mišlju: *Ako Bog to želi za mene, to je predivno. Ali ako ne, On je suveren i to trebam prihvatiti.* Takvo vjerovanje prikazuje Boga kao pristranog prema svojoj djeci, što jednostavno nije tako. To lako može stvoriti skrivenu i neizgovorenu odbojnost prema Gospodinu.

Prava priča je potpuno drugačija – često se moramo izboriti za ono što Bog govori. Kako bismo razjasnili i utvrdili se u ovoj istini, okrenut ćemo se Pismu. Uzmimo biblijsko obećanje koje većina smatra automatskim. Bog je rekao Abrahamu: „jer će Izakovo potomstvo tebi ovjekovječiti ime.“ (Postanak 21:12). Ova riječ od Boga, zajedno s ranijim riječima, učinila je božansko obećanje jasnim: stvarnost da je Abraham otac nacije i da će najavljeni Mesija doći kroz Izakovo potomstvo.

S ovime na umu, pogledajmo kako je započelo Izakovo rodoslovlje i kako mu je Bog odabrao djevojku koju će oženiti. Abrahamov sluga putuje u rodno mjesto svoga gospodara da pronađe mladu za Izaka. Nakon dugoga putovanja, on stoji kod gradskog bunara i moli se za nepogrešiv znak od Boga – da djevojka koja će dati vodu za njegovih deset deva bez da ju se pita „bude ona koju si *odredio* za svoga slugu Izaka.“ (Postanak 24:14).

Zastanimo na trenutak da objasnimo da nakon dugog puta u pustinji, jedna deva može u petnaest minuta popiti između 130 i 230 litara vode. Pomnožite to s deset deva i to je jako puno vode za djevojku da dobrovoljno izvuče iz bunara. Njegova molitva bi trebala biti odgovorena čudom, ali Rebeka je savršeno ispunila njegov zahtjev! Nema sumnje, ona je božanski izabrana da bude Izakova žena.

Nakon što se sluga vratio s Rebekom, Izak i Rebeka su se vjenčali. Ali postoji ogromna prepreka za ispunjenje obećanja – ona je nerotkinja i ne može imati djece! Je li Bog pogriješio? Zar On nije znao da ona ne može začeti? Kako se obećanje može ispuniti? Zašto je izabrao nju? Što bi Izak i Rebeka trebali učiniti? Samo čekati da se obećanje ispuni – dok se maternica jednoga dana čudesno ne otvori?

U potrazi za odgovorom, za naš prvi trag pogledajmo Abrahama. On je čovjek odvažne molitve. On je onaj koji je izazvao Boga se drži svoje prirode i da ne uništi Sodomu i Gomoru ako tamo ima deset pravednih ljudi. Iz Pisma znamo da on podučava svoga sina da čini isto (Postanak 18:19). Znajući to, čitamo:

Izak se *obrati* Jahvi za svoju ženu, jer je bila nerotkinja. Jahve *ga usliša*, te njegova žena Rebeka začne. (Postanak 25:21)

Opet, da je to bilo Božje obećanje koje bi se sigurno dogodilo bez ikakvog ljudskog uplitanja, Rebeka bi imala sposobnost roditi djecu. Ali to nije bio slučaj. Bila je potrebna specifična Izakova radnja da se osigura Božje obećanje. Morao se obratiti (*moliti*) Jahvi. Hebrejski rječnik govori: „Osnovno značenje ove riječi je vapiti Gospodinu“. Dakle, to nije bila samo obična molitva nego gorljivo traženje, ono koje ne prihvaća ne kao odgovor. Onakva vrsta molitve koja ugađa Bogu. Rečeno nam je:

Mnogo može molitva pravednika, ako je žarka. (Jakovljeva 5:16)

Apostol Jakov govori da je učinkovita molitva usrdna ili strastvena molitva. On daje primjer Ilije kada se molio za kišu. Ilija se morao strastveno moliti sedam puta, s glavom među

koljenima, i sedam puta poslati svoga slugu da pogleda dolaze li oblaci. Njegova vjera je odbijala odustati dok se obećanje Božje ne ispuni na zemlji (1. Kraljevima 18:41-45).

Izak je znao Božju volju i strastveno je vapio da se ostvari na zemlji. Je li isto za sve vjernike? Rečeno nam je:

Zauvijek je, GOSPODINE, riječ tvoja u nebu *utvrđena*. (Psalam 119:89, GBV / Živa riječ)¹

Božje Riječ je utvrđena na nebu. Nije slučajno da se ne spominje zemlja, samo nebo. Zašto? Psalmist izjavljuje: „Nebo je nebo Jahvino, a zemlju daje sinovima čovječjim“ (Psalam 115:16). Gospodin posjeduje nebo i zemlju (1. Korinćanima 10:26), ali je zemlju na neko vrijeme prepustio čovječanstvu.

Rano u našem braku, Lisa i ja smo unajmljivali stan. Nismo ga posjedovali, ali je bio naš da u njemu živimo i izgradimo svoj dom. Vlasnici nisu dolazili s namjerom da određuju kako trebamo razmjestiti namještaj, ukrasiti stan ili odrediti bilo koji drugi aspekt života u njemu. Međutim, ako bismo zatražili pomoć, vlasnici bi nam priskočili.

Slično tome, Bog posjeduje zemlju, ali ju je iznajmio čovječanstvu. To objašnjava zašto On nije došao u vrt i istrgnuo plod iz Adamove ruke. On je čovječanstvu dao vlast nad zemljom (Postanak 1:26-28). S takvim razumijevanjem, moramo se upitati, kako se Njegova riječ utvrđuje na zemlji? Rečeno nam je: „Svjedočanstvom [*ustima*] dvojice ili trojice svjedoka svaka stvar neka se drži valjanom i vjerodostojnom“ (2. Korinćanima 13:1). U Izaiji Bog objavljuje:

¹ Dovidjeka, o Jahve, riječ Tvoja ostaje, stalna poput nebesa. (KS)

„...tako se riječ koja iz mojih *usta* izlazi ne vraća k meni bez ploda, nego čini ono što sam htio i obistinjuje ono zbog čega je poslah.” (stih 11)

Zanimljivo, u oba stiha se spominje riječ *usta*. Božja usta govore Njegovu željenu volju, ali je potrebno ljudsko biće – kojemu je dan autoritet na zemlji – da je izgovori svojim ustima da bi se ona uspostavila na zemlji. U biti, mi Njega molimo da dođe i djeluje na zemlji. I onda je Njegovo obećanje uspostavljeno na zemlji kao i na nebu. Jednostavno rečeno, On se neće nametati na zemlji koju nam je „iznajmio”, ako ne tražimo da Njegova volja bude izvršena.

Bog je izrekao svoje obećanje Abrahamu. Možete li si predočiti vapaj Izaka: „Bože moga oca, Ti si obećao da će narod doći od mene i da će moji potomci biti blagoslovljeni. Ja Te molim da otvoriš utrobu moje žene da rodi dijete. Amen.“ Rezultat: Božja volje je bila uspostavljena.

Sada idemo pogledati naš najveći uzor, Isusa.

On, pošto u vrijeme svog zemaljskog života prikaza molitve i prošnje s jakim vapajima i sa suzama onomu koji ga je mogao spasiti od smrti, bijaše *uslišan* zbog strahopoštovanja. (Hebrejima 5:7)

Opet, susrećemo riječi *molitva*, *prošnja*, *vapaj*, ali ovdje sjedinjene s riječju *strahopoštovanje* prema Bogu. Dan je drugi ključ. Nije samo potrebna uporna vjera, koja govori (vapi) – dok se Božje obećanje ne ostvari na zemlji – nego također i strah Gospodnji – da se uspostave obećanja koja je Bog dao svome narodu. Uočite da je Bog „uslišio“ Isusove molitve. Jedna je stvar moliti, a druga stvar biti *uslišan*. Postoje li molitve koje nisu uslišane? Apsolutno. Jakov piše: „Molite, ali ne dobivate,

jer molite s grešnom nakanom“ (4:3). Ponovo, moramo paziti na svoje motive, a strah Gospodnji je onaj koji provjerava naše motive.

Kada se bojimo Boga, možemo se odvažno moliti i objavljivati Božja obećanja ili volju da bude ispunjena na zemlji, i bit će uspostavljena, kao i na nebu. Možda upravo zato apostol Pavao na kraju njegova vremena na zemlji piše: „Bij plemenitu bitku vjere, postigni vječni život“ (1. Timoteju 6:12). To je borba, a vjerom prisvajamo ono što nam vječni život omogućava.

===== Učinimo ovo osobnim =====

Stih: On ispunja želje štovatelja svojih, sluša njihove vapaje i spasava ih. (Psalam 145:19)

Smisao: Ljudi često tumače Pismo kroz naočale iskustva – vlastitog ili tuđeg – umjesto da dopuste Pismu da oblikuje njihovo iskustvo.

Promišljanje: Jesam li dopustio/la da se moja uvjerenja udalje od onoga što je objavljeno u Pismu zbog vlastitih ili tuđih iskustava? Postoje li obećanja koja se još nisu ispunila u mom životu, u mojoj obitelji i u području moga utjecaja? Jesam li se pomirio/la sa življenjem izvan tih božanskih obećanja? Jesam li se spreman/na molitvom boriti da budu uspostavljena na zemlji?

Molitva: Dragi Gospodine, U Isusovo ime, oprosti mi duhovnu lijenost, što sam se pomirio/la s neostvarenim obećanjima i što se nisam borio/la za ono što Tvoja Riječ govori. Gledao/la sam prijašnja iskustva za oblikovanje svoga puta umjesto da se borim da se ostvari Tvoja volja. Kajem se i odabirem voditi dobru borbu vjere, moliti Tvoju volju da se ostvari na zemlji kao i na nebu. Amen.

Objava: Biram voditi plemenitu bitku vjere, da se ostvari ono što vječni život objavljuje, da vidim Božju volju uspostavljenu na području moga utjecaja.

*Čovjek koji se boji Boga
se neustrašivo suočava sa životom.*

*Čovjek koji se ne boji Boga
na kraju se boji svega ostaloga.*

- RICHARD HALVERSON

37 | STRAHOPOŠTOVANJE KOJE UKLANJA STRAHOVE

Živimo u svijetu koji je problematičan i ispunjen strahom. Zapravo, Isus nam govori da će se to samo pojačavati. Njegov opis onoga što nam dolazi otrežnjuje: „Ljudi će umirati od straha u očekivanju onoga što će zadesiti svijet“ (Luka 21:26). Ovi strahovi i tjeskobe potiskuju nadu, mir, smirenost i ostavljaju samo nemir, težinu u srcima i stalno mučenje. Što je protuotrov?

Jer, ovako mi reče Jahve, kad me rukom uhvatio i opomenuo da ne idem putem kojim narod ovaj ide: »Ne zovite urotom sve što narod ovaj urotom zove; ne bojte se čega se on boji i nemajte straha. Jahve nad Vojskama – on jedini nek vam svet

bude; jedino se njega bojte, strah od njega nek vas prožme.«
(Izaija 8:11-14)

Sveti strah uklanja sve ostale strahove i tjeskobe, jer je on potkovan Božjim obećanjima da će nas očuvati sigurnima. Stanite na trenutak i promislite o toj stvarnosti. Zamislite da su sve vojne sile Sjedinjenih Američkih Država zadužene da vas štite. Svaki general obavještava svoje podčinjene časnike da ste vi najviši prioritet i da se mora izvršiti sve što je potrebno za vašu sigurnost. Njihov cijeli arsenal naprednog oružja ima za svrhu vašu sigurnost gdje god vi bili. Gotovo je nezamislivo, ali kad bi se to događalo, siguran sam da biste se osjećali sigurno i zaštićeno. A opet, to blijedi u usporedbi sa Svemogućim Bogom koji govori: „Ja ću vas čuvati sigurnima.“ Nije čudno da nam je rečeno:

O kako je velika, Jahve, tvoja dobrota, koju čuvaš za one koji *te se boje*, koju iskazuješ onima što se tebi utječu na očigled sinovima čovječjim. Zaklanjaš ih štitom lica svoga od zavjera ljudskih; u šatoru svom ih skrivaš od jezika svadljivih. (Psalam 31:20-21)

Obećanje raskošne dobrote – zaštićenost u skrovištu Božje prisutnosti, na sigurnom od onih koji bi nam pokušali nauditi – to nije namijenjeno svakome, nego onima koji se *boje Boga*. Godinama smo Lisa i ja trpjeli laži, klevete, optužbe i prijetnje. Šalio sam se s prijateljima: „Nemojte pretraživati moje ime na Google tražilici – preplavit će vas članci koji me osuđuju.“ No mi smo se potrudili biti tihi i ne braniti se. Umjesto toga, mi smo predali te napade Onome kojega se bojimo i svjedočili smo Njegovoj neprestanoj zaštiti. Nije bilo lako; ponekad sam doslovno skupio ruke i podigao ih u zrak kao vanjski znak da predajem te optužbe ili prijetnje Bogu, vapeći: „Oče, ovo predajem u Tvoje ruke, molim Te zaštititi nas.“ On nas nikada nije iznevjerio.

Toliko puta smo bili svjedoci zaštite svetoga straha mnogih koje poznajemo. Prije nekoliko godina, govorio sam pred 1 500 ljudi u svome rodnome gradu. Na službi su mnogi svoje strahove zamijenili strahom Gospodnjim. Majka i kćer koje su, među ostalima, odgovorile na poticaj i oslobođene su od straha, sljedeće večeri su se vraćale kući iz kupovine i tri muškarca su ih presrela s noževima i pištoljima. Muškarci su im strogo naredili da uđu u kuću. Najvjerojatnije je njihova namjera bila da ukradu, siluju i možda ubiju ove dvije dame.

Majka je kasnije ispričala: „Da nije bilo prethodne večeri, ja bih se smrznula od straha, ostala bih bez teksta i udovoljila njihovim zahtjevima.“ Ali ona dalje govori: „Ignorirala sam njihovu zapovijed da uđemo u kuću i odmah počela naglas moliti Isusa da nas spasi. Moje pouzdanje, snaga i mir su rasli kako sam vapila.”

„Muškarci su se počeli tresti i odlučno su mi zapovjedili da se prestanem moliti. Njihovo strpljenje je na kraju nestalo i u bijesu su počeli vikati: ‚Prestani, prestani, prestani moliti!‘ Ova trojica su bila nespremna za susret s ovako samouvjerenom ženom. Napadači su bili zbunjeni, i dok su bili fokusirani na majku, kćer se ušuljala u kuću i pozvala pomoć. Kad su shvatili da je ona nestala, oni su pobjegli.

Iste te godine sam služio i u Houstonu u Texasu. Jedna druga mlada žena je zamijenila svoje strahove sa svetim strahom. Unutar tjedan dana od službe, nakon što je izašla iz trgovačkog centra i ušla u auto, otkrila je da se jedan muškarac skriva na stražnjem sjedalu s nožem. On joj je strogo naredio da vozi. Umjesto da se prepustila strahu, ona je vapila Isusu i nije prestajala. Satima su se vozili i muškarac je zahtijevao da ona

ušuti, no ona je odbijala. Na kraju je rekao: „Stani!“ i kad je stala, otvorio je stražnja vrata i pobjegao.

Jednom se aramejski kralj naljutio na proroka Elizeja i poslao vojsku da ga uhiti. Elizejev sluga je prvi vidio vojnike, konje i kočije. Bio je preplavljen strahom.

Elizej mu je rekao: „»Ne boj se, jer ih ima više s nama nego s njima!« I Elizej se pomoli ovako: „Jahve, otvori mu oči da vidi!“ (2. Kraljevima 6:16-17). I Gospodin je to učinio i sluga je vidio brdo prekriveno mnoštvom anđeoskih konja i ognjenih kola.

Isusu je često susretao mnoštvo koje ga je htjelo kamenovati. Drugi put ga je mnoštvo htjelo gurnuti niz liticu, ali u svakoj situaciji opasnoj po život, On je jednostavno otišao neozlijeđen (vidi Luka 4:29; Ivan 8:59; 10:39).

Jedini put kada Bog dopusti da netko tko ga se boji prođe kroz patnju, je kada je dano odozgor na Božju slavu. Međutim, čak i u tim situacijama postoji pouzdanje svetoga straha koje uklanja ljudski strah. Pogledajte tri hebrejska mladića koji su dovedeni pred najmoćnijeg kralja na zemlji, Nabukodonozora u Babilonu. On je izgradio velikog idola i dao proglas da se svatko mora pokloniti pred time svaki puta kada se čuje glazba u toj zemlji.

Ova tri mladića su se bojala Boga i odbili su zgriješiti izvršavanjem kraljevog proglasa. Oni su dovedeni pred vrlo ljutog Nabukodonozora, onoga koji ih je odmah mogao baciti u vatrenu peć. Jesu li se mladići bojali? Prepuštam vam taj zaključak kad pogledate što su rekli razjarenom kralju: „Bog naš, kome služimo, može nas izbaviti iz užarene peći i od ruke

tvoje, kralju; On će nas i izbaviti. No ako toga i ne učini, znaj, o kralju, mi nećemo služiti tvojemu bogu niti ćemo se pokloniti kipu što si ga podigao.“ (Daniel 3:17-18)

Koje pouzdanje! Oni su ostali smireni i neustrašivi. Iako Pismo govori: „Na te riječi kralj Nabukodonozor uskipje bijesom, a lice mu se iznakazi na Šadraka, Mešaka i Abed Nega.“ (stih 19). Ovi mladići su se bojali Boga i zbog toga su znali da će ih izbaviti ili životom ili smrću. Oni su bačeni u peć, ali su izišli neozlijeđeni, čak bez mirisa dima. Ostali su neustrašivi, čak i ako je to značilo smrt.

Apostol Pavao, čovjek s ogromnim strahom Gospodnjim, je imao isti stav. Pri suočavanju s potencijalnim pogubljenjem, on izjavljuje: „proslavit će se Krist u mom tijelu, bilo da živim, bilo da umrem. Za me je uistinu život Krist, a smrt dobitak“ (Filipljanima 1:20-21). Zašto je umrijeti da se uzvisi Krist još bolje ili drugi prijevod govori „puno bolje“ nego živjeti? Strah Gospodnji, koji je početak mudrosti, nam osvjetljava ispravnu perspektivu prema ovom životu i onom budućem. Zbog toga Isus govori: „Ne bojte se onih koji ubijaju tijelo, a duše ne mogu ubiti! Bojte se radije onog koji može i dušu i tijelo uništiti u paklu.“ (Matej 10:28).

Prije mnogo godina, kad sam bio putujući službenik, Bog mi je progovorio jer sam bio u strahu za svoju djecu. On je rekao: „Johne, svaki strah u tvome životu samo pokazuje što još nisi stavio pod križ; ti još uvijek posjeduješ to područje svoga života.“ Toga jutra sam se pokajao, svoje sinove potpuno predao Bogu i više se nikad nisam brinuo za njihovu sigurnost. Strah Gospodnji nas vodi da sve predamo Isusu. Kada to činimo, živimo u onome što mnogi žele, ali ne mogu pronaći: miru, pouzdanju i slobodi od straha.

Učinimo ovo osobnim

Stih: Strah Gospodnji daje život, i tko se njime ispuni, zlo ga ne pohodi. (Izreke 19:23)

Smisao: Svaki beskoristan strah u vašem životu samo pokazuje što još niste stavili pod križ; još uvijek držite to područje vašega života.

Promišljanje: U kojem području života se borim sa strahom? Je li to moje zdravlje, financije, brak, djeca, posao, školovanje, odbačenost, progon zbog vjere ili nešto drugo u mom životu? Jesam li potpuno predao/la to područje svog života gospodstvu Isusa ili ga još uvijek držim.

Molitva: Dragi Gospodine, oprost mi što Ti nisam predao/la (navedi ono što se odnosi na tebe). Promišljajući, postalo mi je jasno da sam zadržao/la vlasništvo nad time. Moja nesigurnost je razotkrila nedostatak svetoga straha na ovome području moga života. Kajem se i predajem (navedi ono što se odnosi na tebe), i svako drugo područje moga života gospodstvu Isusa Krista. Amen.

Objava: Isus je moj Gospodin. Predajem mu u vlast sva područja svoga života. Neka mi bude prema Njegovoj volji.

*Upućuj dijete prema njegovu
[pravom] putu pa kad i ostari,
neće odstupiti od njega.*

- IZREKE 22,6

38 | NASLEDSTVO

Postoji još jedna velika prednost svetoga straha: božanska ostavština (Božansko nasljedstvo). Dopustite da vam postavim neka pitanja. Što vam padne na pamet kad pomislite na Benedicta Arnolda? Je li prva pomisao „izdajica“? Što je s majkom Terezom? Što mislite o Misionarkama ljubavi? Što o Adolfu Hitleru? Mislite li da je on „diktator tiranin koji je ubio milijune“? Što mislite o Albertu Einsteinu? Što mislite o onome koji je otkrio teoriju relativnosti?

Misli koje vam padnu na pamet su vjerojatno ostavština ovih poznatih pojedinaca. Činjenica je da mi svi stvaramo baštinu. Zbog toga si trebamo postaviti pitanje: hoće li moja ostavština biti pamćena po dobru ili po lošem? Još veće pitanje: kako će se na našu baštinu gledati na nebu – kao korisnu ili destruktivnu za izgradnju Božjega vječnoga kraljevstva?

Jedna od definicija riječi ostavština (nasljedstva), prema rječniku Merriam-Webster, je „nešto preneseno ili primljeno

od pretka ili prethodnika“. Kako strah Gospodnji utječe na naše potomstvo? Za početak, vratimo se ocu vjere, Abrahamu. Na gori, kada ga je anđeo spriječio da nožem ubije Izaka, Gospodin mu je rekao:

„*blagoslivljajući blagoslovit ću te i umnažajući umnožit ću potomstvo tvoje... a potomci će tvoji zaposjesti dveri svojih neprijatelja.*“ (Postanak 22:17, Vž)¹

Čitao sam ove rečenice godinama i pitao se zašto se riječi dvaput koriste. Na kraju sam bio toliko znatiželjan da sam se otišao raspitati kod rabina, a on je odgovorio: „U židovskom razumijevanju kada je dupli naglasak poput ovoga, to se radi o umnožavanju... jer je jedno glagolsko vrijeme sadašnje, a drugo glagolsko vrijeme buduće, opisano je kao jedan blagoslov za oca Abrahama, ali Bog obećava da će i njegovi potomci biti blagoslovljeni. Drugim riječima, blagoslivljajući tebe, Abrahame, nastaviti ću te blagoslivljati kroz tvoju djecu.“

Sveti strah je koristan za naše potomstvo – oni će „zaposjesti dveri svojih neprijatelja“. To je predivno, i o tome ćemo raspravljati za trenutak, ali postoji i druga istina koju trebamo naglasiti iz rabinova objašnjenja. Sveti strah nas nastavlja blagoslivljati kroz naše potomstvo, a to se ne odnosi samo na ovaj život nego i na vječnost.

Naše zauvijek je pod utjecajem naših potomaka koji stvaraju veću čast i utjecaj za nas i u našoj bližoj budućnosti i u sljedećem životu. Da pojasnim, dat ću jedan primjer. Archie Manning je deset sezona bio bek NFL-a u momčadi New Orleans Saints. Momčad je pod njegovim napadačkim vodstvom samo jednom stigla do postotka pobjeđivanja od 50 %, a drugih devet sezona

¹ Svoj ću blagoslov na te izliti i učiniti tvoje potomstvo brojnim... A tvoji će potomci osvajati vrata svojih neprijatelja. (KS)

je gubila. Većina bi ga zaboravila, ali njegova dva sina, Peyton i Eli, su ukupno pobijedili u četiri Super Bowla i bili su proglašeni najkorisnijim igračima Super Bowla i lige. Ljudi sada znaju za Archiea zbog njegovih sinova, i posljedično tome, on ima veću čast i utjecaj u svijetu sporta.

U vječnosti, mnogi će primiti veću čast i utjecaj zbog poslušnosti njihovih potomaka u izgradnji kraljevstva. Abraham je izvrstan primjer toga; njegov vječni utjecaj će se pojačati njegovim potomstvom – Josipom, Samuelom, Davidom, Danielom, Izaijom i naravno, Isusom, a to su samo neki. I danas se njegovo nasljeđe nastavlja. Ovaj se blagoslov odnosi na sve koji se boje Boga; „u vječnome će spomenu biti pravednik“ i „pravednost njegova ostaje dovijeka“ (Psalam 112:6, 9). Mnogi misle da u nebu sve započinje iznova. Međutim, to nije istina. Kao vjernici, mi smo već započeli oblikovati povijest vječnosti, jer nam je rečeno: „Njegova dobra djela će se pamtiti zauvijek“ (Psalam 112:9, slobodan prijevod).

Okrenimo se sada Božjem obećanju da će naši potomci biti osvajači – oni će „zaposjesti dveri svojih neprijatelja“. Suvremenije rečeno, može se reći da naše potomstvo neće biti nadvladano onima koji preziru Boga nego će biti uspješni vođe i ljudi od utjecaja (Ponovljeni zakon 28:13). Možda mislite da je to samo za Abrahama i njegove direktne potomke. Ali nam je rečeno da je „u Kristu Isusu na pogane došao Abrahamov blagoslov.“ (Galaćanima 3:14). To je predivna vijest!

Blago čovjeku koji se boji Jahve i koji uživa u naredbama njegovim: moćno će mu na zemlji biti potomstvo, na pravednu će *pokoljenju* počivati blagoslov. (Psalam 112:1-2)

Riječ *pokoljenje* znači „dugo vremena“, i odnosi se na naše potomstvo. Zaharija je prorokovao: „čije se milosrđe proteže od koljena do koljena nad onima koji ga *štuju*“ (Luka 1:50). Neće samo naša direktna djeca biti uspješna, već se Njegovo obećanje proteže generacijama. Odličan primjer su životi dva čovjeka rođena početkom osamnaestog stoljeća.

Prvi je Max Jukes. Godine 1874. sociolog po imenu Richard Dugdale je posjetio trinaest okružnih zatvora u državi New York. On je otkrio šest osoba pod drugačijim prezimenima koji su bili krvni rođaci. To je pobudilo znatiželju i odvelo ga u duboko istraživanje obiteljske linije. Odvelo ga je do ranog nizozemskog doseljenika po imenu Max Jukes, rođenog između 1720. i 1740. Nakon godina upornog istraživanja, Dugdale je otkrio 540 potomaka Jukesa. Među njima je bilo 76 osuđenih kriminalaca, 18 vlasnika bordela, 120 prostitutki i preko 200 primatelja državne pomoći. Ukratko, generacijski grijesi su odveli do obilja disfunkcionalnog ponašanja koje je vladu koštalo desetke milijuna dolara po današnjoj vrijednosti.

Sad ćemo ga usporediti s Jonathanom Edwardsom, koji je rođen u otprilike istom vremenskom razdoblju. On je bio evangelizator, autor mnogih knjiga i inspirirao je mnoge da prošire evanđelje među narode. Bio je oženjen sa Sarah Pierpont 1727. Par se jako bojava Boga. Oni su čitali Bibliju i molili zajedno svaku noć prije počinaka. Imali su jedanaestero djece i Jonathan je molio blagoslov nad svakim djetetom svaki dan. Izjavljivao je: „Svaka kuća treba biti mala crkva.“

Jonathan i Sarah imaju 1 394 poznatih potomaka što pokazuje Božje obećanje za one koji ga se boje – *oni će osvajati vrata svojih neprijatelja i njihova će djeca biti svugdje uspješna.*

Među njihovim potomcima je 13 predsjednika sveučilišta ili fakulteta, 65 sveučilišnih ili fakultetskih profesora, 3 senatora Sjedinjenih Američkih Država, 30 sudaca, 100 odvjetnika, 60 liječnika, 75 vojnih časnika i časnika mornarice, 100 službenika i misionara, 60 istaknutih autora i jedan potpredsjednik Sjedinjenih Američkih Država, Aaron Burr. Njihovo potomstvo vladu nije koštalo ni cent.

Strahovi s kojima sam se borio kada su moja četvorica sinova bili mali, bazirali su se na bojaznima da im životi ne završe prerano, da ne zamjeraju svome ocu što nekada i preko 200 noći godišnje putuje propovijedajući ili da ne zamjere Bogu što me na to pozvao. Jedne noći, odmah nakon službe na konferenciji daleko od kuće, shvatio sam da me nedostatak svetoga straha sprječava da prepustim vlasništvo njihovih života Isusu. Viknuo sam u molitvi: „Oče, ova četvorica sinova više nisu moji; oni pripadaju Isusu. Možeš činiti s njima što god želiš, ali đavle, ti ih nikad nećeš dodirnuti!“ Od toga dana, više se ne bojim za njihove živote.

Ubrzo mi je Bog otkrio ovu važnu istinu kroz Njegovu Riječ. Pinhas je bio unuk svećenika Arona. On je bio strastven za Boga i narod Izraela. Njegov snažni sveti strah naveo ga je da učini ono od čega su ostali vjernici zazirali; hrabro se zauzeo za ono što je ispravno. Radeći tako, Bog je rekao: „Kaži mu dakle: S njime, evo, sklapam savez mira. Neka to bude za nj i *njegove potomke* poslije njega savez vječnoga svećeništva“ (Brojevi 25:12, 13). U biti, njegovim potomcima je obećan intimniji odnos s Bogom zbog njegova svetoga straha. Duh Sveti mi je pokazao da je zaštita za naša četiri sina u Lisinoj i mojoj gorljivoj poslušnosti Njegovoj volji.

Sada, godinama kasnije, svaki od naše četvorice sinova je radio za Messenger International barem devet godina. Dvojica su autori, sva četvorica su vođe i, ono najvažnije, svi hodaju u strahu Božjem. Ljudi stalno pitaju što smo učinili da odgojimo pobožne muškarce. Iskreno, nije imalo ništa s našom mudročću, a naše roditeljske pogreške bi mogle popuniti mnoge knjige. Međutim, ono što jesmo učinili ispravno je to da smo hodali u visokim razinama svetoga straha.

Kada su naši sinovi nakratko odlutali tijekom njihovih tinejdžerskih godina, Lisa i ja smo vapili Gospodinu da se Njegovo obećanje obistini u našim sinovima i nastavili smo živjeti u svetomu strahu. Nikada nismo izgubili vjeru, a ne trebate ni vi. Božje obećanje vama koji se bojite Gospodina je da će vaša djeca biti moćno potomstvo na zemlji (Psalam 112:2).

Učinimo ovo osobnim

Stih: ...sinovi tvoji ko mladice masline oko stola tvoga. Eto tako će biti blagoslovljen čovjek koji se Jahve boji! (Psalam 128:3-4)

Smisao: Kada prebivate u svetomu strahu, nešto značajno se prenosi na vaše potomstvo. Ne samo da će biti utjecajni, nego ćete vi nastaviti biti blagoslovljeni kroz njih.

Promišljanje: Kako gledam svoju djecu (ili buduću djecu)? Brinem li se zbog njihove budućnosti? Jesam li ih u potpunosti predao gospodstvu Isusa? Hodam li u svetome strahu pred njima? Djelujem li, molim i govorim po njihovu trenutnom ponašanju ili prema obećanjima Božje Riječi?

Molitva: Dragi Gospodine, Tvoja Riječ govori da ću osigurati trajnu baštinu tako što hodam u svetomu strahu. Ja vjerujem Tvome obećanju da će mi djeca biti moćna na Zemlji, utjecajna, uspješna i donijet će čast Tvome imenu i mome. Obvezujem se nastaviti odvažno moliti za ova obećanja da se ispune. Molim u Isusovo ime, amen.

Objava: Moja djeca su moćna na zemlji, uspješna gdje god idu i zaposjedaju vrata svojih neprijatelja.

*Kada definiramo
od čega se sastoji
čovjekova istinska mudrost,
najpogodnija riječ
je ona koja jasno izražava strah Božji.*

- AUGUSTIN IZ HIPPA

39 | NAJVAŽNIJA STVAR

Tema ovoga poglavlja je tako opširna da bi se samo o njoj mogla napisati cijela knjiga. Ipak, ako bismo je izostavili, ova poruka bi bila nepotpuna. Pristupite ovome poglavlju kao uvodu u ovaj važni aspekt svetoga straha.

Poslušajte ove riječi koje dolaze iz srca našega Tvorca – riječi života, riječi istine, riječi koje štite, riječi koje opstaju pod suncem, mjesecom i zvijezdama, riječi koje su sigurnije od zemlje na kojoj stojimo:

Sretan je čovjek koji nalazi mudrost i čovjek koji je stekao razboritost... *sve ono što možeš poželjeti, nije s njom usporedivo.* (Izreke 3:13, 15, GBV / Živa riječ)¹

¹ Blago čovjeku koji je stekao mudrost i čovjeku koji je zadobio razboritost... i što god je tvojih dragocjenosti, s njome se porediti ne mogu. (KS)

Ne postoji ništa na ovome svijetu što je jednako vrijednosti božanske mudrosti. To je čudesno – baš *ništa*! Zbog toga nam je rečeno: „Steći mudrost je najvažnija stvar koju trebaš učiniti“ (Izreke 4:7, slobodan prijevod), a jednom kad je pronađeš: „Njezini su putovi puni miline, i sve su njene staze pune spokoja.“ (Izreke 3:17).

Trebamo tražiti Božju mudrost u svakoj odluci koju donosimo. Jer nam je rečeno: „Veličaj je (mudrost), i *uzvisit će te*“ (Izreke 4:8). Koje čudesno obećanje! Hebrejska riječ *uzvisiti* se definira kao „podignuti, uzdići; biti uzvišen“. Kada Bog promovira, nitko i nikakve okolnosti ne mogu degradirati! Mudrost je, dakle, put do trajnoga značaja.

Mudrost se mora otkriti; ona je skrivena, ali ne van dosega. Jednom nađena, ona donosi ogromne koristi. Kako ju pronalazimo?

Strah Gospodnji je *početak* mudrosti. (Psalam 111:10; Izreke 9:10)

Hebrejska riječ za *početak* je značajna. Pronalazimo je u prvim redcima Biblije: „U *početku* stvori Bog nebo i zemlju“. Ta riječ znači „početno mjesto“. Strah Gospodnji je *izvorna točka* mudrosti. Predočite si to ovako: zamislite skladište puno znanja koje vam je potrebno za trajni uspjeh. Međutim, postoje samo jedna vrata i jedan ključ koji vam omogućuje ulaz: sveti strah. Izaija piše: „Bogata riznica... mudrosti i znanja; strah Gospodnji je *ključ* toga blaga“ (Izaija 33:6, slobodan prijevod).

U biti, ne postoji trajna mudrost van straha Gospodnjeg. Sveti strah je izvor trajne mudrosti, ali prednosti se nastavljaju dalje od početnog mjesta:

Strah Gospodnji je *izvor* života: on izbavlja od *zamke* smrti.
(Izreke 14:27)

Želim naglasiti dvije glavne riječi: *izvor* i *zamka*. Hebrejska riječ za *izvor* nosi značenje „tok“ ili stalni izvor. Dobar život nije rezultat sporadičnih dobrih odluka, nego stalnog toka mudrih odluka koje donose trajni plod.

Druga riječ, *zamke*, odnosi se na klopke ili mamac. „Pravo razumijevanje ove hebrejske riječi je mamac stavljen u lovačku zamku“. Svaki dobar lovac zna da su potrebne dvije stvari da zamka bude uspješna. Mora biti sakrivena, u nadi da životinja neće prepoznati za što je namijenjena, i mora biti primamljiva, da navede životinju u smrtonosne ralje zamke. S dobrim razumijevanjem ključnih riječi, pogledajte drugi stih koji nudi još veću jasnoću istine koja je izjavljena:

Strah Gospodnji je *uputa mudrosti*. (Izreke 15:33, slobodan prijevod)

Spajanjem istina ova dva stiha, otkrivamo da je sveti strah izvor – stalni tok uputa Božje mudrosti. To je stalno prisutni savjetnik koji ne drijema niti spava nego nas stalno podučava da donosimo mudre životne odluke.

Kada smo prepušteni sami sebi, odvojeni od Božje mudrosti, čovječanstvo je već tisućama godina dokazalo da donosi destruktivne odluke misleći da donosi ispravne. Zašto je to tako? Putovi smrti i uništenja su skriveni i primamljivih mamaca, ništa drugačije od lovčeve zamke. Ono što izgleda dobro, mudro, korisno i ugodno je često samo mamac koji te privuče u nešto što je na kraju loše, nerazumno, štetno i žalosno. Strah Gospodnji nas štiti od toga tako da nas vjerno *odvraća od tih zamki*.

Ako pogledate današnje društvo, imamo velike i inteligentne muškarce i žene koji donose odluke koje vode u propast one na koje utječu. Istovremeno, drugi su slijepi na njihovu glupost. Pismo govori da odbacivanjem svetoga straha „postali su isprazni u mislima svojim i njihovo je nerazumno srce potamnijelo. Umišljajući da su mudri, postali su ludi“ (Rimljanima 1:21-22). Kada su umovi pomračeni, vizija je zatamnjena; samo je pitanje vremena kada ćemo upasti u skrivene zamke smrti u kojima su postavljeni mamci.

Međutim, i druga strana je također istinita. Kada čvrsto prigrlimo sveti strah, imamo uvijek prisutnog, protočnog savjetnika mudrosti koja nam daje mogućnost da donosimo trajno korisne odluke. Čak i kada nismo svjesni smrtonosnih zamki koje vrebaju, izvor nas stalno štiti od nesvjesnog upadanja u zamku.

Pogledajmo ovaj princip dok proučavamo čovjeka koji nije bio u savezu s Bogom, ali ga se bojao. To je bio gerarski kralj Abimelek. On je uzeo Abrahamovu ženu Saru u svoj harem. Ubrzo poslije toga, Bog mu je došao u snu i rekao: „Zbog žene koju si uzeo moraš umrijeti, jer je ona žena udata.“ (Postanak 20:3)

Abimelek vapi: „Gospodine... Čiste sam savjesti i neokaljanih ruku...“ (stihovi 4-5). Rečeno nam je da riječ koja se ovdje koristi kao „Gospodin“, „doslovno znači „moj Gospodine“. Njegov strah Gospodnji je očit u njegovom načinu oslovljavanja Boga, kao i njegovoj reakciji. Sada poslušajte što Bog govori njemu:

„Znam da si to učinio čiste savjesti; i *ja sam te zadržavao da protiv mene ne griješiš*; i nisam dopuštao da je dotakneš.“ (Postanak 20:6)

Strah Gospodnji mu je bio savjetnik kojeg nije bio svjestan, a čuvao ga je od pada u zamku smrti. Zamka je bila skrivena zbog prijevarnog načina kako je bila prezentirana – da je Abrahamova sestra, a ipak, sveti strah ga je zaštitio. Kako to da je ovaj poganski kralj, koji nije bio u poznatom savezu s Bogom i nije imao pisanu Božju riječ, drhtao na pomisao da uzme ženu drugoga muškarca? Nalazimo odgovor u Pavlovoj poslanici: „Čak pogani, koji nemaju Božji pisani zakon, pokazuju da poznaju njegov zakon kada ga instinktivno slijede, čak i bez da su ga čuli. Oni dokazuju da je Božji zakon upisan u njihovim srcima, jer njihova vlastita savjest i misli ih ili optužuju ili im govori da čine dobro“ (Rimljanima 2:14-15, slobodan prijevod).

Nadalje, kako to da se ovaj poganski kralj tresu na pomisao da uzme tuđu ženu, a opet iskusan pastor ili netko tko godinama ide u crkvu uđe u preljub s tuđom ženom, čemu sve češće svjedočimo u posljednje vrijeme? To nije nuklearna fizika. Iako ovaj crkveni vođa ili posjetitelj svojim ustima priznaje da pripada Isusu, on nema strah Gospodnji. Rečeno nam je:

Otkrih da ima nešto gorče od smrti – žena, ona je zamka, srce joj je mreža, a ruke okovi: tko je Bogu drag izmiče joj, a *grešnik* je njezin sužanj. (Propovjednik 7:26)

Pismo ne govori da će *zli* pasti u zamku, nego *grešnik* – onaj koji promašuje cilj zbog nedostatka svetoga straha. To lako može biti netko tko se izjašnjava kao kršćanin. Jakov piše takvim vjernicima: „*Grešnici*, operite ruke! Očistite srca jer je vaša odanost podijeljena između Boga i svijeta“ (Jakovljeva 4:8, slobodan prijevod).

Naše široko prihvaćeno zapadno evanđelje je sustavno uklonilo strah Gospodnji iz naših srca podučavanjem

krivotvorene milosti koja nas uči drugačije od Božje mudrosti. Ona stvara nezdrav izvor izopačenog savjeta koji uklanja sputavajuću silu koja nas štiti. Međutim, istinska milost nije u konfliktu sa svetim strahom.

Baš se tim očitova milost Božja u svojoj spasiteljskoj snazi za sve ljude, da *nas odgaja* da se odričemo bezbožnosti i svjetskih požuda te živimo umjereno, pravedno i pobožno u ovom svijetu. (Titu 2:11-12)

Mi ne možemo odvojiti pravu milost Božju od Božjega svetoga straha. Oni su ujedinjeni i oboje *nas odgajaju* – stalnim savjetovanjem nas udaljuju od zamki smrti.

Ova najezda bezbožnog ponašanja među ljudima zavjeta nije ništa novo. Kroz cijelu povijest Izraela i crkve vidimo isti uzorak, ali je tijekom zadnjih dana intenzivniji jer je Isus rekao da će posljednje vrijeme biti označeno prijevarom. Nedostatak svetoga straha otvara srca i duše ljudi mračnim savjetima, koji izgledaju kao istina, a zapravo ih nesvjesno vode u grijeh i smrt.

Trenutno u našem društvu, sila bezakonja je na ubrzanom putanju. Kao da smo na uzlaznoj eksponencijalnoj krivulji. Ako široko prihvaćena kriva milost nastavi uklanjati sveti strah iz srca vjernika, mnoštva onih koji se izjašnjavaju kao kršćani bit će pometena prijevarom bezakonja. Mi trebamo probuđenje svetoga straha, jer nas on stalno štiti da ne budemo zavarani. On čuva naša srca da budu usklađena s istinom, čak i kada većina bezglavo upada u prevaru.

Prigrbite sveti strah kao svoje ogromno blago. Revnije ga čuvajte od milijuna dolara, najskupljeg nakita ili najbolje kuće. Mi štitimo ove vrijednosti u državno osiguranim bankama,

trezorima, sefovima, instaliranjem alarmnog sustava, a naše najveće blago je zapravo strah Gospodnji. Zbog toga nam je rečeno: „Svrh svega, čuvaj svoje srce, jer iz njega izvire život“ (Izreke 4:23).

Učinimo ovo osobnim

Stih: Ne propovijeda li mudrost i ne diže li razboritost svoj glas?... Jer tko nalazi mene, nalazi život i stječe milost od Jahve... svi koji mene mrze ljube smrt. (Izreke 8:1, 35-36)

Smisao: Za nas kao sljedbenike Krista, zadobivanje mudrost je najvažnija stvar koju možemo činiti. Strah Gospodnji je izvor mudrosti; on nas štiti od zamki smrti.

Promišljanje: Jesam li donio/la čvrstu odluku? Jesam li odlučan/na ne držati se mudrosti društva koje je u suprotnosti Riječi Božjoj? Jesam li spreman/na biti progonjen/a zbog moje vjere i poslušnosti Njegovoj Riječi? Kako ću još pažljivije tražiti Isusovu mudrost u donošenju svakodnevnih odluka?

Molitva: Dragi Oče, u Isusovo ime vapim za Tvojom mudročću i razumijevanjem. Molim Te, otvori moje uši i oči da je vidim. Ne želim biti budala tako da sam mudar/ra u svojem razmišljanju. Ja ću cijeliti i ovisiti o mudrosti moga Gospodina Isusa Krista iznad svega što ovaj svijet nudi. Odlučujem biti poslušan/na čak i ako sam progonjen/a zbog svojih uvjerenja i poslušnosti. Amen.

Objava: Odlučan/na sam tražiti mudrost svoga Gospodina Isusa u svakoj odluci koju donosim.

Strah Gospodnji odgovara poniznima.

- AUGUSTIN IZ HIPPA

40 | USPJEŠAN ŽIVOT

Duboko u mudrosti knjige Izreka nalazi se ono što volim zvati: „moćne blizanke“. Ove dvije vrline idu jedna uz drugu i često u Pismu nadopunjavaju jedna drugu. Pronalazimo ih u sljedećim stihovima:

Prava poniznost i strah Gospodnji vode do bogatstva, časti i dugoga života. (Izreke 22:4, slobodan prijevod)

Prava poniznost i sveti strah su povezani. Nikada nećete naći nekoga tko se boji Boga, a nije istinski ponizan, niti ćete naći nekoga tko je istinski ponizan, a nema straha Gospodnjeg. Riječ „istinski“ je važna, jer postoje razni oblici lažne poniznosti. To ćemo temeljitije proći u sljedećem poglavlju.

Osvrnimo se nakratko na ova tri obećanja: bogatstvo, čast i dug život. Hebrejska riječ za „bogatstvo“ je *’ōšer*, a definirana je

kao „blagostanje, bogatstvo. Ona opisuje sve vrste bogatstva na zemlji, posjede, stoku i potomke“. Njezino značenje je jasno i to nije samo jedanput obećano u vezi sa svetim strahom. Psalmist također piše:

Blago čovjeku koji se boji Jahve i koji uživa u naredbama njegovim... *Blagostanje i bogatstvo* bit će u domu njegovu... (Psalam 112:1, 3)

To je ta ista hebrejska riječ za bogatstvo, *’ōšer*. Ovo predstavlja potencijalnu kontroverzu. Neki gledaju na posjedovanje bogatstva i blagostanja kao nešto suprotno pobožnosti. Međutim, ako uklonimo čiste biblijske istine zbog naše tradicije, zar to nije pokazatelj ponosa, koji je sigurno suprotnost svetomu strahu?

S time sam se morao uhvatiti u koštac prije mnogo godina. U našim ranim godinama službe, Lisa i ja smo svjedočili propovjednicima koji su podučavali evanđelje blagostanja koje je mnoge navelo da jure za dekadentnom raskoši. Plod toga je bio poražavajući, vodeći mnoge u pohlepu, što je idolopoklonstvo. Mnogi su odlutali od prave vjere i to im je donijelo mnoge tuge. Vidjevši štetnost toga, reagirali smo okretanjem u potpuno suprotnom smjeru. Počeli smo prezirati svako učenje koje je spominjalo imućnost, bogatstvo ili blagostanje. Naša nezrelost je konačno ispravljena od strane Duha Svetoga. Morali smo se suočiti s istinom da će osoba koja se istinski boji Boga ispravno upravljati bogatstvom i neće upasti u zamku pohlepe.

Koja je svrha blagostanja i bogatstva? Ono je sredstvo za blagoslivljanje drugih. U vrijeme pisanja ove knjige, naša služba je dala oko 53 milijuna tiskanih materijala – knjiga i tečajeva – pastorima i vođama u 130 nacija na 118 jezika. Također smo kreirali aplikaciju, pod nazivom MessengerX, koja je puna materijala za učenje na 122 jezika, skinuta je u 230 nacije; ne

naplaćuje se korištenje. Ovi projekti su koštali desetke milijuna dolara. Što da su muškarci i žene koji su potpora ovim naporima vjerovali da je pobožnost sinonim za nedostatak ili siromaštvo? Da jesu, ne bismo ojačali mnoštvo milijuna do kojih smo dopri.

Ogromna je razlika između pohlepe i posjedovanja bogatstva da bi se dotaklo druge. Oni koji se istinski boje Boga znaju razliku i izbjegavaju ono prvo. U Novome Zavjetu, nakon što je Isus bio razapet, čitamo:

Kad nastade večer, dođe neki *bogat* čovjek iz Arimateje, imenom Josip, koji i sam bijaše *učenik Isusov*. On ode k Pilatu i zatraži tijelo Isusovo. (Matej 27:57-58)

Josip je bio bogat i Pismo ga naziva Isusovim učenikom. Međutim, ironija se nastavlja – većina Isusovih sljedbenika je pobjegla i sakrila se. A ovaj bogati čovjek ima hrabrost, koja je došla iz njegovog svetoga straha, ignorirati zastrašivanje židovskih vođa i rimske sile i prilazi Pilatu i traži Isusovo tijelo. Koji hrabar čovjek!

Molim vas, nemojte pogrešno shvatiti. Ako je netko siromašan, znači li to da mu manjka straha Gospodnjeg? Ne! Pismo je puno muškaraca i žena koji nisu posjedovali materijalno bogatstvo. Je li ih to činilo manje pobožnima? Apsolutno ne! Pravo bogatstvo se ne mjeri novcem ili posjedima nego našom mogućnošću da pomognemo drugima. Evo našeg obećanja:

Bojte se Jahve, vi sveti njegovi: ne trpe oskudice koji ga se boje. Osiromašite mogućnici i gladuju, a koji traže Jahvu, ne trpe oskudice. (Psalam 34:10-11)

Božja je želja da utječemo na druge za kraljevstvo, bilo molitvom, hranom, financijama, podučavanjem, činjenjem učenicima, gostoprimstvom ili služenjem. Dobro je imati obilje

resursa za postizanje svega što je potrebno za našu božansku misiju. Pobožni ljudi tome teže i u tom procesu se nađu osobno blagoslovljeni. Ponosni, religiozni i zavidni će potrošiti svoju energiju u dokazivanju zašto bi vjernici trebali biti siromašni i u držanju ljudi u uvjerenjima koja se ne nalaze u Pismu.

Kralj Solomon je vodio i podučavao narod svoga kraljevstva strahu Gospodnjem. Tijekom toga vremena „sva Juda i Izrael su živjeli u miru i sigurnosti. I od Dana na sjeveru sve do Beer Šebe na jugu, *svaka obitelj* je imala *vlastitu kuću* i vrt“ (1. Kraljevima 4:25, slobodan prijevod). Tamo također piše da je narod bio zadovoljan i obilno „jeli su i pili i bili sretni“ (1. Kraljevima 4:20). Zastanite i promislite o izjavi „*svaka obitelj* je imala vlastitu kuću i vrt“. Nije postojalo socijalno, nezaposlenost ili siromaštvo u cijeloj naciji – svi su bili u izobilju! Strah Gospodnji daje mudrost koja koristi svima koji su pod njezinim utjecajem; u ovom slučaju je to bila cijela nacija. Što bi bilo kada bi sve naše vođe hodale u strahu Gospodnjem?

Kao završnu misao, ovo obećanje nije ono za koje se trebamo boriti u molitvi, kao što je Izak molio da se otvori Rebekina utroba. Isus nam je obećao: „Tražite stoga najprije Kraljevstvo i pravednost njegovu, a sve će vam se ostalo dodati.“ (Matej 6:33).

Idemo sada do sljedećeg obećanja, *časti*. Hebrejska riječ za „čast“ koja se koristi u prvom citiranom stihu je *kābôd* i definira se kao „čast, slava, veličanstvo, bogatstvo“. Ovu riječ smo vidjeli u prijašnjem poglavlju kada Mojsije traži da vidi Božju slavu. Ona nosi težinu, autoritet koji ne dolazi od titule ili položaja, nego od karaktera. Tako otkrivamo drugu prekrasnu prednost svetoga straha: plemenitost. Ona te transformira u osobu dostojanstva i časti. Izreke nisu jedina knjiga Biblije koja ističe

ovu prednost; psalmist koristi istu hebrejsku riječ za one koji se boje Boga: „Oni će imati utjecaj i čast“ (Psalam 112:9, slobodan prijevod).

Pogledajte vrsnu ženu iz knjige Izreka. Ona posjeduje odlične kvalitete. Ona je pouzdana, mudra, marljiva, energična, vrijedna, uspješna, bogata, ljubazna, pomaže onima u potrebi i brani bespomoćne. Još jedna izvanredna osobina koja se zanemaruje, a bitna je za našu raspravu je „Odjevena je snagom i dostojanstvom“ (Izreke 31:25). Drugim riječima, ona nosi čast kao odjeću, ništa drugačije od našeg odijevanja – to je vidljivo i primjetno svima u njezinoj prisutnosti. A koja je njezina konačna vrlina?

Lažna je ljupkost, tašta je ljepota: žena sa *strahom Gospodnjim* zaslužuje hvalu. (Izreke 31:30)

To je sveti strah! Čudesna je stvarnost to da su plemenitost i dostojanstvo ove žene dostupni svakom muškarcu ili ženi koji se boje Boga. U svim godinama moga putovanja susreo sam mnoge važne vođe i pojedince. Mnogi su jako utjecali na društvo, ali ono što mami moju pozornost više od ičega što su izgradili je kada susretnem muškarca ili ženu koji nose dostojanstvo. U njihovoj prisutnosti postoji težina. Oni odišu svjetlom, ljubavlju, čašću i plemenitošću. Njihova djeca ih vole i poštuju, njihovi suradnici i prijatelji vole biti u njihovoj blizini. Zanimljivo je što veći broj njih nisu javne osobe. Po čemu se razlikuju? Oni se boje Boga!

Treće obećanje iz početnog stiha je *dug život*, ili dugovječnost. Ona je blisko povezana s istinskom poniznošću. Opširnije ćemo o ovome obećanju u našem sljedećem poglavlju.

Učinimo ovo osobnim

Stih: Strah Gospodnji mržnja je na zlo... Ja ljubim one koji ljube mene, i nalaze me koji me traže. U mene je bogatstvo i slava, postojano dobro i pravednost. (Izreke 8:13, 17-18)

Smisao: Sveti strah i poniznost obećavaju bogatstvo, čast i dugi život. Blagostanje nije mjerljivo po iznosu novaca ili posjedu koji imamo nego po našoj sposobnosti da pomognemo drugima. Plemenitost je umotana u naš karakter, a ne titulu ili položaj.

Promišljanje: Gledam li na bogatstvo u ispravnome svjetlu? Želim li ga zbog nesigurnosti, straha ili pohlepe? Bi li mi bilo bolje slijediti sveti strah i vjerovati obećanju da ćemo imati izobilje da utječemo na druge? Što meni znači biti odjeven/a dostojanstvom?

Molitva: Dragi Oče, molim Te da ispuniš svoje obećanje da ću u svojoj potrazi za istinskom poniznošću i svetim strahom iskusiti blagostanje, čast i dug život, što je sve potrebno da ispunim svoju božansku misiju u služenju drugima. U Isusovo ime, amen.

Objava: Moj nebeski Otac mi je obećao bogatstvo, čast i dug život dok slijedim sveti strah i pravu poniznost.

Razuman čovjek pravo hodi.

- IZREKE 15:21

41 | DOBAR ZAVRŠETAK

Ne možemo diskutirati o ispravnom življenju ako ne uključimo i dobar završetak. U 18. poglavlju smo se dotaknuli dugovječnosti, ali u ovome poglavlju ćemo još više proširiti i pregledati kako strah Gospodnji i poniznost u tome igraju važnu ulogu.

Prava poniznost i strah Gospodnji vode do bogatstva, časti i *dugoga života*. (Izreke 22:4, slobodan prijevod)

Ogromni dobitak svetoga straha su produženi dani. Čitamo: „Strah Gospodnji umnaža dane!“ (Izreke 10:27). Koje obećanje! I ono se ne pojavljuje samo jednom, jer iznova nam se govori da će mudrost svetoga straha učiniti sljedeće: „po meni ti se umnažaju dani i množe ti se godine života“ (Izreke 9:11). Nisu nam obećane samo pridodane godine nego i da će naši dani biti produktivniji.

Još jednu potvrdu nalazimo u jednoj od Deset zapovijedi. Strah Gospodnji nas inspirira da bezuvjetno častimo svoje roditelje i na taj način nam obećava „da ti dobro bude i da dugo živiš na zemlji!“ (Efežanima 6:3). Još jednom, ne nalazimo samo dugovječnost nego i produktivnost. Ova obećanja možemo tražiti u molitvi.

Sa svime rečenim, važno je zamijetiti da bez kvalitete života, zadovoljstvo dodanih godina se umanjuje. U svojim pesimističnim godinama, Salomon je napisao: „Bolji je... smrtni dan nego dan rođenja“ (Propovjednik 7:1). Očito da nije uživao u životu kada je zapisao ove riječi. Što osigurava kvalitetu života? Prava poniznost i strah Gospodnji.

Prije mnogo godina, molio sam pa pročitao:

One godine kad umrije kralj Uzija, vidjeh Gospoda gdje sjedi na prijestolju visoku i uzvišenu. Skuti njegova *plašta* ispunjavahu Svetište. (Izaija 6:1)

Izaija je vidio Gospodina u svoj Njegovoj slavi. Kao što smo diskutirali u ranijem poglavlju, on je gledao Svevišnjega na Njegovu tronu, ogromne anđele i vratnice hrama su se stresle od njihovih uzvika. Od ovoga iskustva, njegov se život radikalno promijenio.

Nakon čitanja, zavapio sam: „Gospodine, to je ono što mi treba, svježa vizija Isusa!“

Duh Sveti mi je šapnuo u uho: „Nisam tako započeo stih. Idi natrag i pročitaj opet.“

Bio sam zbunjen, ali sam učinio kako mi je rekao, ovoga puta su iskočile riječi: „One godine kad umrije kralj Uzija“.

Tad sam čuo: „Uzija je morao umrijeti prije nego je Izaija mogao imati svježu viziju mene.“

U to vrijeme nisam bio upoznat s Uzijom; znao sam samo da je on bio jedan od mnogih kraljeva ili Izraela ili Jude. Ali kada sam krenuo istraživati njegov život, otkrio sam neke zanimljive činjenice. On je bio samo šesnaest godina star kada je okrunjen za kralja i vladao je pedeset dvije godine. Da stavimo to u perspektivu, za vrijeme pisanja ovoga, ja sam bio pod deset predsjednika Sjedinjenih Američkih Država u zadnje pedeset i dvije godine. Uzija je dosta dugo vladao.

Kada mu je bilo predano kraljevstvo nad milijunima ljudi kao šesnaestogodišnjaku, učinio je mudru stvar – tražio je Boga. Mi čitamo: „dokle god je tražio Jahvu, davao mu je Bog sreću“ (2. Kraljevima 26:5). Kako je samo uspio! Mudrost koju mu je Bog dao, dovela ga je do zapanjujuće veličine. On je ojačao ekonomiju, obnovio gradove, izgradio moćnu vojsku i vratio teritorije koje su njegovi očevi izgubili. Čitamo: „pronio mu se glas daleko, jer je uživao čudesnu pomoć sve dok se nije osilio“ (2. Ljetopisa 26:15).

Međutim, kao i kod Solomona, strah Gospodnji nije bio njegovo blago. Nažalost, čitamo:

Ali kad se osilio, *uzobijestilo* mu se srce dotle da se pokvario...
(2. Ljetopisa 26:16)

Negdje na putu je izgubio poniznost i sveti strah s kojim je počeo. Ovdje je važna istina: ove dvije moćne vrline blizanke će

donijeti zamah plodnosti, što znači da će se uspjeh uglavnom nastaviti čak i kada vrline koje su ga uzrokovale i pokrenule više nisu prisutne. Ono što sljedeće čitamo je jako zanimljivo:

...te se iznevjerio Jahvi, Bogu svome, jer je ušao u Jahvin Hekal i počeo prinositi kâd na kadionom žrtveniku. (2. Ljetopisa 26:16)

Duh Sveti mi je postavio pitanje: „Sine, je li Uzija postao *više* ili *manje* duhovan kada je ponos ušao u njegovo srce?“ Odmah sam shvatio da je odgovor protivan intuiciji. Uvijek sam mislio da ako ponos ulazi u nečije srce, on postane manje duhovan. Međutim, Uzija je ušao u hram da radi duhovnu aktivnost pred Gospodinom. Ja to ne bih prepoznao da mi Duh Sveti nije postavio to pitanje.

U šoku, izlanuo sam naglas: „On je postao *više* duhovan!“

Duh Sveti mi je šapnuo u srce: „Duh ponosa i duh religije idu ruku pod ruku, i jačaju se međusobno tako da skrivaju jedan drugoga.“ Ponos sprječava osobu da prizna da je postala religiozna, a religija skriva ponos svojim duhovnim ponašanjem.

Tada sam pomislio na farizeje iz Isusovih dana. Slično Uziji, ovi vođe su vjerojatno započeli s istinskom ljubavlju i svetim strahom prema Jahvi, ali u jednom trenutku, ponos je ušao u njihova srca. Oni su se sve više udaljavali od Boga, ali njihovo djelovanje u duhovnim aktivnostima se povećalo.

Uzija je bio konfrontiran od strane svećenika; oni su prozvali njegovo ponašanje neutemeljeno na Pismu. Kada je izazvan istinom, Uzija je postao bijesan na svećenike (što je također pokazatelj nedostatka poniznosti). Odjednom mu je guba iskočila na čelu. Ostatak života ovoga kralja je bio tragičan;

morao je živjeti u izoliranoj kući. Njegov sin je preuzeo vlast nad kraljevskim dvorom i na kraju je Uzija umro od gube.

Idemo ovo pogledati kroz oči šire javnosti. Jedina očita stvarnost za narod Jude i Jeruzalema je da je njihov kralj zaražen gubom. Možete li zamisliti kao bi društvene mreže eksplodirale? Mreže bi bile pune komentara: „O ne! Naš kralj je gubav; tragično!“ Nitko iz naroda nije znao što stoji iza bolesti. Ali nama je dan unutarnji uvid Duha Svetoga – to je bio gubitak svetoga straha i poniznosti.

U razmatranju toga, dalje sam ispitivao Gospodina s obzirom na naše vrijeme. Moje je srce slomljeno zbog brojnih vođa u mojem životnome vijeku koji su pali. Većinom je bila vanbračna afera, ponekad alkoholizam, ovisnost o drogama, pohlepa i drugi oblici neprimjerenog ponašanja. Tužno sam gledao padove vođa koji su započeli službu prije nas, u isto vrijeme i čak i poslije nas. Svaki od njih je započeo s velikim žarom da proslavi Isusa. Kako su mogli pasti u tako mračno ponašanje? Nisu li vidjeli druge kako slijede isti obrazac?

Duh Sveti mi je opet progovorio: „Sine, ovi pali vođe nisu imali hormonalnih problema, imali su problem ponosa.“ Mi smo svi svjedočili kako je guba iskočila na njihovim čelima – njihove afere, poroci ili druga ponašanja koja su ih odvela ka padu. Ono što nismo vidjeli je ponos koji je zamijenio njihov sveti strah i poniznost. U kojem trenutku se to pojavi, to samo Bog zna. Čak ni sam vođa ne zna, jer ponos zasljepljuje svoju žrtvu da ne vidi jasno.

Zbog zamaha koji uspjeh stvara, lako možemo izgubiti uvid o tome što nas je dovelo tamo – revno traženje Boga u poniznosti

i svetomu strahu. To je zašto je krajnje važno da u vrijeme naših uspjeha držimo pred nama Isusove riječi: „Jer bez mene ne možete ništa učiniti“ (Ivan 15:5).

U biti, toga dana Duh Sveti mi je rekao: „Johne, stupanj do kojeg ponos umre je stupanj do kojeg ćeš imati svježu viziju Isusa.“ Promjena je nužna, a bez svježe vizije Njega, mi propuštamo priliku da postanemo sličniji Njemu. Mnogi veliki muškarci i žene nisu dobro završili, a opet svi oni su vjerovali da mogu pobjeći neizbježnim posljedicama gubitka poniznosti i svetoga straha. Ne dajte se prevariti – prionite čvrsto uz pravu poniznost, potpuno ovisite o Isusu, učinite sveti strah svojim blagom. Činite tako i Bog obećava bogatstvo, čast i dugi život.

Učinimo ovo osobnim

Stih: Poslušaj, sine moj, primi moje riječi, i umnožit će se godine tvojeg života. (Izreke 4:10)

Smisao: Stupanj do kojeg ponos umre je stupanj do kojeg ćemo imati svježu viziju Isusa. Prava poniznost je ukorijenjena u svetomu strahu. To je spoznaja da bez Isusa ne možemo učiniti ništa. Zbog toga, mi odabiremo biti potpuno i krajnje ovisni o Njemu.

Promišljanje: Je li poniznost stvarnost moga života? Postoje li područja moga života sa stavom, *ja to znam*? Radim li planove bez konzultacije s Bogom? Donosim li odluke bez traženja Njegovog unutarnjeg vodstva? Ako je tako, kako mogu promijeniti taj pristup? Kako me stav zahvalnosti čini i odvažnim/nom i poniznim/nom?

Molitva: Dragi Oče, u Isusovo ime, oprosti mi zbog ponosa u ovim područjima mog života: (*nabrojte ih*). Kajem se zbog te samodostatnosti i zbog uzdizanja sebe iznad drugih. Očisti me krvlju Isusa. Ja se ponizujem pred Tobom i čineći tako odabirem gledati druge kao važnije od sebe. Amen.

Objava: Odabirem poniznost i strah Gospodnji da me vode u životu.

*Često molim: „O Bože, pošalji probuđenje
pokajanja i straha Gospodnjeg koje će
zahvatiti cijeli kontinent, tako da budemo
pošteđeni i da možemo Tebe častiti!“*

- A. W. TOZER

42 | PRONALAZAK BLAGA

(Zabilješka za čitatelja: Ovo poglavlje će biti duže od uobičajenog kako bi se poruka ispravno dovršila. Ako ste čitali na dnevnoj bazi, podijelio sam ovo poglavlje na dva čitanja: jutarnje i večernje.)

Jutarnje čitanje: Sažetak dobrobiti

Dubina dobrobiti koje sveti strah pruža je previše brojna za jednu knjigu. Trebali bi svesci da ih se temeljito promotri. Ja ih istražujem skoro tri desetljeća i još uvijek sam zadivljen onime što Duh Sveti otkriva u Svetomu pismu. Zato idemo zaključiti tako da nakratko pogledamo još nekoliko obećanja. Svako od njih gledajte kao uvod u vaše daljnje istraživanje i otkrivanje. Prigrlite ova obećanja u svome srcu. Nemojte ih pokušati otpisati ili objasniti. Izgovarajte ih nazad Bogu. Za one koji se boje Boga, ovo su vaši dragulji koje treba pronaći i zadržati.

Kako su *radosni* oni koji se Jahve boje, koji njegovim hode stazama! Plod svoga rada ti ćeš *uživati*. Kako *radostan* i uspješan ti ćeš biti! (Psalam 128:1-2, slobodan prijevod)

Primijetite da se korijen riječi „radost“ pojavljuje tri puta u samo dva stiha! Osoba koja se uistinu boji Boga obiluje radošću. Jedan aspekt radosti koji je izričito naglašen je u našem radu. Nikada neću zaboraviti događaj koji je utjecao na moj život, a koji se je odvio dok sam bio inženjer za IBM u ranim 1980-ima. Slavili smo 38. godišnjicu rada našega kolege inženjera. Bilo nas je dvanaest naguranih u njegovom uredu na početku našeg dana.

U jednom trenutku, čovjek koji je slavio je izlenuo: „Mrzio sam svaki dan kada sam ušao u ovu tvornicu trideset osam godina.“ Drugi su se smijali i složili s izjavom.

Radio sam na toj poziciji samo par mjeseci; bio sam mlad i neuk, a sada i zbunjen. Pitao sam: „Zašto si to onda radio?“

Njegov izraz lica se brzo pretvorio smijuljenja u oblik gađenja dok se okretao prema meni, zajedno sa svima drugima u uredu i podrugljivo rekao: „John, to se zove posao! Moraš raditi za hranu i odjeću.“ Po pogledima drugih muškaraca, mogao sam vidjeti da dijele njegove osjećaje. Znao sam da više ne smijem ništa reći jer nisam bio u društvu mudraca.

Jedini razlog zbog kojega sam studirao inženjerstvo je bio strah od neosiguravanja dobro plaćenog posla. Njegov komentar je izložio moj nesveti strah. Toga sam dana odlučio da neću izgovoriti iste riječi trideset osam godina kasnije. Ovaj strah neće upravljati mojim životom; vjerovat ću Bogu. Mogu sretno reći da sam od toga dana uživao u plodovima svoga rada, a to je obećanje za sve koji se boje Boga.

Psalmist nastavlja:

Žena će ti biti kao plodna loza u odajama tvoje kuće; sinovi tvoji ko mladice masline oko stola tvojega. Eto, *tako će biti blagoslovljen čovjek koji se boji Jahve.* (Psalam 128:3-4)

Uživat ćete u plodovima svoga rada, vaš supružnik će cvjetati, a vaša entuzijastična djeca će željeti biti u vašem društvu. Previše je ljudi kojima nedostaje onoga opisanoga u ovim stihovima; zapravo, ovo otkriva ono što nedostaje većem dijelu našega društva. Mnogi, čak i ako puno zarađuju, ne uživaju u životu. Ne slažu se sa svojim supružnikom, a njihova djeca ne žele ništa imati sa svojom obitelji. Njihove obitelji venu umjesto da cvjetaju, ali postoji božanska nada.

Nada ovoga obećanja je posebna i najdivnija. Ona nije za sve koji idu u crkvu ili čak priznaju odnos s Isusom. Izričito tvrdi: „Gospodin blagoslivlja one koji ga se boje“.

Dragi čitatelju, gotovo si završio svoje putovanje kroz ovu poruku. Ako si došao ovako daleko, odabrao si strah Gospodnji; zato, to je obećanje koje možeš tražiti u molitvi. Vapi Bogu, kao Izak, da vidiš kako se ova obećanja svetoga straha ispunjavaju. Mi smo iskusili duge mjesece kada ova obećanja nisu bila stvarnost u našem kućanstvu; bilo je i pokazatelja koji su upućivali da se ona neće ostvariti, ali smo se držali nade Božjih obećanja i borili se za njih u molitvi. Sada možemo reći da već godinama obistinjena u našoj obitelji.

Okrenimo se drugom psalmu koji u dubinu govori o onima koji se boje Boga:

Slava Gospodinu! Kao su *radosni* oni koji se boje Gospodina i uživaju u naredbama Njegovim. Njihova djeca će svagdje biti

uspješna; cijelo pokoljenje Božjeg naroda će biti blagoslovljeno.
(Psalam 112:1-2, slobodan prijevod)

Opet pogledajte riječ „radostan“ koja se povezuje sa svetim strahom. Radost je duhovna sila; ona ne ovisi o okolnostima, poput sreće. Radost je utemeljena u vječnoj Riječi Božjoj; to je naša snaga. Ona nas čini produktivnijima i plodonosnijima.

Također, u ovim stihovima vidimo da sveti strah uvelike utječe na naše potomke. Ne samo da ćemo mi biti uspješni, nego je isto obećano za našu djecu. Nastavimo:

Blagostanje i bogatstvo bit će u domu njegovu, njegova pravednost ostaje dovijeka... Dovijeka neće on posrnuti: u vječnome će spomenu biti pravednik. Žalosne se vijesti neće bojati, mirno je njegovo srce uzdajući se u Jahvu. Hrabro mu je srce, ničeg se ne boji, neprijatelje svoje prezire. (Psalam 112:3, 6-8)

Nedavno sam razgovarao s vjernicom i ona je jednoga dana komentirala da kada napustimo ovaj život, počinje naša vječnost. Ja sam brzo uzvratilo: „Ne, za nas koji smo nanovo rođeni, naša vječnost je već započela.“ Naš sadašnji rad ljubavi će se nastaviti zauvijek. Međutim, oni kojima manjka svetoga straha nemaju ovo obećanje – zapravo suprotno: „Davno je nestalo i njihove ljubavi i mržnje i zavisti, i više nemaju udjela ni u čem što biva pod suncem“ (Propovjednik 9:6).

Oni koji se boje Boga se ne boje loših vijesti. U ovo vrijeme puno društvenih mreža, glavnih medija i mnoštva drugih vijesti i glasina, loše vijesti su na svom vrhuncu. Mnogi su preplašeni onim što dolazi. Ali nema jeze ili straha pred budućnošću za one koji se boje Boga; oni su puni pouzdanja i neustrašivi. Opet, rečeno nam je:

U strahu je Gospodnjem veliko pouzdanje, i njegovim je sinovima utočište. (Izreke 14:26)

Postoji unutarnje pouzdanje koje prati sveti strah. To je nešto za čime mnogi teže, ali ubrzo otkriju da je van dosega. Imam prijatelja, Johna Hageea, koji je vrlo poštovani pastor u Texasu. On se boji Boga koliko i svaki drugi vođa kojega sam upoznao. Godine 1973. čovjek je ušao na njegovu službu i nekako došao na osam koraka do njega i ispalio šest metaka iz revolvera kalibra .38. Pastor John je sigurno stajao i nije se pomaknuo. Svih šest metaka ga je promašilo. U vrijeme pisanja ovoga, on je živ pedeset godina kasnije i još uvijek propovijeda evanđelje. U ovakvoj situaciji većina bi izgubila smirenost, vrištala bi, pobjegla i potražila sklonište. John se nije micao nego samouvjereno držao svoj pogled na pucaču. Rečeno nam je:

Anđeo Jahvin tabor podiže oko njegovih štovalaca da ih spasi. (Psalam 34:8)

Anđeli su zaduženi da zaštite one koji se boje Boga. Forenzičari su kasnije utvrdili da je pola metaka promašilo pastora Johna 15 cm s lijeve strane njegova tijela, a druga polovica 15 cm s desne strane. Napadač je promašio s udaljenosti oko 2,5 metra! Čak i neiskusni rukovatelj oružjem bi u šest pokušaja pogodio metu s te udaljenosti. Mi smo uvjereni da je anđeo Božji preusmjerio metke.

Kralj Jude Jošafat je bio čovjek „duboko predan putovima Jahvinim“ (2. Ljetopisa 17:6, parafrazirano). Treće godine svoje vladavine, poslao je svećenike u svaki grad svog naroda da podučava ljude riječ Božju. Čitamo:

Jahvin je strah spopao sva zemaljska kraljevstva oko Judeje, tako da nisu smjela zaratiti na Jošafata. (2. Ljetopisa 17:10)

Ogromna je zaštita kada prebivamo u svetomu strahu. Drugi biblijski primjer je Jakov, koji je uputio svoju obitelj da se boji Boga i ukloni svoje idole. Kada su to napravili, čitamo: „I kad su se zaputili, strah od Boga spopade okolišna mjesta, tako da nisu išli u potjeru za Jakovljevim sinovima“ (Postanak 35:5).

Onima koji su predani strahu Gospodnjem je toliko toga obećano. Pogledajte ove riječi:

Uvijek budi u strahu Gospodnjem, jer bit ćeš *nagrađen* za to, i tvoja *nada* neće propasti. (Izreke 23:17-18, slobodan prijevod)

Uočite ove dvije istaknute riječi. Prvo, u danu kada je *nada* oskudna, mnogi duhovni vođe stavljaju nadahnuće u glavni fokus, a Božju Riječ tretiraju kao nešto sporedno. Jedan ili dva stiha bude izgovoreno da umire ozbiljne slušatelje, ali glavni naglasak je stavljen na njihove inspirirajuće priče. Ove priče će koristiti i potaknuti ljude kratkoročno – ništa drugačije od inspirativnog holivudskog filma – ali one neće imati obećane trajne *nagrade* svetoga straha.

Strah Gospodnji nas nagrađuje na tolike načine: ispunjene želje (vidi Psalam 145:19), vjerni prijatelji (Psalam 119:63, 74, 79), ozdravljenje naših tijela (Izreke 3:7-8), identitet (Psalam 60:4) i vodstvo za život za kojim toliki teže.

Ima li koga da se boji Jahve? On će ga poučiti kojim će putem krenuti. Duša će mu u sreći počivati, a potomci će njegovi zaposjesti zemlju. (Psalam 25:12-13)

Neshvatljivo je zašto itko ne bi cijenio sveti strah. Moja najiskrenija želja je da shvatite njegovu vrijednost i da to ne zadržite za sebe, nego budite poput kralja Jošafata koji je sav narod podučavao da se pod njegovim utjecajem boji Boga.

Večernje čitanje: Pronalazak svetoga straha

Gospodin mi je progovorio prije više od trideset godina da će u konačnom Božjem pokretu biti naglašen sveti strah. Velika dobrobit ovoga probuđenja će biti ispunjenje jedinog opisa u Svetomu pismu mlade po koju se Isus vraća. Ona nije „važna“ crkva, iako je značajnost važna u dosezanju izgubljenih. Ona nije crkva „vodstva“, iako je vodstvo presudno u izgradnji snažne crkve. Ona nije „crkva zajednice“, iako je zajednica vrlo ključna, jer nije dobro da čovjek bude sam. Ovdje je jedini opis mlade po koju se On vraća:

...da sam sebi privede Crkvu, krasnu, bez ljage, bez bore, bez ičega tomu slična, da bude *sveta* i bez mane. (Efežanima 5:27)

To je sveta crkva! Dragi čitatelju, s obzirom na to da je svetost usavršena u strahu Gospodnjem, Gospodinova najusrdnija želja je da ti budeš onaj koji utječe na ovo veliko probuđenje. Zbog toga, važno je završiti našu diskusiju time kako povećati naš sveti strah.

Vratimo se na čudesnu i uzbudljivu službu u Maleziji. Tijekom očitovanja Njegove veličanstvene i moćne prisutnosti, tresao sam se u strahopoštovanju misleći u sebi, *John Bevere, nemoj reći niti jednu pogrešnu riječ ili napraviti ijedan pogrešan pokret.*

Hodao sam naprijed–nazad na platformi misleći to, nešto je izišlo iz mojih usta što su moje uši čule tek nakon što sam izgovorio. Nikada prije nisam o tome razmišljao. Hrabro sam izjavio: „Ovo je duh straha Gospodnjega!“

Odjednom, svjetla su zabljesnula u mom umu. Viknuo sam u sebi: *To je to, to je to – to je jedna od manifestacija Duha Svetoga!*

Nikad to nisam povezivao, ali u Svetom pismu Isus govori:

Na njemu će duh Jahvin počivati, duh mudrosti i umnosti, duh savjeta i jakosti, duh znanja i straha Gospodnjeg. Prodahnut će ga strah Gospodnji. (Izaija 11:2-3)

Tu je navedeno sedam načina kako se Duh Sveti manifestira, a Isus je hodao u punini svih njih, ali Njegov užitek je bio u svetomu strahu. Tako da postavljamo pitanje, kako mi primamo *Duh straha Gospodnjega*? Isus nam govori: „Dakle: ako vi, premda ste zli, možete davati svojoj djeci dobre darove, koliko će više Otac nebeski dati Duha Svetoga onima koji ga mole!“ (Luka 11:13)

Mi jednostavno trebamo pitati našega nebeskog Oca. Međutim, ne usputnim traženjem, već vapajem našega srca koji odbija prihvatiti ne kao odgovor. Prije ovih riječi, Isus nam govori: „...ustrajno molite i dat će vam se! Tražite i naći ćete! Kucajte i otvorit će vam se!“ (Luka 11:9). Ovdje je naglašena upornost.

Idemo se vratiti u 1994., na konferenciju gdje me je pastor korigirao jer sam govorio o strahu Gospodnjem. Sljedećeg jutra na gradilištu, počeo sam moliti u smjeru „što sam učinio ili činim krivo?“, ali na kraju sam završio sa strastvenim glasnim vapajem za svetim strahom. U to vrijeme, nisam bio svjestan važnosti toga trenutka, ali sada ga vidim kao jednog od najviše presudnih i preobražavajućih događaja u mom životu. Čak sada, na skoro dnevnoj bazi, strastveno tražim nebeskog Oca za svježim ispunjenjem Duha Svetoga straha Gospodnjeg. Idemo pogledati drugi dio Pisma koji nosi veliku važnost u našoj raspravi.

Sine moj, ako primiš moje riječi, i pohraniš u sebi moje zapovijedi, i uhom svojim osluhneš mudrost i obratiš svoje srce razboru; jest, ako prizoveš razum i zavapiš za razborom: ako ga potražiš kao srebro i tragaš za njim kao za skrivenim blagom – tada ćeš shvatiti strah Gospodnji i naći ćeš Božje znanje. (Izreke 2:1-5)

Mora postojati duboki vapaj udružen s revnom potragom za svetim strahom, ništa drugačije nego što bismo tražili izgubljeni dijamant zaručničkog prstena ili izgubljenu zlatninu. Siguran sam da ste gledali programe ili filmove na temu potrage za blagom, koji su uvijek povezani s neumornom upornošću tragatelja. Jedan koji se ističe je fiktivni film *National treasure* (*Nacionalno blago*). Snimljen 2004., prikazuje čovjeka, Benjamina Gatesa, koji je proveo svoj život tražeći zalihe blaga koje je skriveno 1700-tih. On je posvetio sve svoje vrijeme i energiju – čak do točke da je riskirao svoju reputaciju i slobodu – da ga pronađe. Iako će ono što je on tražio ubrzo sve nestati, njegova neumoljiva upornost je ono što bi nas trebalo inspirirati.

Ako bi prišli Božjoj Riječi, Njegovoj mudrosti, božanskom savjetu i svetomu strahu sa sličnom odlučnošću, bili bi najviše blagoslovljeni. Mi vapimo za nečim što nikada neće nestati, a to je Božje blago. On ga nije sakrio *od nas, nego za nas*. On navija za nas da ga nađemo i raduje se kad ga pronađemo. Također, slavi kada iskusimo njegove nagrade.

Moja je iskrena nada da, uz pomoć Duha Svetoga, ono što je oživjelo u meni toga jutra na gradilištu, oživi i u vama – nezasitna glad za strahom Gospodnjim. Cijenite ga i držite ga se kao vaše najvrednije imovine. Ako činite tako, ako volite ono što Bog voli i mrzite ono što On mrzi; ono što je važno Njemu će postati važno i vama. Duboko ćete voljeti ljude i duboko mrziti

grijeih koji ih uništava. Promijenit ćete svoju sferu utjecaja i cijelu vječnost će vam biti drago zbog toga.

Molim vas, zapamtite, *nije važno kako smo započeli utrku, nego kako je završimo*. Dva stiha koji daju ogromnu nadu i snagu su u ovim rečenicama:

Onomu koji vas može *očuvati od pada* i postaviti neporočne i razdragane pred njegovom slavom, jedinome Bogu... (Juda 24-25)

On će vas učiniti *postojanima do kraja*, tako da budete neporočni na dan našega Gospodina Isusa Krista. (1. Korinćanima 1:8)

Dobro završiti je najvažniji aspekt dobrog življenja. Bog nam je zajamčio sveti strah da bismo to ostvarili. Bila mi je čast predstaviti vam ovo blago. Molim vas, nemojte to zadržati za sebe; ima dovoljno da se dijeli. Podijelite ovu poruku u području vašega utjecaja. Ako to učinite, vidjet ćemo manje žrtava u nadolazećim danima i zdraviju crkvu.

Odaberite sada biti dio moćnog transformacijskog pokreta svetoga straha koji će pripremiti mladu za povratak Mladoženje. Nemojte to gledati izvana, kao promatrač. Prihvaćanjem svetoga straha, pronaći ćete duboku bliskost s našim Mladoženjom, vaše spasenje će biti zrelije, biti ćete vrlo plodni i izgradit ćete vječnu baštinu.

===== Učinimo ovo osobnim =====

Stih: Onomu koji vas može očuvati od pada i postaviti neporočne i razdragane pred njegovom slavom, jedinome Bogu koji nas je spasio po Isusu Kristu, našem Gospodinu, slava, veličanstvenost, vlast i moć, kao prije svakog vremena, tako i sada i u sve vjeke! Amen. (Juda 24-25)

Smisao: Dobro završiti je najvažniji aspekt dobrog života. Bog, kroz Njegov dar svetoga straha, očuvat će vas snažne i besprijekorne do kraja.

Promišljanje: Što trebam učiniti da povećam sveti strah u svom životu? Čeznem li i neumorno tražim sveti strah kao blago? Hoću li ga se držati kao najvrednije imovine? Što trebam svakodnevno činiti da ga zadržim?

Molitva: Dragi Oče, vapim Tebi da me ispuniš Duhom Gospodnjim, Duhom mudrosti, Duhom razumijevanja, Duhom savjeta, Duhom jakosti, Duhom znanja i Duhom straha Gospodnjeg. Održi me jakim/om do kraja da budem besprijekoran/na na dan Gospodina Isusa Krista. U Isusovo ime molim, amen.

Objava: Strah Gospodnji je moje blago.

POGLED NA BOŽJU VELIČINU

U jednom dijelu izraelske povijesti, Bog želi nadograditi sveti strah u njegovu narodu postavljanjem ovog pitanja:

„S kime ćete mene prisposodbit? Tko mi je ravan?“ (Izaija 40:25)

Ako je ikada postojalo vrijeme u povijesti kada je trebalo duboko promisliti o ovome pitanju, to je sada. U ovo vrijeme i sat, ljudska „veličina“ je stalno emitirana na društvenim mrežama, raznim medijima, televiziji i drugim platformama. Uzdizanje talentiranih sportaša, lijepih filmskih zvijezda, nadarenih glazbenika, poslovnih gurua, karizmatičnih vođa i drugih važnih pojedinaca se stalno prikazuje. Njihova slava je hvaljena, naizgled bezopasno, no ovo stalno hranjenje čovjekove slave nas odvraća od razmišljanja o stvarnosti Božje slave.

Lisa i ja smo na to naglavačke naletjeli prije dvadeset i pet godina odgajanjem naše četvorice sinova. U tim danima, tok informacija nije bio toliko nadmoćan jer nije bilo aplikacija i društvenih mreža. Čak i tada, primijetili smo da su naši sinovi previše zainteresirani za određenog profesionalnog košarkaša. U to vrijeme, on je bio najpopularniji sportaš u Americi i mnogi su ga gledali kao idola. Čak i desetljećima kasnije, njegova slava je nepromijenjena.

Naša obitelj je služila na Istočnoj obali i odsjedali smo u hotelu na obali oceana. Taman smo se vratili u našu sobu nakon nekoliko sati na plaži. Dječake je bacao i prevrtao nemirni Atlantski ocean i bili su presretni i zadivljeni njegovom moći.

Sjeo sam da porazgovaram s tri najstarija sina. Upirući u otvorena klizna staklena vrata, pitao sam ih: „Dečki, vani je ogroman ocean, zar ne?“

U jedan glas su odgovorili: „Da, tata!“

Nastavio sam: „Vi možete vidjeti samo nekoliko kilometara, ali ocean se zapravo nastavlja još tisućama kilometara.“

Umotani u toplinu svojih ručnika, dečki su odgovorili: „Vau!“ Ovo čak nije niti najveći ocean; postoji jedan još veći, zove se Pacifički ocean. I postoje još dva pored ova dva.“

Dečki su svi klimali u tihom čuđenju dok smo nastavili slušati snagu valova iza otvorenih vrata.

Tijekom našega puta, NBA doigravanja su bila u punom zamahu. Stalno se pričalo o postignućima te košarkaške zvijezde

kroz medije, sportski kablovski program, naše sinove i njihove prijatelje. Moji dječaci su bili impresionirani kako lako je on držao košarkašku loptu u dlanu jedne ruke. Znajući da su moji sinovi donekle shvatili ogromnu količinu vode koju sam upravo opisao, pitao sam: „Dečki, znate li da je Bog izmjerio svu vodu koju vidite, plus onu što sam vam opisao, u dlanu svoje ruke?“ (Izaija 40:12) Njihova lica su zabilježila iskreno čuđenje.

Na najjednostavniji način podijelio sam ne samo veličinu nego i moć oceana. Podijelio sam sa sinovima da kad bi meteor veličine jednog i pol kilometra udario u Atlantski ocean nekoliko stotina kilometara od obale New Yorka, stvorio bi se val dovoljno velik da uništi cijelu strukturu grada i cijelu Istočnu obalu Amerike, Karibe i dio atlantske obale Južne Amerike! I ne samo to, on bi se nastavio preko oceana i uzrokovao kaos u nekoliko europskih i afričkih gradova na obali. Ali opet, taj val ne bi bio ni približno visok koliko je Atlantski ocean dubok. Pa sam pitao: „Što bi se dogodilo kada bi se sva težina oceanskih voda bacila na čovječanstvo? Postoji puno snage u oceanima svijeta, ali opet Bog je izmjerio svaku kap tih voda u dlanu svoje ruke!“

Onda sam okrenuo raspravu na noćno nebo. Upitao sam dečke, koji su bili zadivljeni: „Znate li što još Biblija kaže o tome koliko je Bog velik?“

„Što, tata?“

„Ona kaže da Bog može izmjeriti svemir rasponom svoga dlana“ (Izaija 40:12). Držeći svoj dlan pred njima, pokazao sam im da je raspon udaljenost od vrha palca do vrha maloga prsta. Ono što sam pitao moje sinove toga dana sada pitam

vas: „Jeste li promislili o veličini svemira?“ Ono je van naših mentalnih kapaciteta poimanja. Ako pokušamo uhvatiti pogledom beskonačnost svemira, možda se približimo tome da zavirimo u djelić Njegove slave. Ono što ću sad napisati je malo tehnički, ali vas potičem da nastavite jer pokušavam to učiniti jasnim i jednostavnim, kao za moje sinove. Kada razmišljamo o ovim činjenicama, to budi osjećaj strahopoštovanja u nama prema Njegovoj veličini, jer rečeno nam je: „Nebesa slavu Božju kazuju“ (Psalam 19:1).

Znanstvenici procjenjuju da postoje milijarde galaksija u svemiru, a svaka od njih sadrži oko 100 milijuna zvijezda. Veličina ovih galaksija je dosta mala u usporedbi sa svemirom koji se nalazi među njima.

Naše sunce se nalazi u jednoj od tih galaksija. Naša galaksija je toliko golema da kada pogledate u nebo noću, ne možete dobiti sliku svemira, nego samo malenog dijela u kojemu živimo, naše galaksije koja se zove Mliječna staza. Kada bismo otišli malo dalje, ne dobijemo sliku cijele Mliječne staze nego samo dijela nje, jer je većina zvijezda u našoj galaksiji predaleko da bi ih se vidjelo golim okom.

Idemo razgovarati o zvijezdama koje *možemo* vidjeti golim okom svake noći. Najbliža zvijezda našoj Zemlji, druga od našega Sunca, je zvijezda koja je udaljena samo 4,3 svjetlosne godine. Većini ovo ne znači puno, pa hajdemo proširiti. Svjetlo putuje brzinom od 299 792,458 kilometara u sekundi – ne na sat nego u *sekundi*. Ugrubo, to je 1 080 000 000 kilometara na sat. Naši avioni lete oko 800 kilometara na sat. Dakle, kao što možete vidjeti, svjetlo je nezamislivo brzo!

Da bih vam dao predodžbu koliko je to brzo, hajdemo pretpostaviti da možete letjeti mlažnjakom na sunce. Kada letim u Aziju, što je na drugoj strani Zemlje od mjesta gdje ja živim, treba mi oko dvadeset i tri sata. Ako bih uzeo isti avion za besprekidan let prema Suncu, trebala bi ugrubo oko dvadeset i jedna godina! Razmislite gdje ste bili prije dvadeset i jednu godinu i onda zamislite da provodite cijelo to vrijeme otad dosad sjedeći u avionu (u nadi da imate sjedalo pored prozora). Za one koji vole voziti auto to ne bi bilo izvedivo, jer bi ugrubo trebalo oko dvije stotine godina, bez uključivanja stajanja za gorivo ili odmor! Sad se upitajmo koliko treba svjetlu da doputuje na Zemlju? Odgovor je 8 minuta i 20 sekundi!

Ostavimo sada Sunce i prebacimo se do najbliže zvijezde. Već znamo da je udaljena 4,3 svjetlosne godine od Zemlje. Kad bismo izgradili model Zemlje, Sunca i najbliže zvijezde, bilo bi to ovako. Po proporcijama, Zemlja bi se smanjila na veličinu zrna papra, a Sunce bi postalo lopta promjera 20,32 cm. Prema ovoj skali, udaljenost između Zemlje i Sunca bi bila 32,92 metra, četvrtina duljine nogometnog igrališta. Ne zaboravite, da bi model zrakoplova tih proporcija preletio tu udaljenost od 32,92 metra, trebalo bi malo više od dvadeset i jedne godine.

Prema ovome modelu Zemlje i Sunca, možete li zamisliti koliko daleko od Zemlje veličine zrna papra bi najbliža zvijezda bila? Možda pola kilometra, kilometar ili kilometar i pol? Ni približno. Naša najbliža zvijezda bi bila udaljena 3 427,38 km od zrna papra! A to znači da, ako stavimo zrno papra u grad New York, Sunce, do kojega treba dvadeset i jedna godina putovanja letom, bi bilo udaljeno 32,92 metra u samom New Yorku, a najbliža zvijezda po ovome modelu bi bila iza Los Angelesa, 1609,344 kilometara dalje u Pacifičkom oceanu! Da bismo

dosegli najbližu zvijezdu avionom, trebala bi nam 51 *milijarda* godina, bez stajanja! To je 51 000 000 000 godina! A opet svjetlo te zvijezde putuje do Zemlje samo 4,3 godine!

Idemo još proširiti. Većina zvijezda koje golim okom vidite noću je udaljena sto do tisuću svjetlosnih godina. Međutim, ima nekoliko zvijezda koje možete vidjeti golim okom, a koje su udaljene čak četiri tisuće svjetlosnih godina (ne zaboravite, to nisu najudaljenije zvijezde naše malene galaksije). Neću ni pokušati izračunati iznos vremena potrebnog avionu da dođe do bar jedne od njih. Ali razmislite o ovome: kada ste u noćnoj šetnji i pogledate te zvijezde koje su udaljene 4 000 svjetlosnih godina, vi zapravo gledate svjetlo koje je otišlo od te zvijezde otprilike kada je Abraham oženio Saru i ta je svjetlost putovala 1 080 000 000 kilometara na sat bez usporavanja i tek sada je stigla do Zemlje!

Ne zaboravite, ovo su samo zvijezde naše malene galaksije po imenu Mliječna staza. Nismo ni došli do drugih milijardi galaksija! I nemojte zaboraviti da je između galaksija uglavnom ogroman prazan prostor! Na primjer, vrlo blizu imamo susjednu galaksiju koja se zove Andromeda. Udaljena je od nas oko 2,3 milijuna svjetlosnih godina! Razmislite o ovome – brzinom od 1 080 000 000 kilometara na sat, svjetlu je potrebno preko dva milijuna godina da s te galaksije dođe do Zemlje! A to nam je najbliža susjedna galaksija. Postoje milijarde drugih! Jesmo li već otišli van naše sposobnosti poimanja?

Opet ću vas podsjetiti, Izaija objavljuje da je Bog izmjerio ovaj ogromni svemir udaljenošću od svoga palca do svog maloga prsta! Zapravo, Solomon objavljuje po Duhu Božjem: „...zar će Bog doista boraviti s ljudima na zemlji? Ta nebesa ni nebesa nad

nebesima ne mogu ga obuhvatiti“ (1. Kraljevima 8:27). Stječete li uvid u veličinu Onoga o kojem pričamo?

Nakon što smo sve to podijelili s našim sinovima, status NBA superzvijezde se vratio u ispravnu perspektivu. Oni više nisu bili u nezdravom zanosu njegovih talenata nakon što promislili o veličini našega Stvoritelja.

Ali za vas, čitatelja, želio bih otići još jedan korak dalje. Naš Otac nebeski nije samo napravio čudesna djela velikih veličina i proporcija, nego i Njegovi detalji također objavljuju Njegovu slavu. Znanost je potrošila godine i ogromne količine novca da prouči djelovanje ovoga prirodnog svijeta. Oni i dalje znaju tek mali dio mudrosti koja je utkana u Njegovo stvaranje. Ima još puno neodgovorenih pitanja. Njegovi dizajni i građevni blokovi ostaju čudo.

Svi oblici stvorenog života se temelje na stanicama. Stanice su građevni blokovi ljudskoga tijela, biljki, životinja i sve drugoga života. Ljudsko tijelo, koje je samo po sebi inženjersko čudo, sadrži oko 100 000 000 000 000 stanica (Možete li shvatiti taj broj?!) među kojima je velika raznolikost. U svojoj mudrosti, Bog je dizajnirao ove stanice da izvrše određene zadatke. One rastu, umnožavaju se i na kraju umiru – točno po rasporedu.

Iako golom oku nevidljive, stanice nisu najmanje čestice poznate čovjeku. Stanice se sastoje od brojnih malih struktura koje se zovu molekule, a molekule su sastavljene od još manjih struktura koji se zovu elementi – a unutar elemenata se nalaze još manje strukture koje se zovu atomi.

Atomi su tako mali da ih točka na kraju ove rečenice sadrži više od milijardu. Koliko god da je atom mali, on je skoro potpuno

napravljen od praznoga prostora. Ostatak atoma je sastavljen od protona, neutrona i elektrona. Protoni i neutroni se nalaze grupirani u minijaturnoj i izrazito gustoj jezgri u samom središtu atoma. Mali snopovi energije koji se zovu elektroni kruže oko ove jezgre brzinom svjetlosti. Ovo su temeljni građevinski blokovi koji sve drže zajedno.

Odakle atom dobije energiju? I koja sila drži njegove energetske čestice zajedno? Znanstvenici to nazivaju *elektromagnetskim* i *nuklearnim* silama. Ovo su samo otmjeni znanstveni izrazi koji opisuju ono što se još uvijek ne može potpuno objasniti. Jer Bog je već rekao da On „svemir uzdržava svojom silnom riječi“ (Hebrejima 1:3). I Kološanima 1:17 govori: „sve se u Njemu drži u redu“.

Stanite i razmislite. Ovdje je slavni Stvoritelj kojega zovemo Otac, kojega niti svemir ne može obuhvatiti. On može izmjeriti svemir rasponom svoje ruke, a opet je toliko detaljan u svom dizajnu malene Zemlje i stvorenja koja njome hodaju da to ostavlja modernu znanost s mnogim neodgovorenim pitanjima i nakon godina proučavanja. Nije čudo da psalmist vapi:

Gledam ti nebesa, djelo prstiju tvojih, mjesec i zvijezde što ih učvrsti – pa što je čovjek da ga se spominješ, sin čovječji te ga pohodiš? (Psalam 8:4-5)

Mislim da ovo sve sažima. Ako moram pogađati, psalmist vjerojatno izgovara misli jednog od masivnih anđela oko Božjega prijestolja. Oni nastavljaju uzvikivati „sveti“ zbog nepojmljivosti i raspona Njegove veličanstvenosti. Ta ista bića su ga gledala kako stvara ogroman svemir i njegovu složenost, a onda su vidjeli ljudska stvorenja i uzviknuli: „Što je ovo? Zašto Bog daje toliku pozornost ovim točkicama od ljudi na ovoj točkici od planeta?“

Nakon razgovora s mojim dječacima, oni nisu više bili pometeni i obuzeti slavom poznatih osoba sadašnjeg vremena. Oni su shvatili da sve veliko na našem planetu blijedi u usporedbi s veličinom našega Boga. Nadam se da je ovaj dodatak učinio isto za vas. Razmislite o onome što ste pročitali u svjetlu pitanja koje je Bog postavio svome narodu kroz proroka Izaiju: „S kime ćete mene prisposodbit, tko mi je ravan?“ (Izaija 40:25).

Naravno, mnoge knjige mogu biti napisane o čudima i mudrosti Njegova stvaranja. Ovdje to nije bila moja namjera. Moja svrha je bila da probudim udivljenje i čuđenje na djela ruku Njegovih, jer ona objavljuju Njegovu veliku slavu!

BLIŽE BOGU

ŽIVJETI ŽIVOT U BLISKOM ZAJEDNIŠTVU S BOGOM

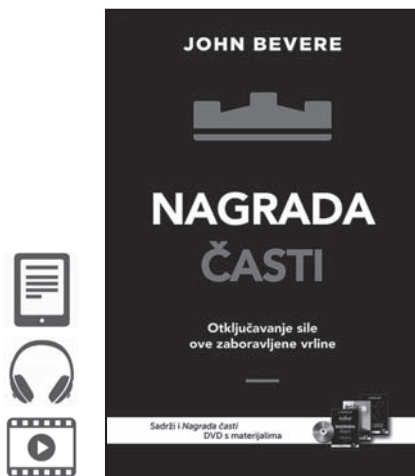
Ako ne shvatimo da nam nešto nedostaje, nećemo to ni željeti. Tužna je činjenica da mnogi današnji kršćani nisu iskusili blizak i intiman odnos s Bogom jednostavno zato što ili ne znaju što to znači ili ne znaju način na koji mogu izgraditi takav odnos. Bog je stvorio čovjeka da ima smislen osobni odnos s njim, i stavio je tu želju u naša srca. Sveto pismo nas uči da nas Gospodin u biti želi i uči nas kako ga i mi možemo upoznati.

Pisac John Bevere u svojoj knjizi *Bliže Bogu* poziva čitatelja na pustolovno putovanje upoznavanja Gospodina. Između ostalog, naučit ćete važne preduvjete za intiman odnos s Njim - poslušnost, profinjenost u slušanju glasa Duha Svetoga, razumijevanju da je molitva razgovor, a ne monolog. Svako poglavlje završava pitanjima za razmišljanje koja će vam pomoći da dublje razmislite o istinama koje ste upravo pročitali. Osim toga, u poglavlju "Bliže Bogu" pronaći ćete i praktične korake i upute kako produbiti svoj odnos s Gospodinom.

Dostupno na: **MessengerX.com**

NAGRADA ČASTI

OTKLJUČAVANJE SILE OVE ZABORAVLJENE VRLINE

Nijedan kršćanin ne želi ograničiti Boga, ali mnogi od nas nesvjesno priječimo Njegovo djelovanje u svojim životima samo zato što ignoriramo kritički duhovni princip: čast.

Taj je koncept u našoj kulturi gotovo pa skroz izgubljen, ali kao što ćete moći vidjeti na stranicama ove knjige, ključan je za oslobađanje Božjeg kraljevstva u svakom aspektu života.

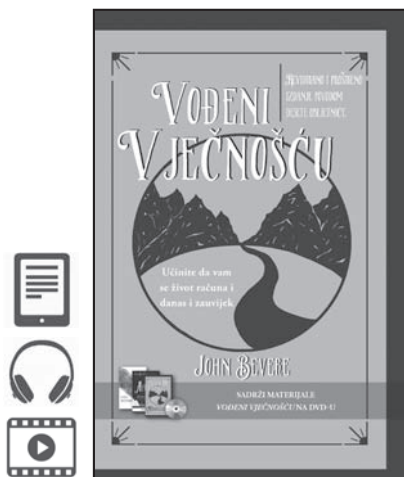
U knjizi Nagrada časti, jedan od najprodavanijih pisaca, John Bevere, otkriva kako nas prihvaćanje poziva na iskazivanje časti usklađuje s Božjim sustavom vrijednosti, dovodeći nas u poziciju da možemo primiti sve što On ima za nas.

Kombinirajući duboke biblijske uvide sa snažnim pričama o tom principu na djelu, knjiga će vam dati svježiji pogled na tu davno zaboravljenu vrlinu – i, što je još važnije, strast da je ugradite u svako područje svoga života.

Dostupno na: **MessengerX.com**

VOĐENI VJEČNOŠĆU

NEKA VAŠ ŽIVOT NEŠTO ZNAČI DANAS I ZAUVIJEK

Život na zemlji samo je dašak, a ipak ga mnogi od nas žive kao da s druge strane nema ničega. Međutim, način na koji živimo ovaj život odredit će kako ćemo provesti vječnost. Pismo nam kaže da će vjernike dočekati nekoliko stupnjeva nagrada – od toga da će sve što je netko postigao izgorjeti na sudu, do kraljevanja s Kristom.

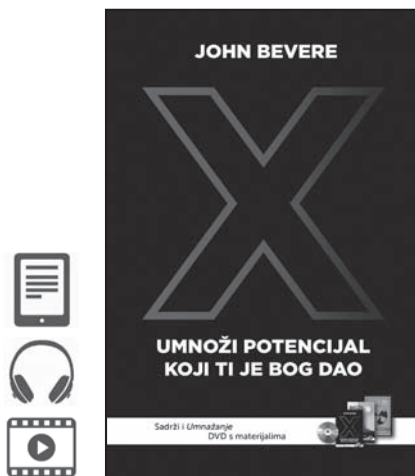
Polazeći od principa navedenih u Drugoj poslanici Korinćanima 5:9-11, John Bevere nas podsjeća da će svi vjernici doći pred Krista da bi primili što su zaslužili u životu. Mnogi od nas bit će iznenađeni kad shvate da su većinu vremena proveli radeći stvari kojima ne mogu zaraditi vječne nagrade.

Kako onda možemo živjeti značajne živote? U knjizi *Vođeni vječnošću* naučit ćete kako otkriti svoj poziv i umnožiti što vam je Bog dao. Dok budete stvari počinjali gledati iz vječne perspektive, bit ćete osnaženi da činite ono što ima trajnu vrijednost.

Dostupno na: **MessengerX.com**

X : UMNOŽAVANJE

UMNOŽI POTENCIJAL KOJI TI JE BOG DAO

Osjećaš li se ikada kao obični promatrač u Božjem kraljevstvu? Možda si svjestan da bi nešto trebao raditi, ali ne možeš dokučiti o čemu se radi. Većina nas želi učiniti nešto veliko u životu, ali borimo se sa pitanjima kao što su ova:

- Kako mogu biti siguran da nisam promašio Božju volju za svoj život?
- Koju ulogu moji darovi imaju u izgradnji Božjeg kraljevstva?
- Kako mogu biti siguran da ispunjavam potencijal koji mi je Bog dao?
- Je li moj poziv manje važan zato što nisam službenik u crkvi?
- Kako da pomirim milost sa djelima i onim što trebam raditi za kraljevstvo?
- Kako da pobijedim strah i napredujem čak i kad se osjećam nesigurno?

U ovoj dubokoj knjizi, jedan od najprodavanijih pisaca, John Bevere, oslanja se na detaljno proučavanje Pisma, ujedno koristeći snažne priče i primjere da bi vas naveo da počnete drugačije gledati na svoj poziv i uvidite koliko je važan Bogu. Na stranicama ove knjige pronaći ćete snagu za umnažanje darova koje vam je Bog dao i za život u svom potencijalu.

Ako ste spremni zamijeniti pasivnost za veću svrhu, vaše putovanje počinje ovdje.

Dostupno na: [MessengerX.com](https://messengerx.com)

UBIJANJE KRIPTONITA

UNIŠTITE ONO ŠTO VAM KRADE SNAGU

Poput Supermana koji može preskočiti svaku prepreku i pobijediti svakog neprijatelja, Kristovi sljedbenici posjeduju nadnaravnu sposobnost da nadvladaju svaki izazov s kojim se susretnu. No, Supermanov, a ujedno i naš problem, jest kriptonit koji nam krađe snagu.

Naravno, i Superman i kriptonit su izmišljeni. Ali duhovni kriptonit nije.

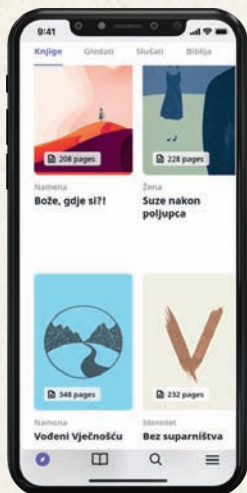
Ova knjiga odgovara na pitanje zašto mnogi od nas ne mogu iskusiti božansku snagu koja se jasno očitovala među kršćanima prvoga stoljeća.

U knjizi *Ubijanje kriptonita*, John Bevere otkriva što je kriptonit, zašto ugrožava naše zajednice i kako se osloboditi njegova ropstva. Nije za one slaboga srca. Ubijanje kriptonita je sve samo ne duhovni slatkiš. Riječ je o ozbiljnoj istini za svakog Kristova sljedbenika koji čezne krenuti na izazovan ali isplativ put promjene.

Dostupno na: [MessengerX.com](https://messengerx.com)

X MessengerX

Učeništvo za svakoga, svugdje

- **Besplatno na više od 125 različitih jezika**
- Dostupno kao aplikacija i online
- Materijali pripremljeni tako da pomognu vašem rastu
- Pratite proces vašeg učenja

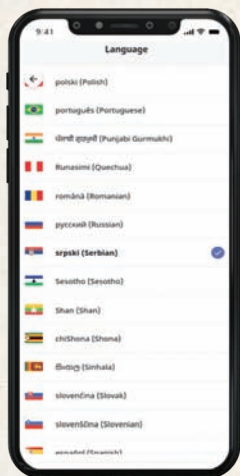

Preuzmite kompletnu biblioteku Messengera o učenju, uključujući e-knjige, audio knjige, kratke filmove, video učenja, Biblije i još puno toga što možete gledati, čitati ili slušati na svojim uređajima.

MessengerX.com

Dostupno po cijelom svijetu na App Store i Google Play.

Što znači imati strah Gospodnji?

Čezneš li za intimnijim odnosom sa svojim Stvoriteljem? Čini li ti se On dalekim, čak nedostižnim? John Bevere nas uvjerava da je Bog blizu, ali možda nešto neizostavno nedostaje u tvom hodu s Njim – strah Gospodnji.

U Božanskom strahopoštovanju, Bevere te poziva da na nov način uvidiš što znači raditi na svome spasenju sa strahom i drhtanjem. Ova uglavnom zaboravljena vrlina je neuobičajen put prema ispunjenom i plodnom životu. Otkrit ćeš da je sveti strah:

- neophodan za blizak odnos s Bogom
- oslobađa nas od svih drugih strahova i tjeskoba
- pročišćava naše unutarnje motive i namjere
- vodi nas prema pravoj mudrosti, razumijevanju i znanju.

Božansko strahopoštovanje nam otključava život kakav je Bog naumio. Samo razvijanjem i prianjanjem ovoj vrlini mi nalazimo mir, sigurnost i radost koju mnogi smatraju nedostižnom. Umjesto skrivanja od našeg Stvoritelja, prihvaćanjem straha Gospodnjeg dižemo se na viši nivo života koji nas zauvijek mijenja.

JOHN BEVERE je službenik poznat po svom odvažnom i beskompromisnom pristupu Božjoj Riječi. On je također jedan od najprodavanijih međunarodnih pisaca, čije su knjige zbirno prodane u milijunima primjeraka i prevedene na više od 125 jezika. Zajedno sa svojom ženom, Lisom, John je suosnivač Messenger Internationala - službe posvećene revolucionariziranju učenja po svijetu, razvijanjem nepokolebljivih i strastvenih sljedbenika Krista.

SYLOM
WWW.SYLOAM.ORG

X
MessengerX

Za besplatno preuzimanje
i pregledavanje videa
posjetite
MessengerX.com

Želite više?
Skenirajte ovdje:

M Messenger
INTERNATIONAL

Ova knjiga je autorov dar
i nije na prodaju.